

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА

УТРИННИ СЛОВА

ОСМА ГОДИНА
(1938 – 1939 г.)

ТОМ II

София 1998

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничеци с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Пашиа Теодорова (1888 – 1972), Савка Керемидчиева (1901 – 1945), Елена Андреева (1899 – 1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Духът Божий

Размишление

Голямата тайна, която се крие в живота, седи в това да се задоволят всичките същества, които живеят на земята. Верующият да се задоволи; онзи, който живее, трябва да му се дадат всички условия, които животът иска; и онзи, който мисли, и на него трябва да му се дадат условия. Това малкото дете, което е родено едва на един ден, где са неговите условия? Даже неговото съзнание не е пробудено. У него има един стремеж съвсем неопределен. Най-първо детето започва с един зов, с викане и не го знаеш какво вика. Най-първо, като се роди на земята, първото нещо е пискането. Преди да се роди то е било мълчаливо. Най-първо майката ще види дали ще кресне детето и ако кресне – човек ще стане, пък ако не кресне, заминава си – погребват го. А пък в живота на възрастния се иска обратното. Когато се роди човек, първото желание на хората е да кресне детето, да каже нещо. Каквото и да е, поне една дума да каже. А пък като стане възрастен човек, не кряска вече. Какво трябва да прави тогава? Тогаз пък му казват: Ти трябва да мълчиш. Сега да определя: Аз, като казвам „да

кресне детето“ разбирам, че трябва да заплаче. То е като артист. Детето на великия артист, което ще дойде да даде един велик концерт, с години го очакват. И всичкият идеал е да видят и чуят как ще пее той, как ще захване пеенето. И майката, и бащата казват: Дойде певецът – ще запее нещо. Та първото нещо е той да пее, а пък второто – старият трябва да мисли. Първо ще пееш и хората ще си дадат своето мнение какъв си като певец. А пък старият се отличава с друго. Той трябва да е мислил преди да е говорил. Защото детето, като се роди, няма какво да мисли. Понеже девет месеца то като философ е мислило така дълбоко и нито думица не е казало. То все е мълчало и се е приготвявало за своя концерт, като излезне как ще започне да пее.

Сега аз ще ви говоря за неща, които са реални, за които нямате никакво възпоминание. За първия концерт, който сте дали, никакви исторически данни нямате. Вие всички сте забравили това и сега майка ви и баща ви трябва да разправят за този концерт. А вие нищо не помните от него. Защо не помните и къде сте били при първия концерт, който сте дали? Сега аз го уподобявам на следното. В древността има един пример, който много пъти са го приваждали. Осъдили някого – той не бил прост човек, а учен човек – осъдили го на смъртно наказание. Царят бил много умен човек и казал за този философ: Ще му туря едно гърне с мляко на главата и философът трябва да обиколи целия град и нито една капчица от млякото да не капне на земята. И ако една капка не капне от млякото, ще му се опрости неговото прегрешение. А ако една капчица излезне от гърнето, той ще бъде осъден на смърт. Турили му гърнето на главата и той обиколил целия град и се върнал без да капне нито една капка от млякото на земята. Попитали го: Кого видя в града? Той казал: Никого не видях. – Той бил така концентриран, че не го интересувал външния свят. Та детето прилича на един такъв осъден пътешественик, който като върви, нищо не го интересува, само гледа едно – да не би да излее една капка от млякото. От сутрин до вечер той

само за млякото мисли. Тук се появява едно противоречие. Може да кажете: Вечно все деца няма да бъдем. Вечно все няма да носим гърне на главата си и да мислим за него. Бива това ден, два, три, четири, докато обиколиш града, но щом обиколиш града и не излееш млякото, какво трябва да правиш тогава? Сега мнозина питат какво трябва да се прави. Като се родите, най-първо ще носите гърнето, тоест ще пеете. Ако кажете първата дума, у вас започва животът. От първата дума ще зависи дали ще живееш или не. Много музиканти не са записали каква е тази песен, с която започва детето. Казват: Заплакало детето малко. Но с кой тон, те не знаят. Това е за онези, които не знаят да четат. Онези, които не знаят азбуката, които не познават музиката, за тях това е право, но онзи, който знае, той трябва да запише. Защото целият последующ живот зависи от първата песен. Ако се излее една капка от млякото, ти си осъден на смърт, ако пък не е излята нито една капка от млякото, ти ще придобиеш живота си.

Сега идвам до сравнението. Аз сега идвам до приложението на своя пример. Ти си пратен да обиколиш този свят, осъден си на смърт. Четиридесет, петдесет години ти ще обикаляш, а някои го носят гърнето и сто и двадесет години. Сега сравнението ще приложите малко по-далеч. Ние мислим, че няма какво гърне на главата. Някои от вас искат да живеят много щастлив живот, да правят каквото си искат. Питам: Философът може ли да прави каквото си иска? На тебе ти е турена една присъда за смъртно наказание. Но има едно условие, че нито една капка не трябва да излезе от гърнето. Един от английските писатели – Шекспир, е приложил този образ малко по-другояче. Вие сте чели неговата комедия „Венецианския търговец“. Този търговец се условил, че онзи, който му дължи, ако не плати навреме, ще отреже от него един килограм месо. Търговецът искал да се изпълни законът, понеже онзи, който взел парите, не си изпълнил условието, не ги върнал навреме. Съдията бил много умен и настоявал, казал: Законът трябва да се из-

пълни – един килограм месо трябва да се отреже. Но казал той: Ще отрежеш точно един килограм – нито повече, нито по-малко. И ако отрежеш малко повече или малко по-малко, и твоят живот ще отиде.

Та казвам: Животът не трябва да се изгуби. Има едно вътрешно разбиране. Онзи, който не разбира, ще каже: Да става каквото ще, аз искам да си поживея. Но онзи, който каже така, ще излее гърнето. И защо умират хората? Щом се върне с гърнето, и го осъждат на смърт. Значи, излял е гърнето. Който е носил гърнето добре, той не умира. Следователно, ако на земята човекът е излял млякото, тогава човек умира. Това значи: човек не е живял както трябва. Значи, като е вървял, отвлякло се е неговото внимание. В света, в който живеете, има толкова примамки, че вие не знаете кое е полезно за вас и кое не е полезно. Вие минавате и мислите, че във всичко, което виждате има някакво благо. Но дали има благо за вас, то е въпрос. Аз съм привел този пример. На едно място съм виждал деца разиграват един паток. А той, горкият, си е отворил устата и нещо се мъчи. Четири-пет деца седят наблизо и се кискат. Аз отивам, казвам им: Какво правите? Те казват: Разиграваме този паток като мечка. Казвам: Каква е вината му? Те казват: Да не е толкова глупав. – И в какво седи наказанието? Те наболи царевица с игла на един конец и пуснали конца. Патокът нагълтал зърната едно след друго и мисли, че е намерил голямото благо, което му се дава от невидимия свят. Но конецът не се късал и той седи, горкият, с отворена уста. Всички деца се смеят, кискат се. Казвам им: Колко пари искате да освободите тази мечка, да я пуснете да си иде в гората? Какво се ползвате вие от нея? Вие и да го подържите така, най-после ще се скъса конецът, но аз ще ви дам пари да си купите смокини и да си похапнете. А децата обичат смокини. И патокът, като малко дете, е искал да си похапне, но вие не сте му дали смокини, а зърнца на конец нанизани. Вие сте го излъгали малко. Те казаха: Плати ни, ще го пуснем. – Дадох им аз пари и им казах:

Вземете смокини от бакалина. И като взеха децата смокини, казах: Отрежете сега конца. Едно дете отрязва конца, патокът нагълта края на конца, погледна ме и си обърна гърба. Казах му: Още веднъж да не ядеш царевица с конец вързана. И като намериш царевица, прегледай дали е вързана или не. Ако не е вързана, гълтай тогава зърната, а пък ако е вързана, остави я настрана.

Често има опитности в живота, които приличат на състоянието на тази птица. Някоя дума, някое желание или мисъл приличат в ума ви на тази нанизана царевица с конец – и те създават същото положение. Веднага трябва да разграничиш тези мисли или желания. Ти усещаш едно вътрешно ограничение. Тази мисъл или това желание са вързани. Злото не е в царевицата, не е и в конца, и в децата не е. Къде е злото тогава? Този паток е искал само малко да си похапне. Няма никакво престъпление в това. В реда на нещата е. Че децата искат да си поиграят малко, и това е в реда на нещата. Къде е престъплението? Има ли престъпление? Аз знам, че и да не бях минал оттам, те все щяха да го освободят. Понеже този паток принадлежи на един съсед и оттам щяха да го потърсят. Аз не му записах името на патоката – от кой полк беше, от кой батальон, от коя дружина или коя рота. После, не записах и кой му е господарят, за да имам съществени данни, че еди на кого си принадлежи. Но втори път съм решил, като намеря този паток – втори път не ми се е случвало, но ако се случи – ще му запиша името и ще го попитам дали е същият войник.

Но казвам: Важното е, че животът е вложен в човека. И човек трябва да живее. А пък светът, макар че е толкова красив, има много изненади за човека в него. Онези от вас, които сте влезли в живота, душите, които идат да се вплотят, все ги излъгват. Онези, които са на земята, никак не им казват истината както трябва. Всички хора, които се вплотяват тук на земята, животът не им е представен така, както е. Казвали са им: Като дойдете на земята, тук е рай. Майка ви, баща ви ще ви обичат, сестра

ви, братята ви – също, няма да оставят прах да падне отгоре ви. И ще ви говорят най-сладките думи, ще ви галят. И онази душа си казва: Чакай да видим този рай на земята. Как живеят там, да го видим това. И вие сте все от тези, които сте дошли да видите този рай. И сега се намирате в чудо и казвате: Той не е такъв, какъвто ни го представляваха. Това е външната страна на живота. Животът не е място на външно зрелище, но той представлява от себе си една школа. Когато ви кажат, че училището е красиво, това не подразбира, че там няма мъчнотии. Там има трудни предмети, които трябва да се проучват. Някой път ще седиш с часове, има трудни задачи за решаване. И ако не сте научили урока, учителят ще ви тури единица, двойка и не ще можеш да минеш от едно отделение в друго. После и вашите другари ще ви се смеят, че не сте способни. Вие сега сте религиозни. Някои от вас мислите да умрете и да отидете в онзи свят, а пък законът за онзи свят е такъв: Влезнеш в този свят и най-хубавото те привлича. Тук на земята, ако знаеше човек какво щеше да се случи с него, той не би дошъл. А пък за да идеш на онзи свят, там няма да те приемат. Там ще видите как сте разбирали земния живот. И ако ти си разбрал земния живот с всичкото му противоречие, те ще те приемат, ако не си го разбрал, няма да те приемат. Ще кажат: Ние не искаме хора, които не разбират живота. И ако четете Откровението, в една от главите се казва: „Сине човечески, откъде са дошли тези с белите дрехи?“ И отговорът е: „Тези са, които дойдоха от голямата скръб и избелиха дрехите си.“ Значи, всички страдания на земята са, за да се избелят дрехите или за да избели човек своята вътрешна чистота. На земята ще се опита това. И като минеш през всичката кал, кален да станеш – дрехите да са чисти.

Та казвам: Този живот как трябва да се използва? Вие не използвате живота така, както трябва, ако не го разбирате. Забележете какво се забелязва в децата, когато са в първо отделение. Най-първо се забелязва едно ограничение.

По-рано те са ходили гдето си искат, но щом влязат в първо отделение, те вече имат едно ограничение – ще седят в стаята, ще учат от учителя някои елементарни работи. И постепенно във всички отрасли на живота те ще добиват все повече и повече. Та където и да влезне човек, все има известно ограничение. В ограничението човек не може да намери онова, което търси. Вие се готвите за другия свят и искате да идете при вашия баща. Някои искат да отидат при Христа. Хубаво е това желание. Но след като сте живели 40, 50 години, какво ще занесете на баща си, което да го интересува? Някой път мислили ли сте, като се върнете в невидимия свят, какво ще занесете със себе си? Най-първо там ще ви питат защо не писахте. Четиридесет години бяхте на земята и защо не сте писали нито едно писмо? Вие ще кажете: Условията са били много лоши. Почтата не е била редовна. Пътят може да е бил развален. Може да кажете, вие сте писали писма, но писмата не са отишли. И българите, които разбират този закон, са доста умни. Има стари баби и стари дядовци, когато умират, 4–5 деня преди да умрат, казват: Аз съм странник, заминавам за онзи свят. И почват тогава да отиват хората при него и му казват: Да носиш много здраве на нашите, на майка ми, на леля ми. Друг казва: Много здраве носи на чичо ми. Цяла седмица се изреждат и все казват да носите много здраве. Писма не пишат, но пращат много здраве. Старият не си изгубва съзнанието. Той седи със запазено, пълно съзнание.

Мен ми разправяха даже, това се е случило в село Николаевка с дядо Ради, който бил на 85 години. Вика свещеника да го причести, понеже заминава за другия свят. Но понеже заминава за онзи свят, той иска да му направят една пълна паница с кюфтета. Свещеникът иде и мисли, че дядо Ради е в последната минута на живота си и че е изгубил вече съзнание. А пък той вижда, че дядо Ради е завит с юрган, държи една паница и яде кюфтета. Дядо Ради му казва: Аз заминавам за онзи свят и си дояждам кюфтетата. Свеще-

никът се засмял и казал: Ти имаш да живееш още 20 години. Няма да те причестя. Дядо Ради казва: Пътник съм аз, причести ме. Свещеникът казва: Как ще те причестя, както те гледам... Изпращат свещеника и тъкмо той отива до вратника, чува се рев вкъщи – дядо Ради умрял – вече изял, каквото изял. Връщат свещеника и той се чуди, че така скоро е умрял. Ние така сме погълнати от този живот, че като помислим за бъдещия живот, казваме: Я има друг живот, я няма. Ние нямаме ясна представа, че ще се върнем в другия живот.

Та в живота трябва да изучавате същественото. Същественото е цяла една наука. Религията е една наука, на която хората сега трябва да се учат. Досега всички хора са заучавали някои работи. Все декламираат и казват: Ние се обърнахме, вярваме в Христа, вярваме в Бога, вярваме в онзи свят. Не е въпрос само да вярваме. Някой път се явяват мъчнотии в живота. След като си живял 20 години един благочестив живот, дойде едно голямо изпитание и един светия повидимому като че е изгубил всичко – опетни се. След като е живял 20 години чист живот, в него проникват най-лошите мисли и желания, от които е бягал. И той мисли, че всичко е разкъсано вече.

Да приведа един пример. Някои хора се обичат. Когато не обичате някого, въпросът лесно се разрешава. Някой път мислите, че вашите връзки с някого няма да се разкъсат, няма да се разделите. Но един ден, по невнимание, онзи направи нещо, което ви е неприятно. Ако ви каже той само една обидна дума, и вашите отношения се изменят. И този човек вие го намразявате и престава във вас любовта ви. Как ще си обясните това? Мислите ли, че ако една дума е в състояние да накърни любовта ви, че тази любов е била идеална? И мислите ли, че този, който ви е казал това, ви е обичал? И той казва: Аз думата си не вземам назад. Какво ще кажеш тогава? Това е един урок между двама влюбени. Те ще си кажат по една обидна дума, за да видят дали обидната дума е по-силна, или любовта е по-силна. Ако обид-

ната дума е по-силна, то любовта е по-слаба; а щом любовта е по-слаба, то животът е неразбран.

Има пък други хора, на които условията са били толкова лоши отвън, че те искат да напуснат земята и да заминат преждевременно в другия свят. И това не помага, и не това се препоръчва на човека. Ако вие при лошите условия кажете „Дотегна ми да живея на земята, искам да се върна в другия свят“, питам: Какво си разбрал от живота? Има две страни в живота, които трябва да разбирате – лошата и добрата страна на живота. Мнозина от вас се спирате на външната страна на живота и казвате: Виж тези хора, които не са религиозни, живеят си добре и всичко си имат, а пък ние, религиозните хора, нямаме нищо. Тогава в какво седи благо на човека? Във всички стари религии законът е един и същ. Един човек, за да стане религиозен, той, каквото има, трябва да се лиши от всичко. Сега вие искате да обясня защо е така. Питам: Когато една млада мома я вземат невеста в някой дом, вземат ли я със старите дрехи, или тя трябва да се откаже от старите дрехи и всичко ново трябва да тури? Мислите ли, че вие като искате да влезнете в духовния живот, ще влезнете с тези стари дрехи? Ще влезнете със съвсем други мисли, чувства и постъпки. От всичко старо трябва да се откажете съвършено. Мислите ли, че младата мома ще вземе за прикя* стари дрехи от детинството си и куклите си и да ги занесе в новия дом? Всичко това, което тя ще носи, е все ново. Може би една млада мома е работила 15, 20 години, за да си направи прикя, която ще подари на сватове – на новия си баща, на новата си майка – на свекъра, на свекървата, от които после ще плаче. И в духовния живот има свекър и свекърва. Всеки, който е влязъл в духовния живот, той вече е оженен, а пък някой е сгоден и после се оженва. Всички онези се интересуват от вас. По-рано момата е била чужда. След като се сгоди, почват да я наблюдават къде ходи, как

* прикя – зестра, чеиз

се облича. И след като се ожени, искат да знаят накъде ходи и какво работи. Ако е Драганка, ще кажат: Хайде, Драганке, направи малко хляб, я иди за вода, я иди на лозето, че на нивата. От каквото стане нужда, все казват: Хайде, Драганке. И после казват: Тя е много ударна, много е работна. Всичко все на нея възлагат.

Вие не сте разбирали духовния живот. Вие сте го разбирали, както по светски го разбират. Някоя мома се жени и някой момък ѝ обещава къща, слугини, автомобил. Казва ѝ: Прах няма да падне върху тебе. А пък след като се ожени и прах пада, и автомобил няма, и ръцете ѝ огрубяват. Аз правя своите наблюдения от 10, 20 години насам. Та ръцете на хората отдолу са огрубели, а отгоре ги намирам малко по-деликатни. Отдолу са по-огрубели. Това е остаряване. Трябва да пазите кожата си малко по-деликатна, за да може да възприема впечатления от външния свят по-правилно. Като задебелеят ръцете, възприятията не са толкова верни вече. Аз вземам женения човек, като подразбирам под това „човек под закон“. Законът изисква нещата да станат формално, буквално както са. Ти, ако отидеш в съдилището, по духовному и правото да е на твоята страна, съдията ще те осъди по форма – по формата на закона. Съдията ще ти каже: По духовному ти имаш право, но по закон онзи има право. И да иска да ти помогне той, не може. Да кажем, че някой човек ви е обидил. Какво изисква законът при обидата? Духовният закон изисква ти, който си обиден, да претърпиш, защото, ако си се обидил, ще дадеш едно заявление, ще подведеш онзи под ударите на закона. Ще го съдиш, но нямаш право сам да се оправдаваш. Най-първо ще викат двама свидетели в мировото съдилище да ви примирят. Ако не може, после ще дойде окръжният съд. После апелативният и касационният съд. И в духовния живот съществува мирово съдилище, окръжен съд, апелативен и касационен съд. Духовният живот изисква ти сам да си бъдеш съдия! Не как ще те съдят отвън, но ти сам като съдия ще произнесеш своята присъда върху себе си. Писани-

ето казва така: Ако сами себе си съдим, няма да ни съдят. А пък ако не знаем да се съдим, другите ще ни съдят. Апостол Павел казва в едно послание: Не знаете ли, че ангели ще съдим? – Ангели, които не осъдиха сами себе си, остава хората да ги съдят. Ако са съгрешили, ще се произнесе резолюция върху престъплението им. Ако не се съдите, ще ви съдят. Щом другите ви съдят, не зависи вече от вас каква присъда ще ви наложат. Единственият съдия, който правилно може да отсъди нещата, то сте вие сами. Казва се: Бог не съди. Бог като съди нас, ще съди себе си. И казва: Тия същества аз ги създадох и им прощавам. Той ги погледне, влиза в положението им, че ги отсъжда много добре. И тури по възможност най-малкото наказание. Всякога в света Бог като ни съди, туря най-малкото наказание. Той ще тури най-малкото наказание, но не може да не тури никакво наказание. И вие ще пазите същия закон – сами себе си като съдите, поне най-малкото наказание ще си наложите. И така правите вие. Всички тургат най-малкото наказание, когато съдят себе си. Но когато съдят другите, тургат най-голямото наказание. Този, когото обичам, е по-близък, а този, когото не обичам, той е вънка. Та когато някой казва „Обичам го“, той обича своите си. А пък тези, които не обича много, те са вънкашни. Най-първо ние говорим за една обич на домашните. Писанието казва: Трябва да обичаме домашните, близките. Те са праведните, светиите. А пък грешните са още от вънкашните. Говори се, че трябва да обичаме враговете си. Но те са още от вънкашните. Ти не можеш да приложиш любовта към враговете си, докато не приложиш любовта си към ближните си, към своите си. Ако знаеш как да приложиш тази любов към ближните си, ти ще знаеш как да приложиш любовта и към вънкашните.

Та казвам: В религиозния или в духовния живот има една вътрешна страна за разбиране. Какви трябва да бъдат твоите отношения към баща ти, към майка ти и прочие? Ти можеш да обичаш брат си и сестра си заради самия си брат и за самата си сестра. А пък можеш да обичаш брат си

и сестра си заради майка си и заради баща си. Или другояче казано: Ти можеш да обичаш брат си и сестра си, понеже имаш интерес от тях. Те са ти необходими. Те са прерогативи. Във всички религиозни системи са учили все същото. Всяко общество, в което разбират така, хората могат да живеят добре. А пък които не могат да живеят добре, там се заражда известно противоречие. Не е лесна работа. Много трудно е, мъчна работа е да се отнася човек добре. Например, да бъде човек търпелив. Не само привидно, но така, че при търпението да запазиш всякога едно вътрешно спокойствие. Ти носиш една стомна. Оставил си я някъде, някой минава и я счупва. Но ни най-малко да не се измени твоето състояние. А веднага става едно изменение вътре в тебе. И ти ще подигнеш въпрос: Защо ми счупи стомната? – Ще кряскаш. Да не се завържеш така за една стомна! Или някой ти е казал една обидна дума. Няма да се спреш. Ако една грамофонна плоча те обиди, кого ще съдиш? На грамофонната плоча могат да турят думи, лично да те обидят. Някой нагласи една плоча да обиди когото и да е. Там пише: Голям калпазанин си! И който слуша, все за него се отнася. Който дойде, плочата казва: Голям калпазанин си. И на всекиго казва така. Тя повтаря едно и също нещо. И ако попитате плочата, тя ще ви каже: Така ме научиха, така говоря. Не го зная и аз лошо ли е, или не. Самата плоча не знае какво е „Голям калпазанин си“. И вие не знаете какво нещо е „Голям калпазанин си“. Какво значи „калпазанин“? „Кал“ значи нещо направено от кал. „Пазан“ значи нещо, което се лепи. Голям калпазанин е човек, който не мисли за другите, а само за себе си. В яденето, в пиенето и прочие той търси своите интереси, да му направят всичко, а пък с другите да става каквото ще. Той най-първо мисли за своите интереси, а пък за чуждите интереси казва: За тях после ще мислим. Та човекът, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той е калпазанин. Думата „калпа“ е чужда дума. Тя е санскритска дума. Това значи един век, който е неблагоприятен, пълен с тъмнина. Този, който е в

тъмнина, той не може да мисли за друго, по-далечно, а мисли само за това, което е пред него. Ти тогава само за себе си ще мислиш. И той казва: Само това виждам. Аз виждам само моите работи, а чуждите работи не ги виждам.

Мене сега ме интересува другият въпрос. Вие изучавате любовта. Аз ви препоръчвам любовта като единствен закон, по който животът ви може да стане щастлив. Любовта трябва да се изучава като едно условие, с което животът може да се подобри. Животът без любовта не може да се подобри. И може да ви направя следното уподобление: Любовта е едно изкуство. Вие имате хиляди нишки, вретена и ако вие не знаете как да си поставите една основа, и ако не знаете как да прекарате нишките, какво може да сплетете? Основното е вътъкът. Ако не знаете как да преплетете вътъка и не знаете как да пригответе плата, няма да имате и дреха. Тези нишки трябва да знаете как да ги схванете. Та Любовта е онзи велик закон, който ни учи как да плетем нишките на живота, за да бъдем щастливи.

Ако вземем думата „шекер“, тя значи на турски „нещо сладко“. А пък на еврейски същата дума значи „лъжа“. И ако кажеш „шекер“ на турски, ще ти кажат „аферим“ – „много хубаво“. А пък на еврейски като кажеш „шекер“, ще ти кажат: Голям калпазанин си. Тогаз трябва да имаме език, в който думите да имат едно значение. Че един закон има. Ние сме, за да изучим онова, същинското значение на живота. Истински живот е само онзи, който като мине през всичките изпитания, да си остане целокупен и неопетнен. На него можеш да разчиташ. А пък онзи живот, който не издържа като минеш през всичките изпитания, този живот не струва. Този плат не струва. Онзи плат струва, който с години като го носиш, не избелява и можеш да го носиш. А пък онзи плат, който след няколко месеца може да избелее, на него не може да се разчита.

Та вашата работа ще прилича на моята работа, която се случи в Шумен. Аз да ви разправа този пример.

Отивам в град Шумен. Трябват ми едни обуща. Но понеже не познавам много обущари, намирам един евангелски обушар – най-добрия. Че е майстор, майстор е. Казвам му: Може ли да ми направиш едни хубави обуща? Той казва: Мога. Казвам му: Но хубави обуща искам да са. След като ги направи обущата, след един месец време те се скъсаха. Напука се кожата. Казах му това. Той ми каза: Отде да зная, не съм вътре в кожата. Напукала се. Но никак не му дойде на ума да изправи погрешката си. Аз казвам на себе си така: Когато правиш обуща на хората, такива калпави обуща да не правиш. Направи едни обуща на себе си, тогава прави и на другите. Ако се скъсат, такива не прави на другите.

Та когато искате да обидите някой човек, може да го обидите, но по-рано направете следното. Вземете едно огледало и кажете същата дума на себе си. И ако можеш да издържиш думата, кажи я на другите; и ако не можеш да издържиш и те заболи на сърцето, не я казвай. Та когато искате да кажете една обидна дума, вземете едно огледало. И кажи си я пред огледалото. И каквото можеш да кажеш, кажи го на свят. Ние сме дошли на земята, за да пречистим човешкия език, човешките мисли и чувства. Това е много трудна задача. Да ви кажа къде е практическата страна. Защо трябва да пречистите езика си? Трябва да го пречистите, защото ако не го пречистите, е опасно. Понеже човек, който е живял на земята, все ще се окаля. То е невъзможно иначе. Аз даже някой път, който обичам толкоз чистотата, гледам – капна някъде по дрехите си. При всичкото си внимание, все капна някъде.

Ето законът къде е: Ако сте прощавали, след като напуснете земята, трябва да си изперете дрехите. Понеже в онзи свят с непрани дрехи не приемат. И ако сте изпълнявали Божия Закон на земята, ако сте прощавали на земята, като си турите дрехата в тази вода, петно няма да остане. Пък ако не сте прощавали на земята, като си турите дрехите в тази вода, петната остават. И десет пъти да ги перете, петната остават. А пък с петно в онзи свят не

приемат. Това е практическото приложение сега. Щом прощаваме, и Бог ни прощава. И Писанието казва: Ако вие не простите прегрешението на другите, и Отец ваш небесний няма да ви прости. Прощавайте, за да може, като отидете при онази вода, да ви операт всичките петна и дрехите ви да бъдат чисти. Човек заради Любовта, заради Божията Любов трябва да бъде готов на всички жертви. Мен ми хареса един хубав пример, който ние имаме в Христа. Разпънаха Го еврейските равини като един злосторник на еврейския народ. Той седи отгоре на кръста и се моли, и казва: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят.“ Той прощава, за да не остане никаква кал върху Неговите дрехи, като мине за другия свят. Та всичко да бъде чисто.

Когато някой ви обиди, вие казвате: Много е обидна тази дума, това не е за прощаване. Че ако някой приятел вас ви обиди, той не ви е обидил по-кръвно отколкото евреите, които разпънаха Христа. Та казаха: Той няма нищо общо с нашия народ.

Та всички вие в душата си дръжте този закон. А дали Господ ще прости, то е друг въпрос. Но ние трябва да простим. Онова, което хората правят, не искам да ги държите отговорни заради мене. А пък ако има друго нещо, за което да ги държите отговорни – това е друг въпрос. Това е прерогатива на Бога. Това ще го приложите върху себе си. Не прилагайте това учение върху другите. То е едностранно. Всеки ще го приложи за себе си. Много пъти, като казвам тези максими, във вашия ум седи някой друг. Вие казвате: Еди кой си, той прави така. Тези думи са за него. Не. Най-първо, когато аз говоря, аз говоря на себе си. Най-първо, когато аз проповядвам, проповядвам на себе си и после проповядвам на вас. Когато аз проповядвам, гледам как съм изпълнил онзи Божествен Закон върху себе си. И когато дойде да съдя някой хора, аз не ги съдя, казвам си: Ти, ако си на тяхно място, как ще постъпиш? Не че е постъпил той зле, но ако аз бях на неговото място, как щях да постъпя. Аз, който имам знанието, ето как постъпвам. Някой

път постъпвам, както не ми е приятно. Идва тук един калугер и ми се оплаква. Оплаква ми се от владиците, че били лоши, че не се отнасяли добре с него, че нямали човештина. Аз виждам къде му е погрешката. Той се оплаква, оплаква и след като се оплаква, казва: Можеш ли да ми помогнеш? Той е доста умен, гледам лицето му – разположен, има благоутробие. Оплаква се от страдания, но страдание не е видял. След като ми говори, си казва: Ще бъдеш ли такъв калпазанин като тях? – и гледа мене. Той за владиците каквото каза, изслушах. Аз не трябва да бъда като тях – иска той да ми каже. Отиде в Бачковския манастир, върна се, носи ми един часовник. Той казва: Мога да го оставя, да имаш вяра в мен. Помогни ми, аз като се настаня на работа, ще ми върнеш часовника. Казах: За колко го оценяваш? Той ми каза: Дайте ми триста лева. Остави ми часовника. Питам един часовникар: Колко струва? Той каза: Ако можеш да вземеш 25, 30, 40, 50 лева за него. След два месеца идва друг. Този другият беше дошъл при мене с калугера. Той ми казва сега: Онзи калугер някакъв часовник остави ли при тебе? Казах: Остави. Той каза: Този часовник е мой. Казах: Нали вие двама идвахте, обичахте се? Той каза: Той ми взе часовника. Казах: Тук е часовникът, но елате двамата, не зная кой от вас говори истината. Елате и двамата да ви дам часовника. Аз го държа часовника сега. Някой казва: Ти нали знаеш всичко? Зная го.

Ще дойдат изпитания. То е малко изпитание. Дяволът ще ви тури някое изпитание. Ще ви донесат един часовник. После ще ви кажат, че сте били много справедлив, понеже сте дали 300 лева. А после ще пиеш студена вода за тия 300 лева. Аз сега не пушам този часовник да върви. Искам да ви приведа един същински пример. Човек всякога може да се намери в едно голямо противоречие със себе си. Този часовник сега, това е малка беля. Триста лева – то е външна работа, но има други някои вътрешни бели, които така са оплетени – да изгубиш всичкия си мир. И всичкия ти религиозен живот пропада и не знаеш по кой път да излез-

неш.

Затова трябва да се върви по пътя на Божествената Любов. Човек трябва да има едно будно, трезвено състояние. Апостол Павел в прочетената глава описва Любовта. Законът така е, че Любовта на всичко вярва. Та тази работа прилича на работата на Шлятер. Той беше лечител, пророк в Америка – 1905 година. Той тръгва да отиде към западната част на Америка, нататък към Сан Франциско и по пътя намира един бъдещ повидимому работник, който боледува. Излекувал го и го взел в хотела да спи с него. Шлятер имал 10 долара. Този работник, след като бил излекуван, вечерта му взема десетте долара, които имал в джеба си. Задига му панталоните и жилетката и го оставя по долни дрехи. И трябвало Шлятер цял месец да работи, да изкара пари и за да си купи нови панталони. Като отива в Сан Франциско, намира го същият този работник. Той пак бил болен, и пак без пари. И Шлятер го излекувал пак наново. Случват се такива работи.

Прилагайте великия Божествен закон в себе си, за да имате една вътрешна опитност и да чуете гласа на вашия Баща вътре, Който да ви каже думите Христови: Елате вие, верни и благословени деца, които всякога сте изпълнявали закона. В края на краищата на тези, които не са изпълнявали закона, ще има присъда. И тази присъда ще бъде отвътре. Апостол Павел казва: Ако имате всичкото знание, а Любов нямате, вие нищо не сте. Вие сте мед, шо дрънка. Това казва Апостол Павел в прочетената глава. Той казва, че знанието не ползва. И силата не ползва. Любовта от всички неща ползва най-вече. Та имайте едно дълбоко вътрешно разбиране, за да се изправят всички погрешки в живота.

Сега не мислете, че духовният религиозен човек трябва да бъде беден, да ходи със скъсани дрехи. Това е повидимому. Авраам беше благоугоден на Бога и не беше беден човек. Иов, който мина през най-големите изпитания, не беше беден човек, а най-богатият. Но казвам: И като сте сиро-

маси, и като сте богати, да не правите едно различие, че сте сиромаш. Погрешката е в това, че човек като седи, мисли, че е сиромаш или богат. Щом правиш различие между сиромашията и богатството, ти не разбираш закона. Щом аз съм сиромаш, защо ще ме безпокои какво имат другите хора? И защо ще мисля, че нямам нищо в себе си? Че най-същественото, главното го имам. Аз се ползвам от въздуха така добре, както никой друг. Ползвам се от светлината, както никой друг. От разходки се ползвам, както никой богат човек не се ползва. Някои считат, че да има човек автомобил, аероплан е голямо благо. А пък аз, без да имам аероплан и автомобил, ми е приятно. Аз ходя до слънцето за осем минути без аероплан. Все на слънцето ходя и все на земята живея.

Та казвам: Живейте в Божията Любов и не правете разлика. Правете разлика в себе си, но само за маневра. Като се намерите беден, мислете за другите хора; и като се намерите богат, пак мислете за другите хора. Понеже вие не сте най-бедният човек. Има по-бедни от вас. Някой път аз минавам покрай нашето игрище и гледам, че има доста шурци. Като минавам покрай тях, те ми дават уважение – оттеглят се. Казват: Нека мине господарят. И като си отмина, те пак излизат. Някой път ги гледам, че ги дебне някоя котка. И седи котката, и натисне някой шурец, и го изяде. Та често отивам да хвана котката и казвам: Тези ми певци да ги не бутате.

Та има нещо красиво в живота. И благодарим на Бога, че ни е изпратил на земята. Ще благодарим на Бога, че пътуваме с един билет, без да сме платили за него. Даром пътуваме, толкова години ни возят. И досега не са ни представили да платим за билета. И толкова хубави пейзажи, толкова хубави работи ни представят! Та считайте, че вие сте в света с един билет само за едно хубаво представление. И да бъдете спокойни. Ако идете на концерт и държите в себе си една посторонна мисъл, вие не може да слушате концерта. Считайте във време на концерта, че всичко е

наред. Като сте на земята, считайте, че всичко е наред. Защото всичко това е представление. Нищо реално няма. Че умира някой – той се преструва; че някой осиромашал – той се преструва. Самото представление го изисква това. То не е всъщност така. Че всички умрели живеят! Тези хора са влезли в другия свят и казваме, че са умрели. Пуснат е той от затвора. И в онзи свят е облечен с много хубави дрехи. Какво има да съжаляваме, че е излезнал от затвора? Казват, умрял този човек. Много пъти човек трябва да умре, да излезе от затвора, от лошите условия.

Приложете Любовта като велика наука, която можете да изучавате. А за всички други работи – считайте ги за предметно учение. И благодарете на Бога за всичко, което ви се случва. Радвайте се на задачите, които сте разрешили досега, а другите, които не сте разрешили, постарайте се да ги разрешите. Има много по-мъчни задачи от сегашните. Сегашните задачи за в бъдеще ще бъдат играчки. И след като разрешите всичките задачи, и като се върнете в дома си, ще посрещнат един прилежен и добър ученик, който се е върнал от училището и се е учил добре.

7,07 ч. с.

Отче наш

16. Утринно Неделно Слово, държано
на 29 януари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – леко покрито с облаци. Времето – меко, приятно, не е студено.

На поляната направихме упражненията с Учителя.

ПЪТЯТ НА СВЕТИИТЕ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 54 глава от пророк Исаия. Когато се е писала тази глава, знаете ли колко много е пострадал еврейският народ? При писането на тази глава той е минавал през големи изпитания. Сега това, което е писано в тази глава, е като едно обобщение. Някой път верующите приличат на млади булки. С копринени рокли, с шапки и всичко това, за да влезнат в рая. Ще дойдат с всичкото благословение. Така би трябвало да бъде, но не става така. И коя е причината, не се знае още. Сега пророкът насърчава еврейския народ и казва: (Учителя прочете главата).

Духът Божий

Ще си зададете един въпрос: Кой ви е накарал да дойдете на земята? Кое ви е накарало да напуснете вашето хубаво отечество и да дойдете на земята? Какви бяха подбудителните причини, за да дойдете на земята? Ако ви попитат откъде идете, всички ще кажете: Не знаем. Всички ще кажете: Отнякъде. Но откъде идете – забравили сте. Ако ви попитат има ли Господ, някои ще кажат: Има. Но може да попитат: Писма имате ли от дома? Ще кажете: От дълго време не сме получавали писма. Ако ви попитат как са домашните ви, ще кажете: Нямаме никакви сведения, не знаем. Говоря това така, по човешки. Попитаха Наполеон Велики: Защо те изпратиха на остров Св. Елена? Защо го изпратиха? Изпратиха един от необикновените хора, един

от земните царе и един от силните на остров Св. Елена. И там си умря. Изпратиха го, защото не си удържа обещанието. И всичките страдания на земята произтичат от това, че хората не си удържат своето обещание, което са дали. Това е обща погрешка, на всички хора. Всички страдания са един резултат на неударжане на някои обещания, които хората са дали.

Има нещо вложено в човешкия живот. Ако изследваме живота на евреите, няма народ, който да е страдал толкова много, както еврейският народ. Страдания, страдания, страдания! Бял ден не е имал. На първоначалния патриарх Авраам, който е начало на еврейския народ, Бог му каза да излезе, да напусне бащиния си дом и да иде там, дето Господ ще му покаже, в една земя. И той излезна. И привидно нямаше Божието благословение. Той беше на 85 години, а пък жена му – на 80 години. Напусна отечеството си и отиде в странство. Вън отиде сам, и нямаше свои деца. Богат човек беше: имаше много овци, камили и прочее. Но нямаше деца. И даже когато Господ го посети и му каза, че след една година ще има син, възлюблената на Авраама – ще ѝ прочетете името, Сара се казваше тя – се поусмихна и каза: Не било в тикви, та в катуни. По български казано: Не било в млади години, когато бях на 30 години, че сега на 80 години ще родя дете, и няма да го види никой. И тя се позасмя. Господ каза: Защо се смееш? А пък тя отрече и каза: Не се смея. Той каза: Не, засмя се. Тя каза: Не, не се смея. – И забележете, че следующата година се роди дете и не се роди момиче, но момче. Момчета като се раждат, е зле, и момиче като се ражда, пак е зле. Според тогавашните закони имаше многоженство, но Авраам спазваше закона на еднобрачието. Преди да се роди първородният на Авраама, най-после неговата съпруга, неговата другарка му каза той да си вземе слугиня, та тя да роди поне един син. Жената на Авраама каза: То се видя, че няма да имаме деца, но поне да имате едно дете от слугинята и да го считате за приведено дете. И насили тя мъжа си. Роди се син от слугинята.

Обаче след време се роди избраният син на Авраама. И неговата жена каза: Не искам да гледам тази слугиня и нейния син. Тя ми направи голям позор. Тя е причина за всичките ми нещастия. Господ каза на Авраама: Послушай жена си.

Апостол Павел така изтълкува какво е първата жена: това е законът на любовта; а пък втората жена е слугинята, която жена му даде на Авраама. Това е законът, в който сега живеят хората. При втората жена стават всичките насилия и човек живее и служи на два закона. Служи на закона на Духа – съзнава, че той обича Бога и че служи на Бога. И служи и на другия закон – който го кара да служи, както той не желае.

Ако ми дойде на гости една овца, с какво ще я нагостя? Със зелена трева, със зеле ще я нагостя. С накълцано зеле, с такива работи ще я нагостя, каквито тя обича. Може би и с някои плодове. Пък ако ми дойде един вълк на гости, с какво ще го нагостя? Непременно ще му заколя кокошка. Той без кокошка не може да живее. Ще го нагостя с печена кокошка. Ако попитат овцата „С какво те нахраниха?“, тя ще каже: Със зеле. Ако попитат вълка „С какво те нахраниха?“, вълкът ще каже: С агне.

Бог създаде всички животни. В началото всички животни не бяха такива, каквито са сега, а и в бъдеще няма да са такива, каквито са сега. Има един период, в който животните се научиха да живеят, както сега. Едни станаха тревопасни, а други – месоядни. Това, което става с животните, става и с човека. Едни от хората са вегетарианци, а другите са месоядци. Някой казва: Аз вече не искам да ям яйца. Щом изядеш едно яйце, трябва да знаеш, че то е една кокошчица. Щом изядеш една риба, щом ядеш мида, трябва да знаеш, че и те са животни. Ако е по буквата на закона, тези изследователите, които отидоха на Северния полюс, с каква храна се храниха? С доста добре приготвена храна. Мисля, имаха около 3000 кокошки, приготвени като провизии за Северния полюс. Ако идете на Северния полюс, с

каква храна ще се храните?

Та казвам, месната храна показва, че човек е живял при лоши условия. Тогаз се е научил да яде месо. А пък растителната храна показва, че условията са били благоприятни. И ако се измени характерът на човека, това показва, че той е живял при лоши условия. Всеки войник, който е ходил на бойното поле и е участвал в 10 войни, влизал е в 10 сражения, какво е придобил в характера си? Ще придобие смелост. Смел ще бъде, но какво благородно чувство ще придобие? Той ще се хвали, че е убил 20 души. Това всъщност похвално ли е? Всичките войни от какво стават? Просто, някой път за една малка обида, за една дума. Ако една дума нанесе една малка обида на друга държава, в миналото това е ставало причина за война. Често спорът между братя и сестри става само за една нива от няколко декара и всичките тези братя и сестри за десет години не могат да се видят един друг. Сега всички търсят причините в условията. Условията стоят в това: човек има непотребни желания. Ако изучавате себе си, ще видите, че всеки един човек страда от излишни желания. Съвременните хора на земята изчисляват, че земята може да храни 5, 6, 10 милиарда хора. Но при този характер, който сега хората имат, страданията, негодите на живота ще се увеличат десет пъти, отколкото са сега. В Лондон има един квартал от 500 хиляди семейства, и в Ню Йорк има толкова семейства; в тези квартали децата не знаят бащите и майките си; и в този квартал вие трябва да имате полицаи с вас да върви. Другояче можете да си изпатите. И това е у англичаните. По някой път нали сте опитвали себе си – като се разгневите, вий сте против други, захвърляте всичкото си верую и казвате: Да става каквото ще.

Ний гледаме само външния живот, добрата страна. Някои описват положението на светиите. Но описват най-хубавата страна – как е станал светия. Живели ли сте вие новия живот, за да видите колко е мъчно да стане човек светия? Страшно е! Даже не подозирате онези мъчения,

онези страдания, през които светията е минал. Тези страдания не можете и да ги сънувате! Ще кажете: Светия е станал. Този светия, ако знаеше през какво ще мине, десет пъти щеше да се откаже и щеше да каже: Не му искам светийството! Но като влезнал вътре – нито напред, нито назад може. Назад не може и напред не може. И тогава се явяват най-големите противоречия. И колко светии са загубили своето светийство! Двадесет, тридесет години са живели така и в последния момент, когато този плод се ражда, вземат му плода и пак остане за едно друго свое съществуване, за да стане светия. И не може да се освободи. Този светия прилича на онзи, който следвал университет – отива на изпит и го скъсват. Като го скъсат, пак идущата година ще се яви по същия предмет да държи изпит.

Например, ако държите изпити, ще държите изпит по вярата, по надеждата, за любовта ще държите изпит, по търпение, милосърдие, кротост, въздържание, щедрост. А пък има още и други предмети – ще държите изпит по пение, музика, гимнастика. После, може да те скъсат на изпита, че не си знаел това или онова. Светията ще го скъсат за прости работи наглед – например, че дошъл някой при него и светията не е знаел как да говори, не го приел както трябва. Ще го скъсат. Някой път, като дойде някой при него, светиите са горделиви. Светията ще стане, ще го посрещне и ще му каже: Какво искаш ти? Я си върви, не съм разположен. Тогава го скъсват. Той трябва да стане, когато идва някой. Той всякога трябва да бъде разположен. Нему не се позволява ни най-малката погрешка. Другите могат да правят погрешки, но светията, като го хванат, скъсват го. Той никакви погрешки не трябва да прави. Малките деца могат да правят колкото погрешки искат, но най-малката погрешка на светията ще я извадят на показ. Светията не бива да греши.

Давид, като светия, направи една погрешка. Той взе една красива жена по неправоен начин. И повече от 2000

години всички четат това – взел жената на човека. И не само това, дето четат, но като направи тази погрешка, дойдоха му толкова бели, че той не знаеше какво да прави. Сега някои питат какво да четат в Библията. Библията е една историческа книга! И човек може да се ползва от нея. Вие взимате Евангелието и искате да станете като Христа. И да имате всичкото благоволение на Бога. Да ви приемат навсякъде. За да бъдете като Христа, живеете като Него. Някой казва: Не можем да бъдем като Христа. Като казвате това, вие се лъжете. Който няма Духът Христов, той не е негов. Това, което е вършил Христос, и вие трябва да го вършите. Вие много буквално разбирате. Тази Любов, която беше в Христа, вие не може ли да я имате? Какво ви коства това? В какво седи въпросът? Един светия се намира в трудно положение, докато отиде до извора на живота. Всичката мъчнотия на светията седи в това, че той е далеч от извора. Вашите мъчнотии са там, че вие сте далеч от извора. Да обясня какво разбирам под това. Вие имате малко вода в едно шише. Ще дойде някой и ще изпие водата в шишето. И вие казвате: Как си е позволил да изпие водата от шишето? Или някой бръкнал в торбата ви и взел хляба ви. И вие казвате: Как си е позволил да вземе хляба ми? Прави сте. Но като отидете при извора, ще правите ли въпрос как взели водата от вашето шише? Като дойде някой, ще кажете: Нито капка не давам от водата си! А при извора ще бъдете щедри. А вън от извора стават всички препятствия и противоречия.

При обикновения начин отиването до извора взема хиляди години. Местността на този извор е планинска, хиляди и хиляди години ще ви вземе, за да отидете дотам. Ще идеш, въпросът е решен, но докато отидеш? Местността е пуста и безводна. Тя прилича на онова място, през което евреите минаваха 40 години, като излезнаха от Египет. Там ставаха цели скандали за вода, за хляб, за месце, за туршии, които те имаха по-рано. И казваха евреите: Защо ни изведе в тази пустиня, гладни и жадни да измрем? Добре

ни беше в Египет. Каква е тази вода, която ще ни дадеш? И Мойсей даже се оплакваше и казваше: Още малко и този народ ще ме претрепе. Сега това, което става в света, става и в душата на човека. Христос ви извежда и вие искате изведнъж да влезнете в Обетованата земя. Не. През пустинята ще минете. Доста дълъг период ще ви вземе, докато влезнете в Ханаанската земя. Доста дълго време ще вървите. Защото тази Ханаанска земя е завладяна от други народи. И трябва да воювате.

Един млад българин, който се оженил, ми се оплакваше. Казва ми: Какъв съвет ще ми дадеш, аз скоро съм се оженил? Жена ми иска копринена рокля, а пък аз нямам пари. Тя ми казва: Ако не ми направиш копринена рокля, ще се убия. Казва той: Беля на главата. Какво да правя? Какво ме съветваш? Казвам му: Купи ъ рокля. Той ми казва: Отде да взема пари, доста пари струва. Питам: Защо иска тя да се самоубие? Не че тя иска да се самоубие, а тя само го плаши. Тази млада невеста не оценява своя живот. Тя не разбира, че той не може да ъ вземе копринена рокля. И казва: Ще се самоубия. – Тя мисли, че като си я ушие, ще иде на гости. Ще цъфне и няма да завърже! Някой казва: Аз ще се самоубия. – Защо ще се самоубие? – Че страдал. По-добре умри така, не си купувай рокля. Или удари го на глад 10, 15, 20, 40 дена и може би на 40-ия ден роклята ще дойде. Горе кракът ти не може да стъпи. Ще остане тук на земята на прах. При този лъжливия живот мислите ли, че тя ще иде на небето? На небето ще иде това, което е чисто. Чистата вода отива горе. Пък мътната остава долу. Онова, което върши Волята Божия, ще иде при Бога. Пък онова другото, което не върши Волята Божия, то остава тук. Онова, което върши Волята Божия във вас – това сте вие. А пък другото, което не върши Волята Божия – това не сте вие. Вие служите на гоно. Това са присадки, които трябва да изпочупите. И да остане във вас естественото. Така, както сте били първоначално. И там е въпросът. Това е дето се казва „Да се роди човек изново“. Той трябва да се роди.

Защо трябваше Авраам да закъснее дълго време, за да му се роди син? Има си една причина чисто биологична. В Сара и Авраам имаше много погрешки, наследени от техни деди и прадеди, и от тяхната младост. И ако беше им се родил син в ранната възраст, на 25–30-годишната им възраст, този син щеше да наследи всичките слабости на баща си и майка си. И трябваше Авраам и Сара да бъдат с един установен ум и характер и жена му да не хвърля око на чужди мъже. Има някои жени, които хвърлят око на чужди мъже. На мен да не разправяте – макар да не съм женен, но го виждам. И мъже има, които хвърлят око. Ако един светия хвърля такова око, ще го скъсат на общо основание, макар и 30 години да се е подвизавал. Законът е: Не пожелай! Ти, ако погледнеш на една жена, да прославиш Бога. Но ако я погледнеш, за да я имаш, да я пожелаеш – скъсан си. Законът е един и същ за жени и за мъже. Ти казваш: Какво да се прави? Това е въпросът сега. Но не само за това ще те скъсат, но ще те скъсат за нищо и никакво. Просто ти като си минавал, си видял касата на един богат човек и си пожелал парите му. Казваш: Да имам тези пари! Да имам толкова пари! За желанията, ако я пожелаеш, ще те скъсат. И за парите, като си ги пожелал, ще те скъсат. И ако не станеш да посрещнеш някого, това е престъпление. Ако зърнеш и пожелаеш жена, това е престъпление. И ако пожелаеш пари, пак е престъпление. Да се роди човек сляп, е лошо, а пък да има очи, пак е лошо. Аз поставям въпроса малко пресилено. Един светия ще го скъсат, ако той мине само през някъде, погледне някоя ябълка и пожелае да я има. Той няма право да погледне плод и да го пожелае. Светията трябва да е доволен от най-лошите условия, при които може да се намери. Щом се яви най-малкото недоволство, ще го скъсат. И всички ние страдаме, понеже сме недоволни от положението, в което се намираме.

Питам сега: От какво произтича лошото в света? Произтича от нашата уста, понеже говорим това, което не трябва. Кое е по-хубаво – да има човек уста, или да няма

уста? Да говори ли, или да не говори? За предпочитане е човек да има уста и език и да знае как да говори. И там има лошо, но без език и без уста е още по-лошо. Да имаш уши е лошо, защото ще чуваш неща, които не трябва, но без уши е два пъти по-лошо, отколкото с уши. Някой казва: Защо се родих? Иов казва: Да не се бях родил! Един ангел, който идва да се роди на земята, той идва да покаже, че има любов към Бога. Любовта изисква да направиш големи жертви. Иов беше забравил, защо се е родил. Той беше се родил, за да покаже Любовта на земята. И Бог го похвали и каза: Като Иов няма друг на земята. Съвършен е той в Любовта си. А онзи княз каза: Любов ли, оставете! И той е като другите в любовта си. И той е един човек на удоволствието. Я му вземи всичките тези блага и ще видиш. И неговата любов е като на другите. „Вятър го вее“ – по български казано. Така не се разправя. И Господ му каза: Испитай го. И Иов мина през много изпитания.

Да допуснем, една жена, която се е оженила по закон, остави я мъжът ѝ, пооттегли се и нищо не ѝ праща. И дойдат други красиви мъже, и те почнат да се увъртат около нея, искат да ѝ служат. Много са кавалери, любезни са, искат да ѝ бъдат като братя. Все с братство започват. Отлична идея, но работата излиза друга. Всички кокошки, които дойдоха при нас, и всички агънца дойдоха при нас все със своите лъжи. Казваха им: Моето сестриче и моето братче. И кръц, хвъркна сестричето в тенджерата. И хванеш друго сестриче, и него – кръц. Сега аз засягам въпроса съществено. Често хората изучават съществените условия. И казват: Съществените условия са такива и такива. През един дълъг период от осем хиляди години насам са се трупали над нас разни наследствени черти – добри и лоши. И ние разрешаваме един въпрос на хиляди поколения. Христос имаше да разреши един съществен въпрос на цялото човечество. И ние имаме да разрешим един съществен въпрос на рода си от хиляди години. Всеки един от вас представява един род от осем хиляди години. От осем хиляди

години, ако търсите колко прадеди сте имали, на колко души разрешавате въпросите? Най-малко разрешавате въпросите на десет милиона хора, които са живели. И вие трябва да разглеждате всичките техни въпроси. Законът ви държи отговорен за всичките техни добри и лоши страни. Дето са вършили добро, ще се ползвате от доброто, а пък дето са вършили зло, ще изплащате. Вие ще изправите всички техни погрешки. Та казвам: Това е тази наследственост, с която ние се борим. И някой казва: „В грях ме роди майка ми.“ Не. Има едно отклонение от Божественото. Едно неразбиране. Когато човек служи на закона, служи по един начин, а когато дойде да служи по Любовта, по друг начин трябва да служи. Всеки, който иска да служи на Любовта, той трябва да предпочете смъртта, отколкото да съгреши. Да пише така: Смърт или живот! Ще ти предложат да съгрешиш. Ако е въпрос да съгрешиш, ти предпочети смъртта. Ако е въпрос да направиш добро, предпочети живота. Ние сега сме обърнали закона обратно. Щом се намериш в трудно положение, предпочитай живота; искаш да използваш за малко време живота – направиш едно престъпление, за да придобиеш малко живот. За да придобиеш малко живот, ти изгубваш онова великото Божие благо.

Вие нямате право да правите различие между един човек и друг. По телата може да правите различие, но понеже всички души са излезли от Бога, Любовта на Бога е еднаква към всички души. Туй не зависи от това как са облечени те. По същина към душата им Бог има еднакво отношение, не към техните тела. Отношението към телата е друго. Вие предпочитате една душа от друга. Вие казвате: Да си имам една душичка. И като хванете тази душичка, какво ще направи тя? Вие не съзнавате онова богатство, което имате в себе си. Вашето богатство не съзнавате. И богатството на другите хора не съзнавате. Ти не можеш да бъдеш любим на Бога, ако не обичаш човешката душа, както Бог я обича. Сега се ражда въпросът „как“. Как да ги обичам? Не се изисква много от хората.

Разбиране трябва. Този човек, който иска да го обичаш, той иска само един добър поглед. Само като го погледнеш, то е достатъчно. Той иска само една дума. Нищо повече. Той не иска нито дрехи, нито пари. Той иска само един поглед, само една сладка дума да му кажеш. А пък другите работи ще дойдат отпосле. Другото е от нас. А пък това, което Бог изисква от нас, това е само да хвърлиш в тъмната нощ един поглед. Този човек се намира в опасност. Погледът се състои в следното: ще му покажеш пътя, по който трябва да върви. Само с този поглед ти ще му покажеш пътя на Любавта, по който трябва да върви. Една сладка дума ще му кажеш, за да го повикаш, да не би да се отбие той от пътя си.

Някой път хората ни препоръчват, но не те препоръчват за добро, а само за да те изпитат – за зло. Един руснак живял 20 години в България, ходил насам-натам, техник е. Случило се, че миналата година не му вървяло и закъсал. Среща го една сестра, която минава като от Бялото Братство, която знае, че и тя е закъсала отвсякъде. Руснакът отива при фонда за руските бежанци, отива при владиците, но никой не иска да му помага. И намира тази сестра, и тя му казва: Само един има, който може да ти помогне, и той е нашият Учител. Като отидеш при него, ще се оправяш. Идва човекът и казва: Имам нужда от средства и ако не ми хващаш вяра, ще ти заложа палтото си. Казах си: Това е пак бяла на главата. Един часовник заложиха вече. Имам вече опитността. Седя и мисля сега как да му помогна. Мога да му помогна, но да вземеш хляба на децата и да го дадеш на другите – не става. Как ще му помогна? Рекох му: Не ти искам палтото, ела утре. Сега няма да ви кажа колко иска. Имам вече опитността – дойде един и остави часовника. Две хиляди и петстотин лева имам да давам – ми казва – на друг човек, но не искам да влезна в затвора. Аз му казах: Продаваш ли душата си? Той каза: Продавам я. Това е първият човек, на когото купихме душата за 2500 лева. И казах: Дайте му парите. А сега този човек, руснакът, не си прода-

ва душата. Той казва: Душата си не продавам, но продавам си палтото. А пък гледам, палтото му не струва толкоз, колкото пари иска. Сега тази сестра не му каза „Иди да се научиш при Учителя как да живееш за Господа“, но му каза така: Иди при него, той е banker, богат е, ще ти даде пари.

Та казвам: Всички вие имате да разрешавате все същите въпроси. Дотегнало ми е да ме лъжат хората, до тук ми е дошло да ме лъжат. Аз, който знам истината, ме лъжат. Но като погледнах този, си казах: Хайде да направя още един опит, може да не ме излъже. Той ще изяде парите, но не казва „Няма да ти ги върна“, а казва: Аз ще ти ги върна. И то до скоро време. Аз съм честен човек. – А пък аз знам, виждам условията. Виждам, че няма да ги върне в скоро време. Та сега въпросът е за лъжата. Сега някой казва: Според кармическия закон ти имаш да ми даваш, дължиш ми от миналото. А пък аз разглеждам историята, разглеждам миналото и никъде няма нищо да дължа. Прегледах акашевите записи, архивите на миналото, дали му дължа 300 лева. Виждам, че работата е за малко. Той имал да взема от някой, който прилича на мене, и сега дошъл при мен. Както и да е, разрешихме въпроса. Сега остана въпросът дали той ще си остане на думата.

Та казвам, аз искам да ви наведе на следното: Ние като закъсаме, Бог ни изпитва. Всички трябва да минем през изпит. И всеки, според степенята на изпита, трябва да издържи. И всички не са изложени на едни и същи изпитания. И ако ги издържите, Бог десетократно ще ви възнагради. Не мислете, че като издържите един изпит, така ще мине. Вие ще имате Божието благословение и ще разберете в какво седи животът. Един светия има всичките възможности, но колко е деликатен неговият живот! Запример аз бих отворил сърцата на хората по разни начини, но не се позволява. Мога да направя да заболее детето на един богат човек и да го лекувам. Но това не се позволява. Трябва друг да стане причина да заболее детето, пък аз да го лекувам. Но аз да стана причина да заболее – това е долап. Не да го

заставя аз по разни начини той да ме обикне, но най-естествено да се появи любовта в него. Ако не ме обичат, не мога да влезна в къщата му. И ако влезнеш в един дом, дето не те обичат, ще имаш най-голямото наказание. Ако идеш и посетиш една разбойническа банда, която правителството я търси, та полицията, като арестува тях, няма ли да арестува и тебе с тях наедно? Но не можеш да стъпиш в къщата на някой човек, ако този човек не те обича. И не можеш да помагаш някому, ако той не вярва в тебе. В Божествения свят можеш да помагаш на хора, които имат вяра в тебе. Писанието казва: „Не хвърляйте бисерите на свинете.“ Нищо повече. В живота мнозина казват: Да обърнем света. – Да обърнем онзи свят, в който има един копнеж; тя, в който Любовта е заговорила, в който вярата е заговорила – това е друг въпрос. В който чувството на братство е заговорило. Поне чувството на братство е заговорило.

Та казвам: Някой път във вас се зараждат някои желания и вие се обезсърчавате. Не мислете, че вие сте отговорните хора за погрешките на света. Ти си се качил на един параход, който пътува, който претърпява известна авария. Какво ще правиш сред океана? Ще гледаш да се хванеш за някое парченце от разграбения параход и да излезнеш на брега. Не трябва да очакваш нещо много добро, ако потъне параходът. И не мисли, че това, което си придобил, ще го спасиш. То ще потъне с парахода заедно. Ти ако се спасиш сам, то е добре. Ако потънеш и ти с парите, ще станеш храна на морските акули.

Сега гледам, зимно време тук има инсталация и ако оставите вода в нея, тези тръби ще се напукат. И на нашата инсталация се напукаха тръбите. Един брат, доста умен, тури калай на напуканите места и ги поправи. Доста умно направи. Та кога се напукат вашите тръби, пари за тръби нямате, поне пари за калай имате. Ще запушите напуканите места с калай, да не тече. Лошите думи – това са напуквания на вашите тръби. Кажеш нещо лошо – напукала

се е тръбата. И дето виждаш, че сълзи тръбата, вземи калай и тури там. А ако не туриш калай, водата ще потече и ще направи пакост. Представете си сега, че идвате от другия свят да се примирите с един човек, който не ви обича. Какво ще правите с него? Ще дам следния пример. В Библията е разрешен въпросът. Яков е взел първородството на брата си Исав. И брат му казва: Аз ще те науча тебе! Заканва му се, че като умре баща му, ще го убие. И Яков трябваше да избяга, да отиде в странство. И въпросът беше за една леща. Връща се Исав от работа и си продава първородството на брата си за леща. Яков му казва: Ако ми продадеш първородството си, тогаз ще ти дам от лещата. И сега, като избяга Яков и трябва да се върне, как се примири с брата си? Пак му се яви Господ и цяла нощ се бори с Господа. И Яков отдели от своите говеда, от своите овце като подарък за брат си. И прати слугите си да му кажат, че иде с голямо смирение. И казват слугите: Всичкият този подарък ти го изпраща брат ти. – И много не му е приятно да върне житцето на брата си. Та Яков смекчи сърцето на брата си. Праща му подаръци. И като дойде Яков, подчинява му се, прегръща го, целува го. Така Исав му прощава. Другояче нож щеше да има. Аз някой път гледам тук на Изгрева някои сестри казват: Дотегна ми тази сестра. – Тя няма нито опитността на Авраама, нито опитността на Сара, нито опитността на Якова има, нито опитността на Исав. А казва: Дотегна ми! Дотегнало ъ. Какво ъ е дотегнало – и тя не знае. Беше дотегнало на един пророк. На Иона, комуто Господ каза да проповядва в Ниневия. Иона казва: Стар съм, тези Божии работи, Господ не си държи на думата. И дето съм проповядвал, че градът ще потъне, той не е потъвал. И не искам. – И избягва от Господа. И Господ го хвърля от кораба в морето. И го тури в рибата и му казва: Ще идеш ли да проповядваш, или не? Какво ще стане с Ниневия – то не е твоя работа. Ти ще кажеш каквото трябва и ще си гледаш работата. Ще идеш ли, или няма да идеш? И Иона казва: Ще ида, Господи, и зад Ниневия ще ида

вече.

Сега ние всички проповядваме Любовта. Че ако не сте вие герои на Любовта, на какво ще бъдете герои? Да ви пратя на бойното поле – съвсем ще загазите. Че кой от вас може да убие 10 души? Ти ще отидеш да го ръгнеш, но той ще те убие по-рано. Ти не знаеш как да мушкаш. Вие виждали ли сте в ръкопашен бой как се мушкат хората? Там ще те оставят да седиш ли? Ти като мушнеш някого, друг ще те мушне отзад. Били ли сте на картечен огън? Ще ти кажат: Напред, войници! А пък картечният огън ги коси всичките. Как ще останеш жив? Та учението на света е много по-тежко. И аз се чудя, хората на света са герои. Този човек отива за отечеството на картечен огън. А пък един човек на новото учение казва: Дотегна ми да живея. Че какво си живял? Та какво си видял? Той казва: Дотегна ми да живея със сухия хляб. Дотегнало му, понеже имал тесни стаи, стаята му била малка, че леглото му било малко. Че птичките имат такива малки стаи! Колко хора имат техните стаи? А тези безброй клетки на вашето тяло? Те живеят аристократически в едно жилище. Колко е голяма стаята, в която те живеят!

Бъдете благодарни на малкото, което Бог ви дава, за да ви даде повече. Защото Бог е толкова мъдър, че всякога, когато искаме много, ние изгубваме и това, което Бог ни дава. Бъдете благодарни за онова, което Бог ви дава. Срещнеш някой на бойното поле, той изважда от торбата си и ти дава едно сухо парче хляб. Този хляб е от Бога, нищо повече! Във вода ще го натопиш и ще го ядеш. Ако си неблагодарен, ти изгубваш Божието благословение. Ако ти имаш любовта, този хляб ще бъде едно благо за тебе. Ако приемеш този хляб, той носи своето благословение. Христос, като дойде, с пет хляба и две риби нахрани пет хиляди души. Че вие се изпитвате при тези лоши условия. Ако не можете да издържите, каква опитност ще имате? Какво са лошите ви условия? Тези вашите лоши условия, при живота на един светия – с мед да ги храниш!

Някой път аз гледам, много са претрупани всичките ви къщи. Както живеят сега хората – та килими, та столове, та много други вещи. Навсякъде е това – претрупано. И вашата глава е претрупана с излишни работи. Ние седим и мислим след 20 години да си нареждаме работите. И децата ви, и вие как ще живеете. Как ще живеят вашите деца, това Бог е определил от памтивека. И как вие ще живеете, това Бог е определил. От вас се изисква да живеете както Бог иска. Ще живеете като един касиер, който идва да раздава пари и да отиде при господаря си. Той няма да каже на тия, които идат при него: Има и други. За тях има други касиери, изпратени в света.

Та казвам: От вас се изискват три неща. Човек ще стане бременен в ума си. Да роди поне една идея. Да роди една мисъл най-малко. Но тази мисъл да е на свят. В сърцето си той трябва да роди поне едно желание. И това желание да е на свят. И в живота си ще направиш една постъпка, но тази постъпка да е на свят! Ето какво аз подразбирам. Като тръгнеш за онзи свят, мисълта ти да дойде с тебе. И чувствата, които си родил, да тръгнат с тебе. И постъпките да тръгнат с тебе. И да кажат: Не се отделяме! – Както Илия искаше да се отдели от Елисея. Илия му каза: Почакай тук. Но Елисей каза: Не, не, не те оставям. Искаше да му вземе кожата. – Каквото искаш, искай го, додето съм при тебе – му казва Илия. Елисей каза: Искам двоен дял от Духа ти. Ако отида там, дето съм бил по-рано, ще имам – му казва Илия. И действително, Елисей имаше двоен дял от Духа на Илия. Елисей беше доста практичен и каза: Кожуха, кожата да оставиш. И Илия като се възнесе, Елисей взе кожата. И с кожата раздели реката, която придойде. И с този кожух, дето отиваше Елисей, имаше два дяла от Духа на Илия. Този кожух означава следното. Това е тази свещена мисъл, това свещено чувство и тази свещена постъпка, които човек има. Силата на човека седи в три неща: в неговата мисъл, в неговото чувство и в неговата постъпка. Тази постъпка във всичките му съществувания е вървя-

ла с него. Ако една мисъл е родена с тебе и откак си излезнал от райската градина тя е вървяла с тебе, тя е силна мисъл, с която ти всичко можеш да направиш. Ако остане сега да любите Бога! Господ чака 8000 години да се родите. Аз ще ви насърча: Ако сега родите една права мисъл, тя ще е на свят! И ако родите след 8000 години едно чувство, вие ще вложите всичкото онова хубаво, което сте придобили за 8000 години. И ако направите една добра постъпка, ще вложите всичкото онова хубаво, което сте придобили за 8000 години. И в това е вашето благо. И в невидимия свят, ако идете с това благо, ще ви посрещнат и ще ви турят венци на главите.

И какво каза Бог на Авраама? – Като стане син ти на 20 години, ще го принесеш в жертва. И Авраам не се поколеба. И като отиде Авраам на мястото на жертвоприношението, Бог му каза: Видях твоята вяра. – Ако ние сме готови да принесем всичко, ще придобием нещо. Нас ни е страх някой път да не изгубим нещо. Нищо няма да изгубим.

Та казвам: Благото ви седи в това: в мисълта, която трябва да родите сега. Сега всички вие сте бременни. И вашето бъдеще зависи от онази мисъл, която ще родите сега! Вашата мисъл зависи от онова желание, което сега ще родите. И вашата мисъл зависи от онази постъпка, която сега ще родите. Някои от вас имат вече родени мисли. Блажени сте. А някои има сега да се родят. Те сега са бременни. Казвам: Пазете се да не пометнете. Защото ако сега пометнете, трябва ви още един дълъг период, докато пак станете бременни. А пък всеки човек, който не може да роди една мисъл, едно желание и една постъпка, той е едно растение в пустиня, което е осъдено на страдание. Човек пък не може да живее в пустинята. И дето живеят хората, мястото трябва да е населено: трябва треви да растат, извори да текат и реки да извираат.

Пожелавам ви наследството на вашата добра мисъл, пожелавам ви наследството на вашето добро желание и наследството на вашата добра постъпка.

Обичайте Бога и няма да съжالياвате. Това е най-голямото благо, с което ще опитаме Божията Любов. Христос каза: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“ Не да чакате Бог да ви възлюби. Сега всички да покажете любов към другите така, както Бог ви е възлюбил. Проявете Божията Любов към другите така, както Бог я е проявил към вас! Проявявайте любов към другите така, както Бог ви е възлюбил. Това е, което ви желая тази година.

Отче наш

Прочетете 65 глава от Исаия и 120 страница от „Двигатели на живота“. Какво пише там, и аз не зная.

7,10 ч. с.

17. Утринно Неделно Слово, държано на 5 февруари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – малко облачно. Времето – меко, свежо. На поляната направихме упражненията.

КАЧЕСТВА НА СИЛНИЯ ЧОВЕК

Добрата молитва
91 Псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

(Учителя прочете 10 глава от Евангелието на Матей до 10 ст.)

На друго място Христос казва: Аз ви казах да не вземате тържик, нито обуца, нито тояга, нито злато, нито сребро. А сега ви казвам: Който няма кесия, да си я вземе; и който няма нож, да си вземе; който няма обуца, да си вземе; и шапка и пр. Така че, условни са тези работи. Мома, преди да се е оженила, да си вземе само дрехата и своите забрадки и хубавите дрехи, а пък всичко друго ще остане въщи. Не ѝ трябва друго. А пък щом се ожени, другояче става. Така че, първото е за младата мома, която ходи като млада мома. Това учение важи за нея. А пък щом мине областта на моминството и влезне в материалния живот, тогаз ѝ трябва тия неща. (Учителя прочете от 11 ст. до края на главата.)

Духът Божий

Какво е тесният път? Често вие говорите за широк и тесен път. Онези, които изследват физиологически капилярните съдове, те знаят, че последните се отличават по това: тези малките клетчици, които отиват да помагат, минават през капилярните съдове. Но вратите на капилярните съдове са толкова тесни, че само по една клетчица може да мине, там не могат да минат по две. Само една

може да мине. Та казвам: В пътя, в който вие сте тръгнали, другар не може да имате. И разговор не може да имате. Щом се разговаряте всички по пътя, вие сте по широкия път. И никаква работа не може да излезне. А пък щом тръгнете по един път, никой да няма подир вас. Човек, за да се опита колко е силен, той сам да тръгне. Докато тръгвате с множество, вие сте слаб човек. И за да покажете, че сте силен, трябва да тръгнете сам. Другото положение. Понеже се говори за обща работа, трябва едно разбиране на света. Реалното в света е неделимо. То не може да се раздели. В цялата природа има едно усилие реалното да се раздели. И досега най-учените същества в света са се мъчили да разложат реалното. Сегашните учени сполучиха да разложат атомите и са успели, но законът е, че реалното не може да се раздели. Например, при дишането вие взимате част от въздуха и го задържате, искате да го направите част от себе си – ваша собственост. Но после го изпускате. И после пак друг въздух влиза и излиза. Не може да го задържите. И ако го задържите за половин час, ще се прострете на земята. Във вас има желание да заповядвате на хората, да заповядвате един на друг. Можеш да заповядваш. Обикновени хора заповядват на въздуха, но за 10 секунди. Като влезне въздухът в дробовете, човек му заповядва 10 секунди – държи го. И после въздухът излиза. И като влезне друг въздух, пак 10 секунди му заповядва. Въздухът не те слуша повече. Какво е това заповядване за 10 секунди? Какво можеш да направиш за 10 секунди? Сега искате да заповядвате. Какво разбирате под думата – „заповядване“? Заповядване е, каквото кажете на едно същество, да го направи. И ако кажеш и не го направи, ти господар ли си?

Та най-после, защо не заповядаш на Божественото си, на ума си, и на сърцето си? Като искате да бъдете господари, ето какво да направите. Дойде една болка на сърцето ти, на стомаха ти, кажете: Аз заповядвам да си върви тази болка. Дойде ти безпаричие, кажи: Аз заповядвам да си върви безпаричието. Дойде ти едно неразположение, кажи: За-

повядвам да си върви неразположението. Защо не направите така? Някои от вас имате такава грандомания, че искате да заповядвате на Господа. Това се нарича религиозна грандомания. Такъв човек казва: Какво ще казвам на Господа, Той слуша. Тогаз ще ви приведа следната аналогия. Може ли гърнето да заповядва на грънчаря? По отношение на Бога човек е едно гърне. И ако той мисли, че може да заповядва на Бога, той се заблуждава. После, де ви е силата? Вие сте недоволни от живота. В какво сте недоволни? Какви са причините на вашето недоволство? По какво се отличавате вие от другите? Даже ви е дадено повече, отколкото вие заслужавате. И недоволството ви в какво се състои? Всякога недоволството ви се дължи на преизобилието, което имате. Ако вие нямахте ум и сърце, щяхте да бъдете доволни. Но понеже вие имате ум и сърце, затова сте недоволни.

Сега онова, което ви казвам, вие не може да го свършите. Ще кажете: Какво трябва да правим? Наскоро имаше един пример в Америка. Някой си хипнотизатор, мисля, някой йога – светът така нарича индийските йоги, направил един практически опит. Някоя си млада мома не вярвала в хипноза и казала: Аз не вярвам в тези работи. Йогата казал: Вие ме обиждате, елате, аз ще направя опит с вас. И при нея бил нейният възлюблен. Тя казала: Аз не вярвам. Отива при хотела, дето живеел този индус, и той я приспива за 24 часа. Казал да се оттеглят всички и излязъл да се разходи. Като излязъл от хотела, блъска го един автомобил и го убива. И в Америка сега пращат учени хора да събудят тази мома. Та двама кандидати има в България – една сестра и един брат, които искат да я събудят. Те си мислят, че е лесна работа. Ще се прочуят, ако я събудят. Та сега и за вас ще дадат голямо възнаграждение – за онзи, който я събуди. Та цялото човечество е така приспано, както тази младата мома. И първият опит, който се направи, беше в райската градина. И вече 8 хиляди години откак от невидимия свят работят да събудят човечеството от неговото хипнотическо съ-

тояние, в което се намира то. И когато Христос дойде на земята, дойде да събуди тези заспалите, които са хипнотизирани. Не мислете, че човек сега е буден. Душата се намира извън тялото си и не може да влезе – ходи и обикаля около него и не може да влезе.

Един англичанин, мисля че беше професор, отива в Швейцария със слугата си и иска да се качи на Алпите. Някой път англичаните обичат удобствата. Той си носел цяла една кокошка сварена. Тръгва, а слугата му носи чантата. Отива до едно високо място и пада на земята прежълтял. Слугата, като го видял, казал: Отиде той, умря. Той носел и малко винце – шампанско. Изважда слугата шишето, изважда кокошката, изпива винцето. И като се поразвеселил, почнал да бута господаря си. Мислил си как ще го свали долу. Като го бутал, англичанинът се събудил и казал: Защо изяде кокошката и изпи виното? Слугата от страх умрял. Та казвам: Този умрелият, като е бил извън тялото си, той видял какво става. Той изглежда като умрял, а пък отвън наблюдава всичко, каквото става.

Та сега се изисква изкуство човек да се пробуди по правилен път. А правилният път е сложен. Всичките души са свързани с тялото си с една много тънка нишка. Някъде под дробовете има една нишка, която държи вашата връзка. Когато излезе душата от тялото, се вижда как този конец е свързан с душата. И по този конец тя се връща в тялото си. Та някой път могат да се преплетат нишките. И тогаз ти няма да можеш да влезеш в тялото си и трябва да дойде някой майстор да помогне. Например, не сте ли виждали вие тия гъгалки? Турят ги на двете ръце и ако се оплетат, с часове им взема, докато се разплетат. И трябва някой много голям майстор. Гледал съм, турят игли и изтеглят, докато се разплетат жичките. Човек всякога може да се оплете. Вие може да се оплетете в нишките на една физическа мисъл. Може да се оплетете във вашите неестествени желаниа или във вашите неестествени постъпки. Тези неща стават все отвън, не стават вътре в

тебе. Отвън стават. Хората ги премазват, когато са из улиците на София, а не когато си седят вкъщи. Като се движиш по улиците на София, лесно може да те прегазни някой автомобил, ако не внимаваш. Та имайте предвид, че светът е място на движение. И когато вие сте в себе си, когато живеете във вашия свят, това е едно нещо. А когато излезете извън себе си, тогаз трябва да вземете всички предпазни мерки и да се съобразявате с всички закони. В София или в Америка, не може да ходиш дето искаш. Ще ходиш отдясно, има надпис. Стражарят бди и ако не се подчиниш на тия правила, ще се намериш в участъка. После, в Америка ще видите цяла тълпа, която се движи като море и стражарят като си вдигне ръката, цялата тази тълпа ще се спре и ще премине от една улица в друга да направи път. И след това стражарят пак знак ще даде и тази вода пак ще потече. Чудят се как Мойсей разделил Червеното море. В Америка, в една широка улица от 40-50 метра стражарят като си вдигне ръката, всичката тази тълпа се спира. И ще минат някои по Червеното море. И след това стражарят пак спуща ръката си. Това става на всеки няколко минути. И ще чакаш. Като си вдигне ръката стражарят, всичко се спира. Вие мислите, че се намирате в един свят, дето имате право да правите каквото искате. Вие се намирате в един свят на такива големи противоречия! Никой няма право да постъпва както иска. Всеки ще постъпи според Божествения закон. Направите ли най-малкото опущение, непременно ще ви държат отговорни. Вие може да живеете без закон, но щом дойде до закона, той ви държи отговорен за всички ваши постъпки, които сте правили без закон. Ако няма закон, не мислете, че няма престъпление. Има престъпление. Но щом няма закон, не ви съдят. А щом дойде законът, то за всички престъпления, които сте правили без закон, ще ви държат отговорни. Знаеш, не знаеш, законът като дойде, казва: Защо направи тези работи и защо не се научи?

Започнете от себе си. Изучавайте себе си. Не се впря-

гайте. Светът, в който живеете, е един разумен свят, но всички същества нямат еднаква мисъл. Всички те са свободни да мислят и да действат както искат. Но всички същества – от най-малките до най-големите, са отговорни. Има един закон, пред който са отговорни. И не мислете, че не сте отговорни. Както и да постъпвате, един ден все ще ви намери законът. Нали Писанието казва: „В съдния ден“. Всякога има по един съден ден. Ще има едно голямо съдене на всички, когато няма да има нищо покрито, което да не се разкрие. И казвам: Когато човек замине, тръгне за другия свят, тръгват и всичките му погрешки подир него. Сега вие нямате опитност от тези работи. И всичките ви добродетели, и добри мисли и желаниа – и те ще тръгнат с вас. И едните, и другите ще вървят. В едно уредено общество тези, които имат да ви дават, ще дойдат да ви дадат, а пък тези, които имат да вземат, и те ще дойдат като гости да похлопат. Само че първите ще се извинят, че са закъснели малко и ще се поизпотят, а пък другите, които имат да вземат, ще дойдат господарски. Ще кажат: Как така, вие защо сте закъснели?

Сега ние се спираме и казваме: Защо светът е такъв? Ако искате, дайте нова програма какъв трябва да бъде светът. Ако не сте доволни, то онези от вас, които сте тук от най-умните, нека дадат един план как трябва да се направи светът. И ще го приложат този план. Дайте един план за себе си. Вие сте недоволни. Дайте един план как искате да живеете. Но да не капне нито капка кръв от врата на една кокошка. Да не капне нито капка кръв от врата на едно агне. Тогава дайте един план, при който да не носите кожени обувца. Птиците разрешиха този въпрос за дрехите си. Птиците са по-праведни, отколкото хората. Ти ще вземеш вълната от овцете, когато птицата не взима никаква вълна от овцете. Те изучиха този въпрос и дрехите им израстват от кожата. Те сами си ги създават. И фабриките така създават дрехите. А човек това изкуство го няма.

Та казвам: Имаме сега известни социални въпроси, вътрешни, върху които трябва да се спрете. Ако вие сте в Германия, няма така свободно да ви се позволи да изповядвате каквото и да е учение. Ако сте в Германия, ще кажат: Да живее Хитлер. И ако речеш да проповядваш, ще се намериш в затвора. В Австрия един пастор бил затворен. Идва при него един английски проповедник и му казва: Как си в затвора? Защо си затворен? Онзи казал: Аз се чудя как ти не си в затвора. Онзи пита защо е в затвора, а другият се чуди защо и онзи не е в затвора. Вие често питате: Защо този човек страда? А пък той ще попита: Ти защо не страдаш?

Светът, както е сега, не може по никой начин да създаде нова философия. Отчасти могат да се дадат известни примирителни положения, но светът във всичките свои противоречия не може да се обясни. И трябва да го приемете такъв, какъвто е, нищо повече. И ако речем да го изясняваме, ще си изгубим времето. Дойде ти приятна мисъл и искаш-не искаш, не можеш да я задържиш. Нито едно приятно чувство не можеш да го задържиш в себе си. И някой ден вие сте разположени, като че ли сте разрешили въпросите си. Но не се мине половин час и всичко това се съсипва и не знаете защо. Та често вие, ако се наблюдавате, с вашите мисли вие сами се разрушавате. С вашите чувства вие се разрушавате. И с думите, които изговаряте, вие сами се съсипвате. В бъдещата култура езикът трябва да бъде цяла една магия. Трябва да бъде едно вълшебно изкуство. Един проповедник, един сказчик днес с една дума, с едно изречение, с едно изражение може да разруши целия свой живот. И ако в Германия кажеш една обидна дума за Хитлер, ще те затворят. Ако накрая на речта кажеш една лоша дума, ще идеш в затвора. Само ако кажеш „Аз не искам да зная нищо за Хитлер“, ще намериш затвора. А пък вие тук всички казвате: Аз за този не искам да зная. Аз за тебе не искам да зная. И тогава загазвате. Е, за какво трябва да знаем сега? Всичките хубави работи се ядат, а пък всички-

те лоши работи не се ядат. Ти ядеш една кокошка, защото я обичаш, нищо повече. Защото яденето на месото е любов. Какво има, че си изял този, когото обичаш? И всичките хора не могат да живеят помежду си, защото се обичат. Щом се обикнат, хората вече не могат да живеят добре. Защото в любовта всеки иска да изяде другия, нищо повече. Като дойде Христос на земята, той знаеше това и казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Той не каза: Който ми изяде главата, няма да види бял ден, но каза: Който не ме яде, няма да има живот вечен. И горко на онзи, който не ме изяде! – Това е по отношение на човешкото съзнание.

Та казвам: Не може ние да изядем нещата по никой начин, понеже Бог е създал всичко, и ако ти изядеш кокошката, ти изядаш Бога. А пък щом Го изядаш, ще имаш живот в себе си. И хората живеят, и Бог се проявява. Като изядеш, ти ще намериш Господа. Ти си бил безбожник и като Иона ще бъдеш погълнат от рибата и ще се молиш, и Господ пак ще те изпрати навън и ще ти покаже закона, че всичко, каквото Той праща, трябва да го приемеш на радо сърце. Мислите ли, че няма да ни ядат? Ще ни опат на общо основание. Че я вижте, че като заровят някого, ще се прекомандирват при него в гроба му вътре и ще видите какво угощение ще има. Те са насядали там със своите вилушки и с кърпичките си и като го опат, останат само костите. И си заминат гуляйджиите, които са били там вътре. Това е един факт. И всеки един човек така ще бъде опатан на общо основание. Но не само това – и с живия човек ще стане това. Вземете за пример какво е охтиката. Живия човек го изядат. Влязат тези неканени гости в дробовите и започнат да го ядат, и го изядат. После виждате болестта рак в стомаха на човека. И рактът започва да го яде и го изяде. Ако не искаш да те ядат, тогава ще туриш една огнена стена, ще прекараш силни токове и ще имаш силен мозък, пълна батерия. Ще пратиш на болното място това електричество и ще започнеш да обстрелваш. Непри-

ателите ще си идат с артилерията.

Предстои на вас не един миролюбив живот. Миролюбив е силният човек. Слабият човек не може да бъде миролюбив. Той е страхлив. Силният човек, който може всичко да направи, той е миролюбив. Например, някой си дигне ръката, силният го хване и го постави на мястото му. Ако някой иска да направи нещо, то силният ще го хване и ще го вдигне във въздуха, ще го превърти и после ще го сложи на земята. Вие казвате: Знаете ли, че Господ може всичко да направи? Господ може да направи всичко, но ти какво можеш да направиш? Аз ви давам право на всинца ви – като хванеш някого, въртиш го и го сложиш пак на земята. Аз веднъж гледах един господин, едно куче се затича да го хване. Той, като го хвана за опашката и го завъртя, въртя го и като го пусна, кучето веднага избяга. Обърна се отдалече да го гледа – накара го да мисли. После, преди всичко когато искате мир, трябва да бъдете силни. В бъдещата религия в света, в бъдещото човечество човек трябва да бъде силен. Силен по ум, както е създаден той – силен по сърце и силен по воля. Силни трябва да бъдете всички! И всеки трябва да познава своите неприятели. Не подценявайте вашите неприятели.

Аз съм ви привел дал онзи анекдот. Един говорил лошо по адрес на дявола. Дяволът няколко пъти му казал: Не ме обиждай. Ти нямаш право да ме обиждаш. Онзи му казал: Ти си такъв, ти си такъв. Един ден дяволът турил в сърцето му желание да си има едно хубаво магаре. И му турил в ума формата на магарето – да бъде гладичко, тлъстичко. Един ден излиза на пазара и вижда едно магаре, както той го иска. А пък това магаре било, в което влезнал дяволът. Купил го много евтино. Връща се и казва на жена си: Хубаво магаре купих и много евтино. Отсега нататък ще живеем щастливо. И много хубаво работило магарето. И завежда го на чешмата с две курни. И пило, пило магарето, и влязло в курните. И виждал само ушите му. И чуди се той как може да влезне магарето в курните. И казал на другите: Чудя се как магарето

ми влезе в курните, отиде то! Казали му: Ти диване ли си? Как може това? Ти си шашкьнин. Той казва: Влезе магарето! – Набиват го. Идва друг, и на него разправя. И казва: Виждам, виждам, но бой има. И не казва вече. Това показва, че противоречията в света, каквото и да кажем, не могат да се изгладят така лесно. Да уподобя магарето: някой те обиди и ти виждаш ушите на магарето. Казваш: Обиди ме той. Казваш на този човек, но той не може да влезе в твоето положение как те е обидил онзи. И казва: Празна работа! Ти казваш: Кръвно ме обиди. Казваш на този и на онзи. – Не купувай такова магаре, което влиза в курната. Тогаз съм ви привел дал друг пример. Един българин и един турчин се къпят в турско време в банята. Турчинът бил турски бей. Седнал българинът. Теляци има наоколо. Българинът си показва тялото и казва: Това тяло никой не го е бутал! И му е приятно. Турчинът кипнал: Как така българина никой не го е бутнал! И казал: Махай се оттам, гяурино! Българинът казал: Буйрунус*! И махнал се оттам и отива на друга курна. И пак му казва турчинът: Махни се оттам! И така българинът обикаля курните и все казва: Буйрунус! Турчинът казал: С този език никой няма да те бута. Щом седиш на банята, бейт ще ти вика на общо основание, нищо повече!

Аз съм виждал малки деца в селата, някой път голямото дете бие малкото. Малкото казва: Я ме удари! И удря го още веднъж. То го набива и малкото казва: Ти като дойдеш в нашата махала, ще те науча. То и във вашата махала като дойде, пак ще те набие. В която и махала да бъдеш, щом си слаб, ще те бият. Силен трябва да бъдеш. Но не само да предполагаш на думи, но трябва да бъдеш силен и по тяло, и по сърце, и по воля, и по ум. Във всяко едно отношение трябва да бъдеш силен. А пък ако физически си слаб, не казвай: Я ме удари! Кажу: Ти си много силен. Такива силни хора в света са едно благословение. Светът се нуждае от тях.

* Буйрунус – моля заповядайте

Сега, казва се там, че Христос дал власт. Власт се дава само на хора, които са силни в трите свята: силни на физическото поле, силни в духовния свят и силни в Божествения свят. Власт само на такъв може да се даде. На слаби хора власт не може да се даде. И ако оставите детето в дома ви да управлява, какво ще стане? Власт се дава, когато децата израснат. Аз ви желая на всинца ви да се упражнявате и да станете силни. Вие да чувствате силата си и да правите опити отвън. Правили ли сте вие опити малки да спрете една малка вадичка? Не трябва една голяма река. Идете при една малка вадичка и я спрете. Опитайте силата си да спрете малка вадичка. Вие може да направите един опит. Идете при едно плодно дърво, което е израснало малко и му кажи: Аз искам за идущата година да израснеш една педя, 2, 3, 4, 5 педи – и това дърво да израсне. Да видим дали разбирате законите на природата. Да видим дали, каквото кажете, може да стане. И тогаз да влезете в света да учите хората. Защото инак с всичкото учение, с което ние можем да научим хората, ние само ще ги позлатим. Отвън ще турим един тънък пласт злато и утре, като дойдат мъчногитите, то ще се изтърка и ще остане простият елемент. Трябва да имате знание да направите всичко вътре в себе си златно. Това трябва да го направите. Ако вашите мисли, чувства и постъпки са златни, всичко сте уредили. Но ако вашите мисли, чувства и постъпки са медни, трябва да ги калайдисате. И после, може да става отравяне с яденето. Ще кажеш: Как да го направим? Ще го учиш. Вие спирали ли сте се да мислите по това? И колко пъти сте се спирали? Нито един не се е спирал да мисли. Кажи си: Ще кажа нещо, но да го кажа ли, или не? И като го кажа, ще стане ли, или няма да стане? И после, аз каквото мисля, реално ли е то или не? Така ли е или не? Но ако аз мисля и не са така работите, както мисля? Всички неща, които мисля, трябва да са в природата приблизително така, както мисля.

Тази младата мома не трябвало да позволява да я

хипнотизират. Казвам ви: Човек сам себе си може да хипнотизира, но като се хипнотизира, той трябва да си внуши – такъв е законът. Заспиваш по закона на самовнушението, кажи си: След два часа искам да се събудя. И след два часа се събуждаш. Но ако ти се хипнотизираш и не туриш време за събуждане, тогаз няма да се събудиш. И когато искате да направите нещо, турете точно времето. Ще направиш нещо. Казваш: Еди-къде си ще отида. Къде ще отидеш? – те питат. Казваш: Във Варна. Ти никога не можеш да кажеш дали ще отидеш до Варна. Не знаеш какво ще се случи. Но кажи така: Отивам до някъде. Но като отида, ще ви кажа. И за да бъдеш положителен, трябва да бъдеш едно с Бога, да не препятстваш на Неговата воля. Но ти имаш съвсем различни цели. Например да кажем, вие вярвате в Бога, за да се подобрят вашето положение. Вие следвате Бога за някакви користни цели. Сега както хората вярват, всичко това има користолюбива цел. Не е безкористно. Ако аз изяждам кокошката от любов, то е от любов, но не към кокошката, а към себе си. Първо съм аз и после кокошката. А пък в истинската любов не е така. Някой път ето как може да се справи човек. Отивам при кокошката, тя ми казва: Не ме изяждай. Скоро ще снеса едно яйце, изяж яйцето вместо мене. И тогаз аз отстъпвам и вместо кокошката изяждам яйцето. Отиваш при някое плодно дърво. И щом поискаш да отсечеш ябълката, тя казва: Не ме отсичай, аз през годината ще ти дам много плод да ядеш. – Остави това дърво, не го сечи!

Та в тази прочетена глава се казва, дал им всяка власт. Всички вие се влияете от лошите духове. Във вас има същества, които ви влияят. И цялото човечество се жертва. Всички насилия стават все от неразумни същества. Някои от тях са доста съобразителни. Аз забелязвам от ред години тук, че всякога на мен се е случвало във вторник вечер, в четвъртък вечер и събота вечер ще дойдат да ми направят някой скандал. Все ще се намери благовиден повод. Аз държа една статистика. Те идват и мислят, че са по-умни от

мене. Аз ги разбирам. Те дойдат и направят пакостта, но те не знаят, че имам един капан. Те се качат по капана и мислят да изядат това, което е в него. Но щом влезнат в капана, той се затвори и ги пращам на работа. Дето има смет, да я изнесат. Да изнесат кофите с нечисти работи. Да изчистят. Втори път като дойдат, пак са умни. Турям друг капан. Първия капан го изменя. Друга форма му давам и друга храна турям вътре. Това не е баш така, вие не знаете как ги хващам. Ти хващаш огъня, но с дилаф. И ако речете с ръката си да го хванете, ръката ви ще изгори. Та казвам, като чухте това, във вас ще се яви мисълта: Ние не живеем добре. Какво подразбирате под тези думи? Аз поставям въпроса така, аз казвам така: Бог проявява живота в свършен смисъл, но аз не съм изучил живота както трябва, за да се съобразявам с него. Отде произтича спорът между двама? Всички спорове на земята произтичат на физическото поле. Всичките причини са все материални. Един ден ще влезнем в духовния свят. И там ще дойде стълкновение. Сега стълкновенията са просто физически, та трябва да вземем добри мерки. Трябва да знаете, че щом се разстрои черният ви дроб, веднага ще имате едно неразположение в низшите чувства. За малко ще се дразните. Щом почне да се разстройва черният дроб за нищо и никакво, вземете мерки. Например дразните се, че нещо не е станало както искате. Отивате да отваряте една врата и тя не се отваря. И кипнете, и блъснете вратата. Тая врата казва: Който ме направи, не беше майстор. Не съм аз крива. Ако не се отварям, ме направете както трябва. – И ако на ключа туря малко масло и на тези стоялки, на които е окачена вратата, туря масло, вратата се отваря и не скърца.

Та често понамазвайте вашия ум. Как ще го намазвате? С маслото на Любовта. Има любовни масла. Аз като ходя да ви преглеждам, много малко любовни масла имате. Нямаме любовни масла. После, има масло на Мъдростта. Има и масло на Истината. Ти не можеш да бъдеш истинолюбив, ако не се намажеш с маслото на Истината. Ти не

можеш да имаш знания, светлина, ако не се намажеш с маслото на Мъдростта. И не можеш да имаш Любов, ако не се намажеш с маслото на Любовта. Това не е фигуративно, това е реално. Ако вземеш хубаво ядене, ти ще имаш разположение, приятно ти е. Та трябва да вземеш хубаво ядене, за да може стомахът да слуша. И като му помагаш, той казва: Слушам, господарю, ти си доста умен, аз имам високо мнение за тебе. Но щом не го нахраниш добре, той казва: Аз си измених мнението за тебе. Ти си малко пооглупял. Знаеш ли, че ти скоро ще фалираш и нищо няма да остане от тебе? Чете ти нотации стомахът. Казвам му: Прав си. Скоро ще имаш хубава, здравословна храна, но и аз му служа на стомаха. Аз ще сдъвча храната добре и ще му служа по този начин. И той, като ме погледне, казва: Доста е поумнял моят господар.

Та сега всички да поумнеете. Приемайте здравословна храна. Сутрин като станеш, малко прясно масло, скоро бито от три дена, да не е от четири-пет дена. Да ви дам едно правило. Никога не яж една храна, която не обичаш. Щом не си разположен, не яж. Като седнеш на масата, яж с разположение. И то малко. И не си дояждай. И благодари на Бога, понеже храната слуша. В храната са скрити все живи души. И те се радват, когато ядем с любов. И тогаз туряме живот в себе си. И тогаз те ще ни дадат това, което Бог е вложил в тях. Една обмяна ще стане между тях и нас. Между онова, което те носят в себе си и онова, което ние носим, ще стане една обмяна. Двама пътници, като се срещнат, извадят си торбите и си дават един на друг. Единият има нещо в торбата и дава на другия, и обратното. И трима души като са, пак си раздават. И храната, каквото има в себе си, в торбата – ще даде. Но и ти ще трябва да извадиш торбата си, и ти ще дадеш. И ако ти не дадеш каквото имаш в торбата си, няма обмяна. И ще имаш лошо храносмилане и неразположение на стомаха. Храна, която е влязла в тебе без любов, ще причини разстройство в организма. А пък храна, влязла с любов, носи своето благослове-

ние. Така е и със Словото. Ако вие четете Библията с любов, ще имате резултат. Вие четете думите, тези думи са формата. И ако четете с любов, ще трябва да влезнете в онази реалност, която е съществувала. Например вие четете десета глава. Във вас тогаз като на кино да изникне цялата обстановка, в която Христос се е намирал. Да видите Христа и учениците Му и прочие. А сега четеш – няма никакви образи, а само черните букви. Четеш „Даде власт“, но каква власт – не знаеш. Ако си представиш, ще видиш в дадения случай всичките тези апостоли как са ходили, ще видиш как болните оздравяват, как мъртви възкресяват. А сега четеш и нищо не виждаш. И казваш: Дали е било това нещо или не? Вие ще се намерите в друго противоречие. Нали Христос беше на планината. Че тогаз имаше ученици с Христа. Като дойдоха учениците Му, докараха Му един беснуем. По-рано бяха се опитали учениците Му да го излекуват сами, когато Го нямаше Учителят им. Народът беше много смел и те казаха на учениците Му: Понеже Го няма Учителят ви, вие сте Негови ученици, то направете го вие – излекувайте този беснуем! Те се мъчиха и не можаха. И Той, като дойде, уреди въпроса. И те питаха Христа: Защо ние не можахме да го изгоним? Той каза: Този род не излиза, освен с пост и молитва. Вие не знаете какво нещо е молитвата и постът. С пост вие ще добиете сила. Един човек, който не може да пости 40 дена, не е още силен, не е още господар на тялото си. Четиридесет дена ще прекараш спокоен живот и няма да се безпокоиш. И 80 дена можеш да живееш така. Този човек е силен. Икономично ще се храниш. Има доста мазнина в тялото, 40 дена ще постиш. И молитви трябва, да знаеш как да изговаряш думите. Всяка една дума е динамическа сила. И ако една дума я употребиш намясто, тя ще извърши много нещо. Онзи генерал, като каже „Напред войници!“, какво става? Хиляди войници се спускат напред. Но дойде един, който не разбира и казва: Напред, войници! Но войниците не тръгват. И като кажеш „Напред, войници!“ и никой войник не тръгва, тогаз не сте

генерал. Като кажеш в живота така и не тръгнат войниците, да знаеш, че не сте генерал. А като кажеш така и тръгнат, тогаз имаш една реалност в себе си!

Има на английски една книга – отговор на един милион и петстотин хиляди молитви. Той е англичанин, но мисля, че е от германско произхождение и се казва Мюлер. Има си данни той. Той се е молил и е издържал повече от две хиляди деца в едно сиропиталище само с молитви. Като му трябвали пари, той се молел и парите идвали. Един ден се помолил, един англичанин му донесъл 250 английски лири. Той го пита: Имате ли нужда от пари? Онзи нищо не казва. Англичанинът му казва: Кажете и ще оставя парите. Но щом не му казва нищо, той си отива. И пак се връща и казва: Имате ли нужда? Аз съм на ваше разположение. Онзи му казва: Както вие искате. Ако обичате, оставете ги. Той пак си отива. И трети път се връща и казва: Оставям ги, каквото искате ги правете. Вие бихте казали: Я ги дайте! Не, вие не разбирате закона. Вие ще оставите онзи плод сам да капне. В Божествения свят се изисква едно велико самообладание, никаква алчност да няма. Не мислете, че само вие сте факторът. За да се изпълни една ваша мисъл, ако вие погледнете, ще видите, че има хиляди същества, които се намесват в процеса на вашата мисъл. Има безброй същества, които идат и съдействат, за да се постигне вашата мисъл. Това е закон!

Та всичко е възможно само при Любовта – значи, когато обичаме. Всичко е възможно при Мъдростта, когато имаме светлина. И всичко е възможно при Истината, когато сме свободни. Човек, който няма истината, няма свобода. Човек, който няма Любов, няма топлина. Животът в него не може да се прояви. Правете сега малки опити и с тях да се самовъзпитате. Когато кипнеш, ти не можеш да задържиш парата. Нека да се набере пара. Цяла фабрика може да кара тя. С кипването може да карате цяла фабрика. Тая енергия да я изразходвате из пространството безполезно, това е грях. Ще те питат: Защо кипна? Каква фабрика

караш? Защо изразходи тая енергия напразно? Вие може да мислите каквото искате, но парата да е свършила много работа. Ти можеш да живееш другояче в живота. Но тогаз ще останете разочаровани от живота. И ако не се самовладате, други ще ви владат. Това е закон! Ако сами не се самоуправлявате, други ще ви управляват. Това е неизбежно. Свобода е дадена. Тя се дава само на онези хора, които се самовладат. А пък робството е за всички онези, които не се владат. Неизбежно е това! И Адам беше оставен в Райската градина, той не се самовладаше – и излезе от Рая. Те изгубиха своята свобода. И сега, след толкова време, ние трябва да се самовладееме, за да придобием първата свобода. Каквото ви кажат хората, слушайте. Но като го изследваш и намериш, че е право, приеми го. Никой не може да ти го натрапи. И щом ти го натрапят, ще приличаш тогаз на заспалата баба в играта „сляпа баба“. Значи ще се оставиш да те вържат с дебели въжета. Но ако е дебело въже-то, ти не можеш да го скъсаш. Аз съм виждал стари дявоци, вързани от децата. И въртят се около него и го усукват с конеца 200, 300 пъти и дядото остане така. И дядото казва: Я, дядо, отвържете ме. И детето отвързва и се смее. То е вързало и краката, и ръцете му.

Та днес ще започнете с това: Станете господари на вашата мисъл! Станете господари на вашето сърце! Станете господари и на вашата воля! И тогаз ще ви се даде всяка власт отгоре.

Отче наш

Прочетете от книгата „Двигатели на живота“ стр.45, 56, 67, 99. Като ги прочетете, ще разберете.

6,35 ч. с.

18. Утринно Неделно Слово, държано
на 12 февруари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Вятър духа.

На поляната направихме гимнастическите упражнения.

БЛАГО И БЛАЖЕНСТВО

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

12 глава от Евангелието на Лука

Духът Божий

Размишление

Христос на въпроса „Кой ми е майка, брат и сестра?“ дава един отговор, който може да се вземе като основа: „Всеки, който върши Волята на Отца ми, той ми е майка, брат и сестра.“

Има две неща, които спъват човека. Недоимъкът някой път и пресищането. Някой човек страда от недоимък, а някой човек страда от излишък. Ако е от недоимък, той изпостаява. Ако недоимъкът е по отношение на материалните работи, човек изсъхва и казва: Гладен ще умра! А ако е от изобилие, той затлъстява, на буре става. Сега, някой път ние заучаваме някои работи и само ги декламираме. Една работа не търпи декламация, а иска приложение. Цената на всеки един човек се повдига от живота, който живее. Да живееш, това значи да повдигаш цената на своя живот. Някой пита: Ще ми бъде ли работата успешна? Ще успея ли в живота си? Всеки човек най-първо сам трябва да оцени това, което твори. Ако певецът като пее и се вслушва, че му е приятно като пее, и хората ще го оценят. Ако сам себе си не слуша и не оценява, а очаква другите да го оценят, той е на погрешен път. И когато направиш хляб, замесиш и го опечеш, ти ще го вкусиш, ще го опиташ. И ако го харесаш, тогаз и другите ще го харесат. А пък ти не си го опитал и

очакваш другите да го харесат. Вземете един цигулар. Цялото му изкуство е да научи всичко сам на цигулката си, на ръчката ѝ, която е 30 см дълга. Но трябва му 30 години, за да стане майстор. Да знае на кое място и как да си постави пръстите. Или вземете един съвременен пианист. Той на едно разстояние повече от един метър трябва да знае къде и как да си тури пръстите. Аз гледам, когато някой говори за различни работи, колко погрешно свири. Той като се вслуша сам, свири някое парче, но то е блудкаво, няма никакво съдържание. Пианистите някой път си играят. Някой път имат тщеславие. Кажат тъй: тър-р-р – прекарат пръстите си от единия край до другия на пианото. Че и аз мога тъй да прекарам пръстите си и да произведа звука тър-р-р. Но това ни най-малко няма да покаже, че съм добър свирец.

Друга една погрешка има – дето мислим, че всички наши нещастия в света идат отвън. Това е едно заблуждение. Аз мога да говоря една школна лекция „Познай себе си“. Това е една лекция от третата година на Общия окултен клас. Четете тази лекция и ще видите къде са причините на нещастията. Причината седи в самия човек. Не че ние сме причината на всичко, но има известни придобити навици, от които произтича нашето нещастие. Представете си, че вас ви поканят на угощение, на някое царско угощение. И там почнете да плюете по стар навик. И така вие може да се компрометирате. И в религиозно отношение се правят подобни погрешки. Аз се чудя по някой път. Хора, които минават за просветени, правят такива погрешки, които с нищо не може да извиниш. И толкоз пъти съм говорил за самообладание. И се чудя за малките работи, които децата ги знаят, а възрастните ги изпускат изпредвид. Питат ме някои дали ще отидат на небето. На гости няма да ги поканят с такива навици. За да живее човек разумно, той трябва да знае в даден момент къде да постави някоя своя мисъл, някое свое чувство и някоя своя постъпка. Например, седнеш някой път, дадат ти ядене и не знаеш как да постъпиш. И още като седнеш, ти си недоволен. Погледнеш яде-

нето. Понеже те интересува външната страна, най-първо искаш да знаеш дали маслото е хубаво – кравешко или зехтин. После, ако си българин, ще искаш да знаеш дали има червен пипер, а ако си европеец, ще искаш да не е люто. После ще видиш дали е солено или безсолно. И ако си недоволен, ще напуснеш яденето и ще кажеш: На такова ядене канят ли се гости? Ако си българин, ще кажеш: Такава каша прави ли се? Човек сам трябва да стане готвач. Най-първо трябва да се научи сам да си готви каквото иска той. И след като се научи, да иска от другите.

Сега аз засягам въпроса: Вие искате да станете видни. То е хубаво. Човек трябва да стане виден. Ако отидете във Франция или Англия, важно е как говорите френски или английски. Да ви разбират, когато говорите и при това да имате един акцент, че да се учудват и самите англичани, че говорите тъй хубаво. Не само да изкажеш думите, но има и един акцент, едно ударение, едно произношение, една мекота в езика. Ти можеш да произнесеш думите „Вярваш ли в Бога? Обичаш ли Го?“ (Учителя произнася тези думи с гръмогласен дебел глас.) Това не е никакъв говор. В това няма никаква музикалност. Или произнасяш думите „Мен ми дотегна да живея“. Това не е никакъв говор. Какво му е дотегнало да живее, когато той никак не е живял. Това е първата лъжа, че досега никак не е живял. Той е бил в живота на страданията, на мъченията. Да! Но живот да е живял, че да му е дотегнало да живее – това не е вярно. Така не се говори! Той трябва да ме намери и да каже: Я ме научи как да живея аз. Не съм живял още както трябва. А пък аз искам да живея един живот както трябва. – Кой може да те научи? Казва някой път човек: Духът, като дойде, ще ме научи. И това не е говор. Че как ще те научи Духът като дойде? Като дойде Духът, вие трябва да имате един деликатен слух, че само като си мръдне пръста, вие да си знаете какво иска да ви каже. А пък той ще ви говори с дни и вие ще противоречите, ще спорите с Духа, ще му цитирате от Писанието еди-кой си пророк какво казал. Че това, което е

казано в цялото Писание, това е от Духа. А пък вие ще му цитирате. Вие ще цитирате на един Учител какво е казал Учителя! Че той като е говорил, той знае какво е казал.

Основният закон гласи така: Ако ти не обичаш онзи, който те обича, ти нищо не можеш да постигнеш в света, нищо не ще знаеш. Ако ти не можеш да обичаш Онзи, Който е работил върху тебе и постоянно мисли добро за тебе, и постоянно ти е като слуга, ти нищо не можеш да постигнеш в живота си. Те са две неща важни. Тогаз някой ще каже: Няма кой да ме обича. – Това не е вярно. Защото, ако няма кой да го обича, той няма да се яви на земята да живее. Без обич той не може да се яви. Щом живее на земята, има някой да го обича. И най-сетне, той трябва да намери онзи, който е станал причина той да дойде на земята. Та при сегашните условия животът, който живеете сега, той е живот на миналите ваши съществувания от хиляди години, той е един живот както сте мислили, както сте чувствали и както сте постъпвали в миналото. Така сега живеете. Този живот, който сега не го харесвате, е такъв, какъвто сте го приготвили в миналото. А пък сега каквото мислите, чувствате и постъпвате, това в бъдеще ще го живеете. Някой не може да живее сегашния си живот, ако той не е ликвидирал със своята минала карма. Кармата – това са онези лоши условия, които създаваме.

Отива един беден човек при един banker богаташ. Той ходел често да го безпокои. Богатият му казал: Понеже съм много зает, да не си губя времето, давам ти на разположение една каса. И вложил той в касата 50 хиляди лева. Дава му ключа на касата и му казва: Когато ти трябва пари, отваряй касата и вземай. И същевременно туряй в касата. Тая каса нека да ти служи. Две-три години той вземал, вземал и нищо не турял вътре. И след две-три години казал: Няма нищо в касата. Онзи му казал: Нищо не си турил. Питам, вие отваряте Божествената каса и вземате, и вземате, и най-после нищо не остане – изхарчили сте всичко. Човек не се е явил на земята, за да харчи. Христос казва:

„Събирайте съкровища за небето.“ Какво сте събрали за небето? Аз бих желал това, което мислите, да е вярно. Аз не оспорвам това. Но един ден, като отвориш касата и няма нищо в нея, тогаз? Онзи казал: Нищо не е останало в касата. Другият му отвърнал: Не си турил в касата. – Ако един ден отворите вашата каса и не намерите нищо, тогаз как ще живеете на небето? Ще ви експедират назад, ще ви върнат. Това не се отнася за ония, на които касите са пълни. Като се върнете дома, отключете вашите каси и направете една проверка има ли нещо в касата, или няма. И не само да се види има ли, но и каква е наличността. Толкоз ли е, колкото е била първоначално – 50 хиляди лева, или са останали 40 хиляди лева, 30 хиляди, 10 хиляди, 5 хиляди. А някой път може да е останал само един лев. А понякога може да има в касата 80 хиляди лева, 100 хиляди лева, 500 хиляди лева. Този човек няма, който не е влагал в Божествената каса. Сега това е материалната страна. Използвайте всичките условия. Аз се чудя. Трябва една школа. Всички условия на земята, колкото и да са лоши, и добрите, и лошите условия – това са възможности за постижения, за каквито и да е постижения. Без тези лоши и добри условия при сегашните обстоятелства вие не може да постигнете нищо. Някой път вие се оплаквате, че огънят, който гори в тази печка, може да изгори и къщата. Де е злото? Значи има едно зло в този огън – ако не знаеш как да го употребиш, той може да изгори и къщата. И колко деца, колко хора са изгорели в огъня! Но трябва ли за това, което е лошо в огъня, да го изгасим? А пък и да искаме да го изгасим, той не може да се изгаси. Този човек, който за пръв път е запалил огън, той минава за гениален. Всички хора се радвали, че изобретили огъня. И ние плачем сега от този огън.

Сега аз вярвам в едно: Всички вие имате едно желание да служите на Бога. Но може да се случи следното, което може да ви спъне в живота. Един художник се влюбил в една млада мома. Най-първо я обикнал и тя го обикнала. И той рисувал много добре. Но един ден тя го подозряла, че любов-

та му към нея не била такава, каквато трябва. И подозряла го, че той има работа с други моми. И почнала да му дава известно вещество, без да знае той – да го взема в храната. И се размесили боите в него и той не могъл да различава боите, и всичките му картини били нацапани. Той мислел, че са красиви, а пък те били за посмешище. Помнете: Ако светът ви подозре, вие мислите ли че сте свободни? Вие мислите, че сте свободни. Вие излизате от един дом, в който дяволът живее. Мислите ли, че като почнете да излизате от този дом, дяволът ще остане така? Той ще ви дава такива вещества, че да ви забърка съвсем. Той ще каже: Вървете при Бога. Аз нищо не давам. Всичката тази къща и прочие е мое. И верующите, като станат верующи, почнат да ги гонят. Не им вървят работите. Те трябва да напуснат всичко онова, което не е Божествено. Вие очаквайте да станете християни, за да бъдете богати. Съвременното християнство, Новото Учение изключва и богатството, и сиромашията. Като казвам „изключва богатството“, вие ще кажете: Как така? – Много просто. Изключва грешното богатство, съвършено го изключва. Изключва и грешната сиромашия. Ако ти си сиромаш и гледаш отгук-оттам да закачиш нещо, този-онзи да излъжеш, това е грешната сиромашия. Аз не говоря сега за големите лъжи, но говоря за малките лъжи. Ще ви приведа пример за малките лъжи. Често малки деца – момчета и момичета, обичат да чистят дрехите на баща си. Бащата е още на леглото, детето с четка чисти и бащата мисли, че го обича. А пък детето знае, че кесията е в джоба и бръкне в кесията и вземе. Хубаво е да чистиш дрехите на баща си, но като бръкнеш, вземаш нещо и после в кесията има липса. Значи тук нямаме онова безкористие на детето, но то чисти дрехите за кесията. И мнозина хора чистят дрехите на духовния свят, за да капне нещо. Че си е взело детето, где е погрешката? Желанието на детето да вземе от кесията на баща си е право. Де е погрешката? След като очисти дрехите, нека да попипа кесията и като види, че е пълна, да

каже на баща си: Мога ли да отворя кесията и каквото обичам, да си взема? Бащата може да каже: Отвори и вземи. Какво струва да каже това дете на баща си „Мога ли да отворя кесията?“ Какво ще му коства? И защо детето да не може да каже това?

Най-първо, за да се възпитате в новото, вие като влезнете в едно събрание, да не се виждате. Ще седнете на едно място и никого да не виждате. Ти сам да си. И като говори Учителя, като че никой няма около тебе. И никой да не те съблазнява. Ти като слушаш сега, казваш си: За кого ли говори Учителя? – Само за одного говоря. Защото Учителя най-първо говори за себе си. Защото, ако той говори и сам не го прави, той сам е отговорен. Например, ако той говори за Любовта и не люби, или пък ако говори, за да стане със своята проповед виден, от тщеславие, за да му направят паметник, за да го въздигнат до божество, тогава какъв учител е той? Учителя не е създал света. Той иде само да учи в дадения случай. Ти си един верующ. Вие слушате и след като слушате учението, което е казано, сами се осъждате вече. Всеки, който е слушал и не прилага учението, това учение му става за осъждане.

Сега не се изисква голямо мъчение, за да живее човек добре. Да си послужи с един пример. Домакините като измият онези мазните паници, водата е съвсем друга. Тя е нечиста. Но има едно измиване, и на най-чистите паници. Най-чистите паници трябва да ги прекарате през вода, за да ги изчистите от този дребния прах, с който са се покрили. И най-чистата паница, ако я погледнете с микроскоп, ще видите, че не е чиста. Може да са кацнали по нея животинки от низш живот – микроби, и ако има условия, може да се заразите. Някой път е хубаво да ги измиете със студена вода, но и през топла вода да ги прекарате. Паницата, колкото и да е чиста, пак трябва да я очистите. Колкото и да е чиста вашата мисъл, или вашето желание, или вашата постъпка, пак те непременно трябва да минат през Божествения живот. И след това тая мисъл да я поставите вътре в своята

душа. Представете си, че вие отивате на гости при някого. Искате да отидете на гости при един ваш приятел, когото обичате, и когото от 10 години не сте го виждали. И като влизате в тях, заварвате ги, че мъж, жена и деца се карат. Какво ще бъде вашето положение? Разбира се, вие може да се опитате да ги примирите. Но кое е по-хубаво – този приятел да ги завари, че живеят в любов, или че се карат? В любов да живеят! Вие искате Духът да дойде върху вас. Ако Духът дойде върху вас и види, че вашият ум, сърце и воля са в стълкновение и че има бунт вътре в самите вас, тогава ние само съзнаваме някой път, че има една борба, която постоянно става вътре в нас. Какво трябва да се прави тогаз? Паниците трябва да се измият. Мазните паници хубаво да се измият. Не със студена, а с топла вода. Измийте паниците и после ги прекарайте пак с чиста вода, и след това да се изтрият. Всяко нещо, което се туря на място, трябва да бъде чисто.

Та казвам, вземете предвид едно нещо. Има закон: Всичко онова, което вие мислите, което вие чувствате и както вие постъпвате без разлика, всичко това ще се върне при вас. Вашето ще се върне при вас. Затова именно в мислите си ние трябва да бъдем чисти, чисти и в желанията си, и в постъпките си, за да се повърнат един ден нашите мисли, чувства и постъпки чисти при нас. Защото, ако ги пратим такива, каквито не трябва да бъдат – оцапани, те ще се върнат още по-оцапани, понеже те отиват в света и там ще се оцапат още повече. И трябва да знаем, че всяка една мисъл, като се върне, трябва да я подложим на известен процес на чистене – колкото и да е чиста, пак трябва тази мисъл да се пречисти. Сега това е един вътрешен процес. Сега аз не ви говоря за тези работи, за да се самоосъждате. Не. Но някой не пее правилно. Аз считам, че правилното пение помага. Ако вие сте отличен певец, още днес ще се подобри положението. Ако имате един глас и се научите да пеете меко, ясно и отчетливо, на която улица и да пеете, ще се спрат хората да ви слушат. Някой ще

бръкне и ще ви даде банкнота от 100 лева. Ако не пеете, някой ще ви даде половин лев или може би 20 стотинки и ще иска да си отиде. Ако извади една банкнота от 1000 лева, какво показва това? Това показва, че този човек оценява пението ви. Сега колко свирци има, че ако свирят на улицата, биха им дали 1000 лева? Той трябва да бъде гениален. Или някой художник рисува нещо. Знаете ли какво изкуство е художеството? За това се изисква такова съчетание на краските, че една картина трябва да оживее. Художникът така да направи краските, та да има преливане на краските. Има картини, които седят като мумии – няма преливане, а пък някои картини, гледаш – те са живи – очите им като че се мърдат. Това е хубаво съпоставяне на краските. Тези краски постоянно се преливат.

Та казвам, и човек трябва да съпоставя своите мисли и чувства. И всеки да чувства, когато види един човек: Ето един човек, в когото Бог се проявява. Аз бих желал, като минете през най-големите страдания и изпитания, да се обърнете към Бога и да кажете: Господи, благодаря ти! Не само на думи, но искрено да кажете в себе си: Благодаря ти, Господи! А пък сега някой трябва да дойде да ни казва: Ти не постъпи правилно. И после, друг един навик, че ако себе си критикуваме, ние опетняваме себе си. И ако другите критикуваме, пак опетняваме себе си. Разсъждавайте върху критиката. Не да търсите погрешките, но разсъждавайте дали нещата са правилни, дали порядъкът, който в този човек живее, е Божествен или човешки. Живее ли той в Божествения порядък? После вземете за пример и себе си. Никой не е оставен да живее така, както иска. Ние сме оставени свободни. Но временно сме оставени свободни. Ако аз съм един художник, аз съм господар в своето ателие, мога да рисувам месец, два, три. Но щом изложва своите картини на показ в някоя изложба, хората или ще се ползват, или няма да се ползват и ще ви покажат всичките ви погрешки. И трябва да се вслушвам в тях. Могат да намерят погрешка в моята картина. Не трябва да кажа, че те са

невежи, че те не разбират от изкуство. Ще се вслушаш и в себе си. И ще благодариш. Онзи художник трябва да благодари и за най-малкия намек, който може да му се направи и да го вземе под внимание. Или един цигулар – и той трябва да вземе под внимание и най-малкия намек, който може да му се направи. Наскоро един акордьор поправи пианото. Хубаво работи той, аз искам да му намеря погрешките. Но не започвам с белите клавиши, а от черните. Там му търся погрешките. В белите не може да се правят така лесно погрешки. Той, като ме гледа, казва: Тънко пипа този! Като пипам черните клавиши, гледам нагласени ли са. Гледам да не пропусна. Музикантите много добре нагласяват белите клавиши, а пък черните ги оставят така. Затова аз черните проверявах. Всички сме много чувствителни. Да бъде човек чувствителен е едно благословение, но да се тревожи, това е един лош навик. Допуснете сега, че ме срещне един господин и ми казва: Знаете ли какво пишат вестниците за Вас? Много лошо пишат. Казах му: Похвалявам тези вестникари, че са писали за мене. Той каза: Как така? Казах: Поне няма да ме осъждат хората, че съм ги подкупил. Безкористно пишат тези хора, препоръчват ме без пари. Ако пишеха нещо много хубаво, щяха да кажат: С колко хиляди ги е намазал той? Че аз ги похвалявам. Ако хората за вас говорят лошо, то е добро. Аз съм в едно сигурен – ако някои говорят лошо за вас, аз вярвам, че не сте ги подкупили. Това зная сто на сто. Щом говорят лошо, зная, че работата е чиста.

Вие по някой път сте недоволни от дявола, но той е отличен критик. Без пари работи. Не иска да му платиш като те обиди. Та има една добра страна в дявола. То е неговото безкористие. Когато напада хората, безкористно ги напада. Когато ги обвинява, безкористно ги обвинява. Не иска никой нищо да му плати. Първоначално светът беше добър, и как стана лош? Има си своите причини да стане лош от наше гледище. Ако Бог допусна тези работи, има си някои съображения. Бог използва злото за нещо добро. Ако

беше непотребно, той не щеше да го допусне. Крайната цел на всичко това, което ние проявяваме, съдържа нещо добро, което трябва да се очаква. И не очаквайте да ви се каже кое е. Един ден ще знаете защо Бог допусна всичко това. Допуснете, че някой ще каже: Аз не ви обичам. Какво лошо има в това, че е казал така? Или какво добро има, като са ви казали, че ви обича? От самата дума не произтича любовта. Онези момичета, които обичат някой момък, казват много, че не обичат момъка, а пък на нея сърцето ѝ гори за момъка. А пък момъкът не вярва в това именно. Тя по десет пъти казва за момъка: Аз не обръщам внимание на него. Това е политика. Че някой ще каже за тебе: „Той не е религиозен.“ А пък той съзнава, че е религиозен. Както момата казва за момъка, че не го обича, но тя го обича, така и някой съзнава, че е религиозен, макар че някой може да оспорва това. Сега това са елементарни работи. Хората могат сами да се спънат. Ние сами се спъваме, а могат и другите да ни спънат.

Един ден ще дойдете до едно място – в духовния живот има едно място, че като влезеш в стаята, ще чуеш кряскането на целия свят. Ще влезеш в една стая и ще чуеш кряскането на целия свят, отвсякъде ще слушаш, и то ясно. И най-лошото, и най-хубавите работи. Тогава какво ще кажеш? А пък нямаш власт да затвориш този телефон. Ще те опитат доколко си търпелив. Нямаш власт да затвориш радиото. Много светии там са плакали и са пропадали. Ще се напълни умът ти с най-отвратителни мисли, които някога си си въобразявал в живота. Най-лошото ще дойде. Стаята е приготвена така, за да те опитат. Тогава трябва да приличаш на патка. Като влезеш във водата, водата отгоре да те облива, но да не прониква под перата. Като влезе кокошката във водата, тя излиза мокра, но патицата е умна – тя се намазва с мас. И водата си остава отвън. Та някои религиозни хора са като кокошката. Като влязат в този изпит, излизат всички измокрени. А пък някои са като патицата – излизат навън сухи, водата не може да проникне

в тях. Та искам всички в това отношение да бъдете патици. Не искам да бъдете мокри кокошки. И като кокошки като ви видя, пак ми е приятно. Ще ме питате: Защо ме измокриха, аз ли бях най-големият виновник? Казвам: Измокриха те, защото си кокошка. Пък ти ще кажеш: Защо онези не ги измокриха? – Защото са патици. Масло трябва да има. А пък това масло произтича от обичта. Човек, който не обича, всякога ще бъде мокър, а пък който обича – никак. И да навлезе във водата, тя не може да проникне в него. То е голямо изкуство. Много мъчно е човек да търпи. Някой човек за нищо и никакво ще кресне. Седиш, седиш и най-после ще ти каже една дума. И ти кипнеш. За големите думи не казваш нищо, а пък за малките работи кипваш. Най-големите работи изтърпявате, а пък най-малките не изтърпявате. А пък има същества заинтересовани. Хората някой път приличат на мравчени крави. Има едни крави на мравките. Че като отиде мравката при нея, побутне я и тя изпусне сок. И мравката го взема. Има същества ненапреднали. Едно такова същество ще те побутне някъде и ти като се разгневиш, пуснеш мляко и то го взема. И постоянно те ще те чоплят. Този ще те бутне, онзи ще те бутне и ти казваш: Не ми върви. И почваш да се чувстваш болен. Имаш болки в корема, в ума, в сърцето и прочие.

Сестрите казват една на друга: Ти мари, знаеш ли какво говорят за тебе? Представете си, какво говорят за Учителя! – Минават двама млади приятели покрай мене, рекох им: Аз да ви кажа как минахте през града. Единият от вас носеше цигулка и вървеше отпред, а другият носеше чанта и пъхтеше. Те казват: Че отде ни видя? Казах им: Тук, от стаята си. Та казвам: Ще имате предвид, че невидимият свят се интересува от живота ви. Интересува се от вашия живот тъй, както вие се интересувате от вашите плодни дървета в градината ви, които са родили. Невидимият свят се интересува какъв плод ще принесе едно дърво, както градинарят. И свършените същества се интересуват от хората на земята – като плодни дървета – от

плода, който ще дадат. И като погледнат някое дърво с хубави плодове, радват се. Като видят някое дърво, че не върви добре, вземат тогаз мерки, за да го поправят. Има си начини. Поправят го. Ще почнат да го присаждат, но тогаз ще дойде страдание. Имат си ножче. Тури клончето и тури запойка. И после идущата година ще дойде и ако види, че не е хванало хубаво, пак ще кръцне и пак ще тури запойка. И като дойдат, постоянно присаждат. И ако искате да се избавите от тези присаждания, тогаз не осакатявайте дърветата. Защото иначе, като дойдат, ще присаждат.

Сега трябва да се направи една школа. В събранието на школата да не се виждате. Когато сте в клас, всеки да не види другия. Да не вижда кой как влиза, кой как е седнал, кой как се моли. Сега не сте свободни. Като влезете в събранието, после, ако ви попитат „Там ли беше еди-кой си, имаше ли други на събранието?“, вие да кажете: Не зная, не видях никого. Аз бих желал да кажете: Никого не видях! А пък вие сега ще кажете: Всички видях. Да виждате това, което идва от Божествения свят. Да виждате единствено духовете, които слизат при вас, а пък само за хората да бъдете слепи. А пък вие сега виждате хората, които влизат, а пък онези, които трябва да виждате, не виждате. Сега трябва обратният процес. Сега, през тази година направете опит. Един ден, като влезете в събранието, да не видите никого. Съсредоточена да е вашата мисъл. Ще отправите вашата мисъл към невидимия свят с ума си и със сърцето си. А пък този свят като че не съществува. Поне един ден да имате една такава опитност. А пък някой, ако може да го направи три пъти, още по-хубаво. А пък ако го направи двадесет пъти, още по-хубаво. Най-малко един път го направете този опит. То е много мъчно изкуство – да не видите никого. Някой от вас при този опит може да види един или двама души. Някой от вас, ако 10 души е видял, позволява се. Някой от вас ще види 12 души. Някой – 14, 15, 20, 30, 40, 50, 60. Най-идеалното е да не видиш никого. Не да не видиш никого, но всички тези хора ще ги оставиш зад

гърба си. Ти като главнокомандующ ще извадиш ножа и ще тръгнеш напред и няма да се обръщаш назад. Ще имаш доверие на тях! Сега като се обръщаш назад да гледаш на другите, нямаш доверие в тях. Аз гледам онези, които дирижират някой оркестър. Има една голяма липса в хоровете. Онзи, който ръководи хора, няма доверие в онези, които пеят. Всеки в хора трябва да бъде самостоятелен и диригентът, който ги ръководи, трябва да има пълно доверие в тях, които пеят – такова доверие, както в себе си – и да остави всеки да пее музикално. За самата музика да пее. А пък ако остане хористите да пеят заради него, то е изгубена работа. Диригентът само да ги стимулира. Онзи, който ръководи работите, ще внесе само свещ. И ще остави всеки да чете, както той знае. А ако отиде учителят при всеки ученик да му показва как трябва да чете, то е изгубена работа. Ще внесе само свещта. Ако един диригент има пълно доверие в онези, които пеят, тогава пението е хубаво. Всеки един ще пее самостоятелно. И всеки един трябва да е въодушевен от самата музика. Аз сега ви оставям свободни да пеете, да живеете. Аз не искам да се меся във вашия живот. И знаете ли защо? Защото Духът, който ви ръководи, който работи във вас разбира работите много добре. Няма какво да ви уча сега. Ако дойде до вътрешния живот, няма какво да ви уча. Аз само ви казвам: Дръжте в изправност вашите инструменти. Цигулката не трябва да е влажна. Трябва да е суха. Струните трябва да са най-хубавите. Салонът, в който ще свирите, трябва да е добре отоплен и осветлен. И после, трябва да има и чистота вътре. Светлина се изисква в ума, топлина се изисква в сърцето и чистота в тялото. Три неща са необходими за добрия живот: светлина в мозъка, топлина в сърцето и чистота в тялото. Та казвам: Бог, който ви е призвал в живота, Той толкоз ви е търпял, но не трябва да злоупотребявате с Неговата добрина. Четете Евангелието, там Христос казва на едно място на духовете: „Докога ще ви търпя?“ Това не се отнася за хората. Сега, ако ние заставим

Духа вътре в нас да каже „Докога ще ви търпя?“, значи това показва, че не сме от ония, които служат на Бога добре.

Сега, желая ви да бъдете всякога от добрите, внимателни ученици. През тази година гледайте следното. Не обръщайте внимание върху другите, а върху себе си. Не да търсите своите погрешки, но добрите черти, които имате в себе си, да ги развивате, дарбите, които имате. Вие сте музикант. Пей и свири хубаво. Художник си. Рисувай хубаво. Можеш да пишеш. Пиши хубаво. Метеш ли, мети като че вършиш царска работа, много хубаво. Да ти е приятно, че метеш салона. Ще го считащ, че той е царски салон с килими. Всяка една прашичка в Божествения свят става носителка на една капка водица. То е едно цяло благословение. От тази капка могат хиляди малки същества да се напият. Та неприятностите в нашия живот стават като едно благо за хиляди низши същества.

Та казвам: Страданията, които ние претърпяваме някой път, те са едно благо за света. А пък радостите, които ние чувстваме някой път, те са едно блаженство за света. Едните са благо, а другите са блаженство. Така че от страданията произтича благото в света! А пък от щастието ни – блаженството! Така че нека да се радваме в единия и в другия случай. Има добри последствия. Като страдат хората, то е наше благо, а като стават щастливи, то е наше блаженство. Да благодарим на Бога, Който превръща всичко на добро, Писанието казва, че всичко онова, което се случи на ония, които обичат Господа, ще им бъде за тяхно добро. Между себе си научете се да мислите, да се произнасяте добре. Но не за самия човек, както е сега, но в ума си дръжте, че в него има една душа. Мислите ли, че Бог, като гледа някого, не вижда неговите недостатъци? И мислите ли, че Му е приятно? Но Той търпи. И трябва приблизително както Той търпи, така и вие трябва да търпите. Казваше ми един баща: Какво да правя? Той имаше четири дъщери и един син. Той казваше: Ако бяха чужди, щях да ги

изпъдя. Не ги обичам. А пък беше евангелист. Той казваше: Не ги обичам, но се чудя. Евангелието казва, че трябва да търпя. Казвам си: Какво прави Христос, какво правиш ти! На жена си казва той за сина си: Да се махне оттук! А пък той не се маха. И ние казваме на Господа за някого: Да се махне той! А пък къде да го махне Господ? Защото ако го махне от това събрание, ще влезе в друго събрание. И там ще кажат: Махнете го! Оттук, оттам ще го махнат, и все между хората трябва да отиде. И ние създаваме мъчнотии на Господа, защото където и да го тури, ще кажат: Махни го! И на Господа Му е приятно да каже някой: Остави го при нас! И тогаз на Господа Му олеква. Че като дойде някой, търпете го, та да олекне малко на Господа! По човешки ви говоря сега. Христос казва: „Който изпълнява Волята на Отца Ми, на нашия небесен Баща, той ми е брат, сестра и майка.“ Та като изпълнявате Волята на Отца, на вашия небесен Баща, вие сте онези добрите братя, добрите сестри и добрите майки. Всеки един да тури това като основа в живота си, да работи в това направление, да бъде благоприятен на Господа, да има Неговото одобрение в себе си. Не одобрение отвън. Щом има одобрението на Господа, ще дойде и другото одобрение. Но в този живот да има одобрението на Господа, та Господ да каже, както в притчата каза на слугата: Верни рабе, много си добре работил, на малкото си бил верен, аз ще те направя слуга на целия свой имот.

Отче наш

Господ казва: „Написах ви на дланта си!“ Трябва ли Господ, като ни е написал на дланта Си, ние постоянно да вдигаме шум на Неговата длан? Желая ви, които сте написани на дланта Му, да не вдигате шум върху Неговата длан.

6,35 ч. с.

19. Утринно Неделно Слово, държано
на 19 февруари 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, звезди. Времето – меко, малка омара.
На поляната направихме упражненията.

ЗРЕЛОСТНИЯТ ИЗПИТ

Добрата молитва

91 Псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 1 глава от книгата на пророк Данаил.

Духът Божий

Някой път има едно загнездено убеждение във веруещите, че за да им върви, трябва да имат най-благоприятните условия. И виждаме в живота, че не е така. Прочетената глава показва, че тези младежи се намираха в най-неблагоприятни условия. Израил беше загубил своята свобода. Бяха заробени тези младежи, бяха заведени във Вавилон. И там бяха поставени на един тежък изпит. Те най-първо трябваше да свикнат с яденето. Засега се пита за вегетарианството и месоядството и въпросът за пиене на винце. Сега вие всички считате, че някои работи са били в миналото. Но ние сега още не живеем в настоящия живот. Живеем миналото, живеем плодовете на миналото. Всички вие, когато срещнете в живота нещо, което не ви се харесва, не му знаете причините, казвате: Такава е Волята Божия. Много пъти, когато проявите някое желание и постъпки, вие имате известно отношение към тях. Но когато ги видите в другите хора, правите източен въпрос. Когато ги правите самите вие, се спотайвате да минат така. И казвате, че това е в реда на нещата. Например, изтървеш една стомна и я счупиш. И почнеш да разсъждаваш, казваш: На този грънчар стомната се счупи. Че такъв ли е грънчарят, съжалявам, че му дадох пари за нея. Питам: Право ли е това разсъждаване? Кой е виновният – грънчарят, или онзи който я счупил? Най-първо вие искате грънчарят да намери

такъв материал, че гърнето да не се счупва. Че той нямаше това знание. Той се мъчил да направи едно гърне. И вие сте първият професор, който го опитва, туряте на опит неговото гърне. Той е учителят, който е направил гърнето, а ти искаш да му кажеш, че работата му не е добра. Сега какъв урок бихте извадили от една счупена стомна? Характерът на който и да е човек може да се счупи така, както може да се счупи и едно гърне. Например, някой път вие казвате на себе си: Аз вече ще мълча и нищо няма да казвам. Някой път вие искате да мълчите, да не говорите. Само да мълчи човек – няма никаква философия в това. Когато човек мълчи, той трябва да мисли. Само мълчаливият човек може да мисли. Онзи, който говори, у него намисленото вече изтича. Това, което той говори, е резултат на това, което той е мислил. И след като си мислил дълго време, тогаз ще започнеш да говориш. И ако си мислил правилно, то и говорът ти ще бъде правилен.

Сега вие не може да схванете някои работи. Вие казвате, че може да говорите каквото искате, а пък всъщност това, което сте говорили преди хиляди години, то непременно ще даде резултат. И сега ще усещате резултата на това, което сте говорили. Допуснете, че преди хиляди години срещате един човек и му направите една пакост. Хиляди години са се минали, той не е забравил пакостта. След хиляди години вие го срещате и той ви познава. Той е турен на власт и казва: Дойде му времето да изправам миналото! И тогаз вие само страдате. Защо ви се случват тук тия работи и неприятности? Сега живеете много добър живот и се чудите защо са дошли тия страдания до вас. Тогаз вие преминавате в друг ред на разсъждения и казвате: Господ нали знае. Аз ще ви задам един въпрос. Когато влизате в училището, вие казвате: Учителят не знае ли кои са способните ученици? – Какво ще ви ползва, ако учителят знае кои са способните ученици? Вие се ползвате, ако учите в училището. Вие може да знаете, че вашият учител е много учен човек. Питам: Какво ще ви ползва неговата ученост? Вие

може да се ползвате от онова, което той ви преподава. Ако се учите и ако го прилагате в живота си, то ще ви ползва. Вие може да сте от благородно семейство. Може да имате благородна кръв, но ако не учите, вашата кръв няма да ви помогне в нищо. Сега има една опасност, когато се говори. Аз ви говоря: В сегашния живот вие сте дошли в едно положение, че който ви срещне, все ще ви покаже една погрешка. Може да ти каже, че ти не знаеш как да се обхождаш. Като срещнеш някого, трябва да знаеш как да го поздравяваш. Ако се намираш в дома или в трен, като дойде някоя дама, някой стане и даде мястото си. Даже и светските хора го правят това. И ако господинът не знае това правило, тогаз дамата казва: Тези не са възпитани, не ми дават почтено място. Питам: Какво задължава хората да станат? Този господин гледа тази дама и ѝ дава мястото си. Защо ѝ дава мястото, кажете ми? Защото всичкото негово бъдеще зависи от ставането му. Ако той стане, бъдещето ще му тръгне. Ако не стане, няма да му тръгне бъдещето. Тази, която сяда, е една царска дъщеря. Тя го поглежда инкогнито – другите не бива да я познават, но този господин я познава и става. Тя ще си извади тефтерчето и ще си запише неговото име. Тя ще каже: Мога ли да зная вашето име? Значи, от една малка постъпка вие може да изправите целия ваш живот.

Представете си, че Бог праща в света някой свой посланик, праща някой ангел в най-проста форма. И той влезе в трена. Вие пътувате, той ви погледне. Ако станете и му дадете място, той ще си запише името ви. Но вие ако кажете да иде той в друго купе да си намери място, това пак ще се отбележи. Някой път ние разсъждаваме и мислим, че в лошите условия няма възможности, а пък виждаме, че Данаил, един от великите еврейски пророци, е бил пророк в най-тежките времена. И направете едно изследване и вижте онези, които имат всичко в изобилие – в ядене и пиене, и хубаво се обличат, между тях ли са великите хора? Ако човек се облича няколко пъти на ден, има всичките удобст-

ва, има най-добрия апартамент – това ли е условието да бъде учен? Най-учените хора не живеят в най-хубавите апартаменти. И най-светите хора не живеят в свещените домове. Всички онези светии на миналото ги туриха на изпит. Някои от тях живяха в градовете, а някои ходиха из горите да живеят. Защо светиите ходиха из горите? Светиите ходеха там да се учат от дърветата да не бърбят. Само едно дърво ще ти покаже какво нещо е мълчанието. Казвате: То е дърво. Това растение като го погледнеш, то мълчи. Дърветата показват колко е ценно мълчанието. Някой път може да попитате защо човек трябва да мълчи. Ти трябва да млъкнеш, за да почнеш да мислиш. Докато ти говориш, ти не можеш да мислиш. Ако някой седне в трен и мисли, че може да говори, или пък ако мисли, че може да пише, когато хората минават и го блъскат, той се лъже. При тези условия той не може да направи нищо хубаво. Там той ще има едно от най-лошите си писма. Не че няма желание, има желание, но условията са лоши. В неблагоприятните условия ти няма да пишеш, ти няма да говориш, но в тях ти ще мислиш. Тогаз имаш най-благоприятните условия да мислиш.

Та казвам: Считайте всичко онова, което ви се случва в живота, че то е заради вас. Ако слушате някоя лекция, ако някой ви говори, считайте, че тази лекция е само заради вас. Не се интересувайте дали ще ползва другите. Ако ползва вас, ще ползва и другите, и ако ползва другите, ще ползва и вас. Например често вие мислите какво ползва човека, като диша постоянно. Че това е заради вас. Всичкото ваше бъдеще зависи от правилното ваше дишане. Всичкото ваше бъдеще зависи от правилното ваше ядене. Не от изобилието на онова, което ядете. Защото може да имате най-изобилно ядене, но зависи от начина, по който вие възприемате храната. Много малко храна ще възприемете, защото не е нужно голямо количество храна да изядете. Вие се нуждаете от много малко количество. Човек се нуждае от много малко храна, но тази храна да бъде добре възприета.

Ако попитате сега къде са тия тримата младежи, и вие не знаете тяхната история. Те са живели между евреите, но не са били евреи. Те са носили еврейски имена. И Христос дойде между евреите, но не беше евреин. И Христос днес е между християните, и не е християнин в този смисъл, в който днес разбират. Всички хора велики не могат да бъдат. И всички хора германци не могат да бъдат. И всички хора французи не могат да бъдат. И всички хора англичани, американци не могат да бъдат. И всички хора китайци не могат да бъдат. Всички хора могат да бъдат човеци – могат да мислят. Колко българи има? – Около десет милиона. Ако във вас се зароди въпросът „Защо българският народ да не стане голям?“, трябва да имате предвид, че същината не е в големината. Знанието на човека не иде от големината му. Имаше предипотопни животни с по 30, 40, 50 метра дължина. Едно такова животно днес, ако влезе в гората, след няколко деня няма да има храна заради него. За тях няма да им стигне гората. Често мислите, че ако сте богати, всичко ще ви тръгне напред. Че има ли някой от вас, който да е сиромас? Вие сте си внушили, прародителите са ви внушили, че сте сиромаси. Например, нямате пари и казвате: Бедни хора сме, нямаме пари. Че вие сте пътници. Колко пари може да носите на гърба си? Представете си, че вие отивате на Монт Еверест, колко пари ви трябват, за да се качите на него? Пари там не се изискват, а храна се изисква. И после много хубаво облекло. Човек трябва да бъде екипиран много добре. Вие искате да идете при Бога, да бъдете благоугодни на Бога и казвате: Без пари при Бога не може да се иде. Казвате: За да отида в църква, трябва да запала една свещица, а трябва да имам пари за това. После, за да си купя една свещена книга да чета, пак ми трябват пари.

Хубаво, ти четеш тези чужди книги, но и ти трябва да напишеш една страница в Божествената книга. И ако ти оставиш да не е написан този свещен лист, който е определен за тебе, тогаз какво ще правиш? Един ден ще се прегле-

да свещената Божествена книга, тогава ти ще кажеш: И аз искам да мина заедно с другите, без да пиша. Това не може. Всеки човек, който не напише нещо в книгата, той се лишава от правото да следва Божественото училище. Как се лишава? Ти ще изгубиш своя мир в себе си, и ще изгубиш онова понятие за достойнство, и ще започнеш да виждаш живота безсмислен. И като не можете да разсъждавате, вие търсите причината във външното – че окръжаващите хора, че условията не са добри и т.н. Не, всеки един е дошъл в света точно в условията, които са необходими за него. Вие не се нуждаете от добри условия. Мислите ли, че тези младежи, както живееха във Вавилон, че на тях беше приятно, като си спомняха за Иерусалим, за тяхното отечество и как са заробени сега между този чужд народ? Мислите ли, че и вие се намирате в своето отечество? И вие не сте във вашето отечество. Вие сте пленници в света. Царството на неправдата е сега. Сега няма никакъв закон за добрите хора, а за лошите хора има много закони. Щом направиш едно престъпление, ще се явят онези пазителите на закона, за да кажат кой е този знаменитият човек. Той е станал знаменит, нека дойде с нас. И ще го заведат в съда и ще кажат: На какво основание, защо ти направи това престъпление? И ще го осъдят. Това е предметно учение. Ще почнат да те съдят, ще издадат едно решение дали е правилна постъпката ти, или не. Ще те осъдят и ще кажат: Понеже сте учен човек, туряме те в тъмница за три години. Този човек в тези три години какво ще учи в тъмницата? Той учи търпението. Аз съм превеждал този пример. Събрали се двама млади на търговия. Единият бил сприхав, за малко кипвал. А другият бил търпелив. Сприхавият, като ходил и разпродавал стоката, той обидил някого и го дали под съд. Осъждат го на три години затвор за обида. Той казва: Аз съм много сприхав, ще ми се пукне сърцето в затвора, а другарят ми е много разположен, турнете него в затвора. Обаче това не минава пред съда. Съдията му казал: Ти ще си научиш урока. Три години ще учиш какво нещо

е търпение.

Сега другият извод. Ние казваме, че човек е слаб, че има слабости. Аз не говоря за слабостите. Според мене човек, който прави погрешки, той не е слаб човек. Той е умен човек. Че онези ангели, които съгрешиха, бяха много учени. Те имаха една възвишена култура. Те бяха силни. Те казваха: Ние имаме друго схващане.

Ние в съвременния свят имаме такива примери. Най-първо бащата е въздържател, не пие, не пуши, ракия не пие, вино не пие, много е скромен. Праща сина си в странство и синът се научил там да пуши и да пие. Той най-първо е бил вегетарианец, въздържател, а там се научил да пие винце – във Франция, Германия. И като се върне, ще започне да учи баща си. Бащата гледа, гледа сина си. Как мислите, кой е по-умен – бащата, който не пуши, или синът, който пуши? Бащата е невежа. И кой е по-умен – който пие, или който не пие? Който пие е по-умен. Всеки, който прави погрешки е по-умен, който не прави погрешки, не е умен. Аз вземам думата „умен“ не в този истински смисъл. Вие мислите, че всеки човек, който направи погрешки, е невежа. Не, аз съм привеждал един прост пример. Някои се учудват и казват: Измислен е този пример. Ще ви разправа един пример за неща, които не са измислени. Един млад момък отива на хорото. Дошло му времето, иска да се запознае с една млада мома. Той бил бос. А според обичая бос на хорото не може да играе. Гледа той, че всичките са с хубави обуца, с ботуши, а пък той – бос. Гледа го един, влиза в положението му и му казва: Аз имам едни ботуши. Дал му ги да се обуе. Онзи играе. А пък този, който му дал ботушите, стоял настрана и казал: Слушай, да не тропаш много, за да не ми скъсаш ботушите. Друг един стоял там, гледал и чул тези думи. Казал на първия: Той те обиди, срамота е да казва така. Аз имам по-хубави обуца, събуй неговите и вземи тези. Момъкът започнал пак да играе с тези обуца. Този сега му казал: Играй и ако ги скъсаш, имам и други още.

Сега в странство, когато се отива на бал, се отива с

един специален костюм, който може да струва и десет хиляди лева. Ти си поканен на такъв бал, но нямаш такъв костюм. Тогава отиваш и вземаш под наем един такъв костюм за една вечер. На бала ще ви харесат с този костюм, но на втория ден ти ще занесеш дрехите пак там, дето си ги взел под наем. На бала ще кажат за тебе: Той е много добре облечен. Но под наем са взети тези дрехи за една вечер. Аз правя едно сравнение. Някой човек само за един ден е добре разположен и се отнася много добре с другите. Но ти си взел един костюм само за 24 часа. Утре занасяш костюма на фирмата и пак обличаш старите си дрехи. Тогава не си така добре облечен, както си бил в тези 24 часа. Та казвам: Когато направите една погрешка, също така вие сте взели един костюм под наем.

Аз сега изнасям тези неща като факти, изнасям истината. Аз говоря истината. Който говори истината, става богат човек. Настава мир в неговата душа. Истината е нещо, което като влезе в човека, тя е като храната. Чудно нещо, някой човек казва „Аз говоря истината“, а пък той не е свободен. Законът е такъв: Щом ядеш, ти утоляваш своя глад. Истината сама по себе си разрешава един от великите въпроси в света. Ти търсиш свобода. Щом намериш истината, ти си вече свободен. Вземете който и да е човек, който е припаднал от нечистия въздух в една стая и като го изнесете на чистия въздух, той се свестява, повръща се неговото съзнание.

Та казвам: Божественият свят е онзи, който дава храна на човешкия ум да мисли. Божественото е онова, което дава храна на човешкото сърце да желае и да изисква някой неща. Та Писанието казва, че хотението и желанието е от Бога. Някой ще каже, че е казано: „Не пожелай“. Някой казва, че човек не трябва да пожелава. Но закон е: Трябва да живееш умно, да не пожелаеш. Не пожелавайте това, което е чуждо. Търси онова, което е дадено за тебе. Една книга може да е напечатана в хиляди екземпляри. Не взимай онзи екземпляр, който принадлежи някому. Вземи

един екземпляр, който не принадлежи никому. Всяко желание, което ти пожелаваш, то трябва да е свободно. Иди в склада, дето са книгите и купи една книга, която е определена за тебе. Във всеки склад има една книга, която хората са определили за тебе. И в света има нещо, което Бог е определил за тебе. И ти трябва да отидеш да го намериш. А пък хора аз наричам тези, които намират това, което Бог е определил за тях. Той пребогато е определил за всекиго нещо. Та какво ли не е определил за тях! Аз гледам, в този склад какви ли не неща Бог е разпределил за вас! Вие казвате: Да има някой да го донесе тук! Сега това е общо казано. Сега, какво вие може да направите в този век, в който живеете? Ако Данаил беше в сегашните времена, какво щеше да направи той? Допуснете, че вие се готвите да дадете концерт. Да кажем, че вие сте музикант, имате желание да имате един хубав салон, отлично отоплен и после да имате публика. И тази публика да разбира това, което ще свирите. Желанието ви е намясто. Тази публика ще дойде. Какво ще им свирите и как ще им свирите? Вие трябва да турите най-малко една година за приготвянето си. Един музикант, за да даде един добър концерт, трябва му най-малко 25 години да е учил, ако иска да е хубав концертът. Той може да свири час и половина. Но този час и половина се дължи на усилията ви през тези 25 години. Ще учиш най-малко 25 години по 5, 6 и 7 часа на ден. И след това ще свириш един час и половина. Тези хора ще останат доволни, че им даваш нещо съществено. Вие може да кажете: Свиренето е игра. Не, не е игра в онзи смисъл, в който разбирате. Всяко едно музикално парче в света, което е добро, то носи известни постижения. Всяка една песен, която е уредена, не е безпредметна.

Та казвам: Седели ли сте вие да се замислите върху живота и да благодарите? Аз гледам хората някъде какво правят. Много малко хора се сещат да благодарят. Може да кажат някои: Благодарим на Господа. Но това е повърхностно казано. А трябва дълбоко в душата си да съзнаеш

това, да помислиш какво е направил Господ заради тебе. Да погледнеш небето с всичките звезди. Излезте да погледнете – ясно небе и звездите, облечени в най-красиви дрехи. Защото звездите са облечени с красиви дрехи. Щом излезеш и видиш, че небето е ясно и видиш звездите, то звездата, като те види, тя се покланя и ти казва: Добър вечер. Че звездите могат да се разговарят. Те са хора. Колкото звезди на небето има, толкова хора има на земята. На всеки човек има по една звезда. Онези звезди са хора като вас и говорят. Понеже звездите са завършили учението си, качили са се нависоко и гледат отвисоко. Те са снизходителни. Всяка една звезда казва: Учете се и вие като нас и ще станете звезди. Понеже един ден и вас ще ви окачат горе. И вие ще се качите горе като звезди.

Представете си един фар, който е турен на морския бряг, който има светлина 200, 300 и 500 хиляди свещи. Нали във Франция има един фар, който свети на 90 километра разстояние в морето на параходите. Може да попитате: Какво се ползва този фар, че всички вестници за него пишат? И всички параходи са благодарни на този фар. Също така и всеки един човек, който ви среща, е едно благо за вас. И за всеки одного, когото вие срещате, вие сте едно благо за него. В този смисъл Бог се проявява чрез всички хора. Философията на живота е: Всеки човек, когото срещнете, ви ползва. Аз тук под „човек“ разбирам човек, който мисли, чувства и постъпва. Той е човек. Три неща има: мисълта носи светлина, чувствата носят топлина, а пък постъпките носят сила. Силата значи следното: Всеки един подарък, който искате да дадете вие, трябва да имате сила да го дадете. Трябва да имате това ново разбиране на нещата. Вие имате едно старо разбиране. Най-първо хората, които бяха в рая, бяха недоволни от това, което имаха. Също така и младата мома става недоволна от условията, в които живее. Вие ще кажете: Как е станало това? Младата мома живее въщи. Баща ѝ я обича, майка ѝ я обича. Те са се жертвали за нея. Баща ѝ е богат. Тя има всичко на разпо-

ложение. Има няколко слуги, които я обичат. Но не ѝ се седи при баща ѝ. Тя търси друг. И като погледне баща си, казва си: Остаря той. И почва да ги вижда малко невежи и търси някого отвън – търси някого от учените. Един ден ще дойде някой и ще ѝ се представи, добре облечен, ще ѝ се поклони и ще каже: Защо сте в този дом, защо не излезете малко в света да видите широкия свят? Аз съм на ваше разположение. Вие мислите обаче, как едно време е било в рая. Че едно време е било както сега. Едно време и сегашното време е едно и също. Има един паралел. Обясняват какво е било в рая. Питам сега: Тази младата мома права ли е в това, което е намислила? Тя след като се ожени, след две-три години се връща и казва: Дотегна ми. И плаче. Защо плаче? Направила погрешка. Защото този момък, който е дошъл, той ѝ е казал по-рано: Ти си възлюблена, не те оценяват, ти си даровита. Като излезнеш в света, ще бъдеш на почит и аз ще бъда на ваше разположение.

Сега аз констатирам работи, които стават в света. Вие ще кажете: За кого говори Учителя? Аз говоря за всички ви. Както героят в една от комедиите на Молиера е говорил за всички. Откраднали му парите и съдията го пита: Кой ти открадна парите? – Целият свят. Всички са виновати, всички трябва да съдиш. – Съдията може ли да съди всичките? Та казвам: Две-три години са достатъчни на младата мома, за да види тя, че пътят, който е избрала, е крив. Сега вие ще кажете: Не трябва да се жени. Не, тя криво се ожени. Лошото не е в женитбата, но не знаеш как да се ожениш. Аз вземам българската дума „женя“. Казват: Оженил се някой. Но казват и така: Ожънали ѝ житото. Как го ожънали? Ако ти ожънеш житото, зърната падат на земята и от това ожънато жито остават само празните класове, това ожънване не струва пари. Под „ожънал“ се разбира зърната да не падат. Тази младата мома трябваше да я научи професор за женене. Тя трябваше да каже така на момъка: Аз имам един баща и една майка, които обичам. И ако ти можеш да ги обичаш така, както аз ги обичам и

майка ми, и баща ми, ела тук да живеем. Тогаз вие сте добре дошли. Но ако не ги обичаш, търси друга. Аз от баща си и майка си не се деля.

Аз сега говоря това по отношение на Бога. Ние ще напуснем, ще излезем от Божествения дом и ще дойде някой друг в света да ни даде щастие. Кой може да ни даде щастие вън от Бога? И най-възвишеният ангел не може да даде това. И богове да дойдат, не могат. Все ще дойде някой от боговете при вас. Хората нали се женят все за „богове“. Младата мома, като се ожени за някого, казва: Той е божество, той е спасител мой. Но след 4-5 години вижда, че той не е никакъв спасител. След 4-5 години тя вече се обезверява в него. Това, в което се обезверяваш, не е право. Нито за тебе, нито за онзи. Това, в което не се обезверяваш, след като го опиташ, то е истината. Казва се: Бог е неизменяем – както и да Го опитваш, Той все си остава един и същ в любовта си към нас. У Бога има желание всички да придобие тази светлина, тази радост, тази любов, които Той има. Вие всички имате нужда от нови схващания и ако вие страдате, страдате по единствената причина, понеже любовта ви към Бога е слаба. Нищо повече. Каквото и да ви се случи в света, когато дойде нещастие във вас, това показва или че любовта ви към Бога е слаба, или че любовта ви се изпитва. Най-големите страдания, които може да дойдат, ще опитат вашата любов. И ако вие от първия изпит се съблазните, тогаз любовта ви е слаба. Най-хубавите приятелства са тези, които се образуват от детинство. Децата образуват по-трайни връзки, отколкото старите, понеже нищо користолюбиво няма в тях. Казвам: В сегашния живот ние трябва да живеем един живот, който Бог ни е определил. Ако се жениш, на този, за когото се жениш, ще му кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам и ако вярваш, колкото аз вярвам, и ако Го обичаш, колкото аз Го обичам, тогаз добре. Инак – остави ме! На своето дете ще кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам. И ако ти вярваш в Него, както аз вярвам и Го обичаш, както аз Го

обичам, тогаз добре. Имаш слуга, ще му кажеш: Аз имам един Господ, в Когото вярвам. И ако вярваш в Него, както аз вярвам и ако Го обичаш, както аз Го обичам, тогаз стой при мене. И като срещнеш парите, ще им кажеш: Аз имам един Господ. И ако вие Го обичате, тогаз елате при мене. Или на един кон, на едно дърво, на всички ще кажете същото. Ако дървото вярва и обича така, както ти вярваш и обичаш, то да дойде в градината ти. Ако твоят кон може да вярва както ти вярваш, да бъде добре дошъл, иначе да си седи там, дето е. Само при това условие може да се създаде онзи идеалният живот. Имаш една мисъл, дошла отнякъде. Запитай тази мисъл най-първо: Ти обичаш ли ме? Вие имате право да поставите този въпрос. И след като мисълта ви каже, че ви обича, попитайте я: Онзи, Когото аз обичам, обичаш ли Го? И ако почне да се колебае тази мисъл, тя не е за тебе. Ако тази мисъл обича Този, Когото вие обичате, вие ще живеете с нея добре. Ако не Го обича, вие ще станете роби на тази мисъл. Имате едно желание – и тук е същият закон. Ако това желание може да ви обича и може да обича Онзи, Когото вие обичате, тогаз това е в реда на нещата. Но ако това желание не ви обича и не обича Оногoва, Когото вие обичате, вие ще станете роби на вашето желание.

Следователно робството в света произтича от този факт: Всички онези хора, които не обичат Бога, те се заробват един други. Нищо повече. За да изчезне робството в света, непременно всички трябва да имат любов в света! Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога своего.“ Любовта в света е, която може да ви освободи. Ще направим опит: Нашата любов трябва да освободи нашите мисли, трябва да освободи нашите желания и нашите постъпки. Те трябва да бъдат свободни. Сега това, което вътре в себе си не може да приложите, не може да го приложите и отвън. Ако една мисъл на мене не може да служи, на никого друго не може да служи. Аз съм правил своите проверки, аз съм правил своите наблюдения. Гледам в един дом дали дъщерята

обича майка си. И вече имам едно разбиране на нещата. Щом видя, че един син обича баща си и майка си, казвам: Синът е добър. Щом видя, че дъщерята обича баща си и майка си, казвам: Дъщерята е добра. Щом тя обича баща си и майка си, непременно тя ще обича братята и сестрите си. Но щом не обича баща си и майка си, винаги има там вътрешен раздор. Някой казва за някого: Аз не мога да го обичам. Щом ми каже, че не може да го обича, аз зная вече, че той не обича Бога. Любовта превъзмогва всички мъчнотии. Когато аз обичам, лоши хора няма за мене. Не че няма лоши хора, но аз гледам снизходително към тях. Защото всъщност, когато вие не обичате някого, това има една външна причина. При известни условия обичате някого, а при известни условия не го обичате. Та казвам, следният закон е верен: Сполуката в света във всяко едно направление зависи от онази любов към Бога, от онова дълбоко съзнание, което имате. Да съзнавате, че Бог създаде света заради нас. В този свят, в който живеем, седят всичките възможности за постижения, които имаме и които за бъдеще ще имаме. И това, което постигам в живота си, това ще внесе живот в мене. И онова, което вие постигате, ще внесе живот във вас. От друга страна, онова, което аз постигам, то косвено ползва и вас. И онова, което вие постигате, косвено ползва и мене. Но което аз придобивам, то е същественото и което вие придобивате, то е същественото.

Желанието на Бога е: Бог е съвършен, понеже Бог е Любов в света. Ние трябва да се радваме, че Божията Любов е неизменна. И Бог гледа на всинца ви еднакво. Не че любовта Му е еднаква към всички хора. Количествено не е, но качествено отношението на Бога е еднакво. Към техните души Той е еднакъв, а не към техните постъпки. Един учител може да ви обича, но ако не може да реши задачата, той, колкото и да ви обича, същевременно не може да ви каже, че задачата е разрешена. Той ще ви каже, че задачата не е решена, но ще страда. Кое е по-хубаво – да ви покаже погрешката или да не ви я покаже? Допуснете, че вие оти-

вате на парад или на някой журфикс. Облечени сте хубаво, но не знаете, че дрехите ви някъде са съдрани. И ако ви кажа, че дрехата на едно място е съдрана, това обида ли е? Че като отидете там, ще се смеят всички хора. Аз ви предупреждавам да поправите дрехата си. В този смисъл, като ви каже някой нещо, трябва да се зарадвате, че ти е казана погрешката. Та всичките погрешки, които имате, са стари костюми, които сте взели под наем от някоя фирма. Ще кажете: Дайте ми един костюм, който не е съдран. И този, който ви е дал костюма, и той не е мислил, че е съдран. Повърнете му този костюм. Вие се чудите и казвате: Какво право има той да ми каже, че моята дреха е съдрана? Той няма никакво право. Това е една учтивост, значи обича ви той. Всеки човек, който ви показва погрешката, той ви обича. Аз веднъж гледах, една дама се приближава при един благороден господин и му пришепва нещо. Какво му пришепва? Искате ли да ви кажа какво му пришепна тя? Ето какво тя му каза: Има една нередовност в дрехите ви. Той отива при хората, и професорът ѝ казва: Благодаря ви много! – и поправи тази нередовност. Какво лошо има в това? Тя му каза тихо, нежно на ухото. Той си погледна дрехите, поправи нередовността и благодари за това. Та когато направите една забележка, направете я намясто. И този човек ще ви благодари и ще ви каже: Много ти благодаря. Улисах се, като излизах от къщи, та не видях. Той не е погледнал дрехите си.

Считайте, че светът е създаден заради вас. И ще използваме тогаз всичките условия. Мнозина мислите, че остарявате. Тъкмо сега е времето – когато човекът расте, да учи! Всички ще си вземете букваря. Старите хора трябва да учат. Младите хора нека се упражняват отвън още. Младите имат приеман изпит, а пък старите са вече приети. Те нека учат. Той е на 80 години. Тъкмо на свят – можеш да учиш сега. Няма какво да се увлича ума ти от Петко, Стояна, Драгана. А пък като станеш на 120 години, тогава ще държиш матура. И като се върнеш въщи, свър-

шил си учението и си носиш дипломата. И баща ти ще ти даде един банкет и ще каже: Връща се син ми! Много се радвам!

И желая ви сега на 120 години да държите отлична матура. Това е зрелостният изпит на човека!

Отче наш

6,30 ч. с.

20. Утринно Неделно Слово, държано на 5 март, 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Отлично ясно време.

РАДОСТТА

Добрата молитва

Да имаме едно размишление.

Ще прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Духът Божий

Често учените хора задават въпроси, на които не може да се отговори. Хиляди години се изискват, за да се отговори на един въпрос. И учените, и обикновените хора питат защо водата замръзва. Питат и защо водата се разтопява. Обикновеният човек казва: Замръзва, защото иска да замръзне и се разтопява, защото иска да се разтопи. Ученият човек, ако този отговор каже, не е искрен. Водата не иска да замръзне, не иска и да се разтопи. Тогава учените хора отговарят защо замръзва водата. Понеже се изменила температурата, станала по-ниска, отколкото водата може да издържи – при тази температура замръзнала. Понеже температурата станала по-голяма, отколкото ледът може да издържи, и той се разтопил. Хубаво, пита се: Защо замръзва и защо се разтопява? Тогава защо трябва да замръзне и защо трябва да се разтопи? Ако влезеш в една къща, която е населена, хората са добри, ще намериш тази къща отоплена, добре мобилирана, добре ще ви приемат. Но ако влезеш в една къща, дето никой не е живял, ще намериш къщата студена. Следователно, топлото разбира живота. Студът подразбира, че тия места, дето има голям студ, не са населени. Дето са топли местата, има живот. Студът показва, че нещата са неуредени. Топлината показва, че има живот. Работите са уредени. Иде възраждането. Ами в тропическите места там, дето има живот, знаете ли какви мъчения има? Уреден ли е животът? Насилие има там.

Ражда се друг философски въпрос. Когато водата слиза отгоре, от високите места, всички камъни се търкалят. Тя като слиза, търкаля ги. Защо водата търкаля камъните? Не може ли да слиза, без да ги търкаля? Може, но не зависи от водата. От какво зависи търкалянето на камъните? Колкото е по-голям наклонът, толкоз става по-буйно търкалянето. Който камък срещне по пътя, казва: Пътят ми да е отворен.

Сега по някой път казвате, че си изгубвате настроението, мира си изгубвате, после мислите си изгубвате, хубавите чувства, изгубвате детската вяра, която си имал едно време. Казвам: Къде си ги изгубил? Джобовите са събрани, как се губят нещата и как се изгубват работите? Щом си изгубил вярата, значи си имал вяра, която може да се изгуби. Каква е тази вяра, която може да се губи? Тя е била твърда като камък. Щом си изгубил нещо, то е било твърдо. Твърдите работи се губят. Щом си изгубил вярата, тази вяра може да се изгуби. Ами ако волът, който е в дама, пък се отвърже, отхвърли юларя, замине, отиде в гората, питам: Как се изгубил волът? Има една вяра, която хората имат – твърда вяра. Сега каква трябва да бъде вярата? Има една вяра, която е течна и има една вяра въздухообразна. Пък има една вяра, която мяза на светлината. Изобщо под думата „твърдо вещество“ се разбира туй, което не може да се дели. Всяко нещо, което не може да се дели, е твърдо. Всяко нещо, което се дели, е меко. Устой няма. Значи подразбираме, туй първоначалното, неизменното, неделимото е твърдо. Може да извадите заключение, че вярата не трябва да бъде твърда. Де седи сега противоречието? Ако един човек е твърд, лошо ли е човек да бъде твърд? Казвате: Той е много твърд човек, не е мек човек. Казвам: При меките хора ти може да се удавиш. Може да се удавиш на общо основание. Ще потънеш като в кал и никой не може да те спаси от тия меките хора. При твърдостта ти седиш на повърхнината, при меките – седиш на дъното. За да седиш на повърхността, какъв трябва да бъде човек?

Ако искаш да седиш горе на повърхността, твърд трябва да бъдеш. Ако искаш да слезеш на дъното, тогава повърхността трябва да бъде мека. Казвам: Всичките хора са станали дипломати. Когато човек иска да спечели нещо, той става мек. По някой път туриш нещо, изгуби се, потъне. Казва: Слезе долу. Намери го! – Как ще го намериш, как ще го търсиш? Той си мълчи. Има една философия. Той е така организиран. Един ден се намира скрит на дъното. Като осиромашееш, ще има отлив. Всичката вода изтече в друго езеро, онова изсъхне. Той събере събраното богатство, пак водата се повърне в същото езеро. Да допуснем сега, хората на земята имат тази философия. Човек има две философии. По някой път повърхността му е твърда, по някой път повърхността му е мека. След като умре, ако отгоре му е твърдо, къде ще иде? Като тръгне да иде в небето, иска отгоре му да няма никакво препятствие. Над главата му трябва да бъде простор. Нито меко, нито твърдо трябва да бъде. Като тръгнете за небето, всичкото, което имате на земята, какво може да пренесеш – когато няма никакви пътни съобщения, тренове, багажи? Като тръгнеш за оня свят, не се позволява никакъв багаж, ни чанта. Ти сам ще тръгнеш. И обуца – нищо не се позволява, бос ще идеш, без обуца, без ръкавици, добре сресан, никакви дрехи, никаква риза – ни копринена, ни памучна, нищо, нищо, но такъв, какъвто си. Казваш: Как ще се явя при Господа? То и голота няма да носиш. Защото, за да бъде нещо голо, то е твърдо, не е меко. Ще оставиш всичките неща. С какво ще идеш тогава в невидимия свят? С какво ще отидете на оня свят? Вие сте дошли до една фаза – ако не разберете живота, ще ви дойде разочарованието. Всеки човек, който не е разбрал живота, ще се разочарова. Младата мома мисли, че всякога ще бъде млада. Тя ще се разочарова, младостта ще я напусне. Старият и той ще се разочарова, понеже и той ще напусне старостта. Както младият напуска младостта, така старият ще напусне старостта. Младия, като го напусне младостта, какво иде? – Старостта. Стария, като

го напусне старостта, какво иде? – Смъртта. Тогава, като влезеш в света, какво трябва да направиш? – Трябва да напуснеш смъртта. Какво иде след смъртта? – Животът. Старостта като загубиш, ще намериш смъртта. Смъртта като изгубиш, ще намериш живота. Тогава, по тия разсъждения, живота като изгубиш, какво ще намериш? Ще намериш любовта. Ами че казва Христос: Ако не се откажете от себе си, ако не се откажете от временния живот, ще изгубите живота.

Казвам: Човек трябва да мине през известни състояния, за да разбира. Какъв е стремежът на младата мома? Всичкият идеал какъв е? Аз считам първите години до 21 година, тя е младата мома. От 20 до 40 години – възрастната мома. От 40 до 60 години – старата мома. От 60 пак иде повторение, от 60 до 80 е пак младата мома. В нея се заражда желание да обича младите. Изобщо има стари баби, които на 60 години се женят за някой стар дядо. От 80 до 100 години е вече възрастна мома и от 100 до 120 години е стара баба. Тя вече придобива всичкото знание. Два пъти се подмлади. Значи младата мома какъв идеал има? Младата мома мяза на един рибар, който тръгнал със своята мрежа постоянно по брега на реките, търсил риба. Не обича каква да е риба, но търси най-хубавата риба. Носи мрежата, като я хвърли, че намери някоя риба хубава, извади я и казва: Аз колко години те търсих! – Аз сега говоря за вътрешните стремежи. Под думата „мома“ разбирам всеки човек, който иска да спечели. То е все същият закон. Защо само младият търси пари, старият – не? Младият търси пари, после обуца търси, шапка, хубаво палто, младият иска да е хубаво облечен. Възрастният какво търси? Аз оставям сега, вие си дайте един отчет възрастният какво търси. Старият пък ходи по екскурзии. Старият като дойде, като влезеш при него, започва да ти разправя своите научни изследвания. Той казва: Откак съм дошъл тук, в крака имам малка болка, не е добре устроен кракът, не държат краката. – Научни изследвания. Болят ме краката. После казва: Боли ме ръка-

та. – И то са научни изследвания. На врата има нещо неустроено, на ушите, на очите. Учен човек е, навсякъде намира нещо неустроено. Казва: Трябва да се махне. Викайте някой лекар. – Ти, господин докторе, какво мислиш, тази работа на врата как да се премахне? Какви са последните научни изследвания? Как може да се ремонтират тия работи? Лекарят казва: Има голямо налягане, кръвно налягане. – Какво е кръвното налягане? Кръвното налягане е събиране на венозна кръв във вените. Значи течението се намалило, отслабнало течението, набрала се кръв, тази кръв наляга. Или другояче казано: Налягането произтича от сгъстяването на кръвта. Кръвта започва да се сгъстява. У старите хора налягането иде от желанията. Когато човек иска да уреди живота си, когато се зароди желание да не страдате, да не сте сиромаш, ще дойде кръвното налягане. Ако искате всичко на земята да ви е уредено, кръвното налягане ще дойде. Че кои имат кръвно налягане? Кръвно налягане имат хора, на които всичко е уредено. Трябва да има някаква работа. Тия желания в човека зараждат известен род трептения, които сгъстяват кръвта. Човек, който желае да няма никакво страдание отвън в живота си, иска да избегне всичките мъчности, в него се образуват известен род желания, които сгъстяват кръвта му и налягането ще дойде. Ти си неразположен – налягане има. Не само кръвта се сгъстява, но и електричеството, което е в него, всяка енергия става по-плътна, всичко в него става по-плътно. Тогава, казват, иде склерозата, втвърдяване става. Какво лошо има, ако един човек стане твърд, стане на камък?

Сега четох един пример за някой виден французин, който се занимавал с тия, които са умъртвени от електричество и казва, че не са умрели. Само известно състояние е произведено в тях. Дава един пример за един ударен от ток от 50 хиляди волта. Той разправя опитността на ударения. Той казва, че всичко, каквото става около него, всичко слуша, но не може да даде знак. Съзнанието не е изгубено. Когато му повръщат живота след една усилена работа от

два часа, за да произведат изкуствено дишане да се повърне съзнанието, той разправя, че каквото са говорили наоколо, всичко слушал.

Та по някой път казвате „като умре човек“. Ами че умрелите хора всичко слушат. Вие вярвате, че като умре човек, нищо не чува в тялото. Всичките хора все живи ги заравят. Няма някой човек, когото жив да не са го заровили. С изключение само на светиите, които са праведни, че преди да го заравят, той си излиза из къщи. Онзи, който не знае това изкуство, трябва насила да го изхвърлят из жилището. Смъртта, след като те изхвърли, бракува тялото. Казва: Излез. Щом човек умира, тялото не е негово. Онзи, на когото тялото принадлежи, дал заявление да си излезеш – ти си кираджия, трябва да излезеш. Наемател си на това тяло. Ти не искаш – тогава със съдебна процедура ще те изкарат. Този, на когото е тялото, разваля къщата, взема си материала. За него важи материалът. Формата, която имате, той я разваля. Ще си вземе материала, ще се свърши кармата. Та сега не е ли смешно чуждите къщи в сегашното положение да станат наша собственост? Сегашните хора, които са наематели, поправят къщите, мислят, че тия къщи са техни. Материалът ще го вземат.

Казва Писанието: Непременно всички трябва да работите, да си направите едно свое жилище, една къща, в която да бъдете собственици. Сега не може да бъдем собственици, понеже не е наше, под наем сме го взели може би за 20, 30, 40; 50 или за 120 години. След 120 години трябва да излезете из жилището, понеже не е твое.

Казвам единственото нещо, кое е човекът? Човек не е нито тялото, нито ръцете, нито пръстите, нито очите. Всичко туй, което има, то не е човекът. Това са пособия, с които човек си служи. Единственото нещо, което вие можете да кажете какво е човекът, то е, като направиш едно добро, усещаш една малка радост. Туй, което се радва, то е човекът! Къде ще го туриш? Приятно ти е. Дал си нещо от себе си. Радваш се. Тази вътрешна радост показва: Ти си

човекът, който се радва. Или чел си хубава книга, пак се радваш на онова, което си придобил от книгата. Туй, което се радва, то си ти. Тази радост си ти. Или мислиш за небето. Радостта, в която ти се радваш – там е твоето място. Казвам: Когато ти си изгубил своята радост, ти си изгубил своето място. Човек постоянно трябва да бъде на това място, в туй място трябва да живее. Той трябва да живее в мястото на радостта.

Та казвам: Всеки ден ти трябва поне по веднъж да се зарадваш, да се покаже, че ти си се върнал в дома си. При тази радост ти ще имаш мир. „Мир имайте“ – казва Писанието. Писанието казва, че праведният трябва да се радва. Вие сте дошли и искате материални блага. Материалните блага сами по себе си ще дойдат. Вятърът сам иде, дъждът сам иде, светлината сама идва. Кой е насилил светлината отгоре? Тази светлина, която иде отгоре, от далечното пространство, сама иде. Казвам: Онези, които сте решили да следвате Божествения път, вие искате материални блага. Тогава как ще имате радостта? Радостта всякога човек може да я има, когато даде нещо материално, когато даде нещо от себе си. Кое ви радва, като четеш една книга? Кое ви радва, като четете живота на Христа? Кое ви радва? Виждаш, че Той всичко, каквото имал, го дал. Тази постъпка на Христа тебе те радва. Казваш в себе си: Виж как трябва да постъпя. И аз ще направя като Него. Онези, които не разбират, казват, че Христос много пострадал. Страда у нас кой? Има едно същество, което страда в нас, което не разбира Божия път. Туй същество, като усети, че нещо материално му вземат, плаче. Казва: Взеха ми силата, гладен ще умра. Има хора, които 4–5 часа не са яли и казват: Гладни ще умрем, четири часа не сме яли. Друг 24 часа не е ял, казва: Гладен ще умра. Казвам: При 24 часа глад не се умира. То са понятия. Човек трябва да пости 3, 4, 5, 10, 15, 20 деня, до 40 деня може да пости и след туй, ако иска да продължи, ще мине в друго състояние, съвсем ще се изпари, ще иде в другия свят. Няма да може да се върне, понеже

дошъл на земята да живее. Постът е само едно състояние в човека. Човек трябва да престане да яде, за да даде на себе си една почивка. Да има едно почивателно положение.

Сега всички трябва да имате нови схващания, но идейни схващания. Казвате: Нас не ни трябва богатство. – Не. Няма какво да убеждаваме света. Някой казва: Да направим свят от вегетарианци. – Господ нали направи хората вегетарианци, после станаха месоядци. Всички хора, които първоначално Господ създаде, бяха вегетарианци, после станаха месоядци. След време пак ще станат вегетарианци. Представете си, влезете в един свят, дето няма кокошки, агънца, риба – ти ще се научиш да бъдеш вегетарианец. Представете си, че в света има само плодове – плодове ще ядеш, какво ще правиш. Човек слязъл в един свят, дето нямало ябълки, круши, сливи, не е искал той да яде месо, но после се научил. Ябълките заместил с кокошки, понеже нямало ябълки. Сега ако вземете буквалната страна на нещата, ще имате само едно разрешение. Запример, ако се запитате защо трябва да ядете, колко подбудителни причини има, казвате: За да бъда здрав, аз трябва да ям. Донякъде е вярно. Малко трябва да ям, за да бъда оправен. И това е право. Но тъй давали ли сте си отчет защо трябва да ядете? – Ти трябва да ядеш, понеже ако не ядеш, няма да влезеш във връзка с Бога. За да познаеш Господа, трябва да ядеш. Ям, за да позная Господа. Христос казва: Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си. Казва, че Словото, което човек слуша, е храна. То е ядене. Щом възприемаш светлината, и то е ядене. Щом чрез носа си възприемаш, с обонянието – и то е ядене. Чрез устата е ядене, чрез ръцете пипането – и то е ядене.

Сега казвате, че това са отвлечени работи. Ами че всяко ядене – като вземеш хляба, като го пипнеш, той ти придава нещо. Веднага всички да вземат участие в яденето. Следователно ти ще ядеш, понеже в самия хляб има нещо, което трябва да възприемеш. Едно просто обяснение ще ви дам. Когато баща ви напише едно писмо, едно хубаво любов-

но писмо, написано с черно мастило, има ли някаква любов в писмото, в черното писмо? Вие четете, започвате да се радвате. Нали вземате писмото, вземате ножа, разрязвате плика, четете наред. Яденето е едно писмо. Започваш да го обръщаш, да четеш писмото – сдъвкването, разрязването на писмото, ще го обръщаш туй писмо как е написано. Ще го обръщаш в устата. Има специалисти, с увеличително стъкло ще го четат да видят какво е вложено вътре. После ще го четат в дробовите и най-после това писмо ще го четат в мозъка – и там ще го четат. От три места ще дадат доказателства какво пише баща ви. Тъй ви пише баща ви: Синко, на земята добре да живееш. Добре да мислиш. Добре да се учиш. Малко да спиш. Да се не пресилваш, да не грешиш много. Ние сме промислили за всичко. Гледай да имаш най-хубавата бележка в училището. Баща ви пише да имате най-хубава бележка от закона на любовта. Любовта да ви препоръча. Най-добра бележка от мъдростта, от знанието, най-добра бележка от истината да имате. Защото всяка година дават отчет за вас в небето каква бележка сте получили за любовта. Някои имат единица, някои двойка, някои тройка, четворка, петорка, шесторка. Ние сега оставяме и казваме: Обществено положение нямаме. – Нима царският син, който е роден, няма обществено положение? Казва: Обществено положение нямам. – Щом имаш глава, ти вече имаш обществено положение. Казва: Няма къде да работя. – Щом имаш дробове, как нямаш място? Имаш място къде да работиш. Някой казва: Не зная какъв е смисълът на живота. – Щом имаш крака, имаш смисъл, може да идеш навсякъде, дето искаш. Щом на едно място не ти е удобно, ще идеш на друго място. Ще ходиш, докато намериш едно място, което харесваш. Ще идеш там, ще седнеш, нищо повече. Вие правила ли сте опит?

Вие сте дошли до една фаза, дето не познавате себе си. Дойде някой тук при мене, че ми разправя за някой от новото учение как го разбира: Еди-кой си брат, много добър, нямам нищо против него, много добър, учен, ама не зная –

дадох му 50 лева и три месеца не ми ги е върнал. – Много добър брат, не му върнал петдесетте лева. То е несъзнателна, една малка интрига, защо да не връща петдесетте лева. Лошото е, че този взел 50 лева и не му ги върнал. Иде друг и той казва: Еди-кой си брат е много благороден, ходих, поисках му 50 лева, той не ми даде назаем. Много добър брат е. – Единият случай – той взел пари, не ги връща, другият – ходи да иска пари от него и той не му дал. Хубаво, тъй братът разбира новото учение – като вземе пари назаем, да не ги връща. Онзи пък разбира, че като вземе петдесетте лева, няма да ги върне. Не му ги дава, дето ще ходи после да го одумва. Казва: Нямам. И действително, той се избавя. Той казва една друга лъжа. Той има 50 лева, но да му каже: Че аз нямам доверие в тебе, ти не си точен човек – вземаш, пък не връщаш. Казвам: Правилни ли сте опит? Когато бръкнеш в кесията и похарчиш парите, от кого ги искаш? И ти си длъжен. Онези, които разбират закона, гледат да спечелят нещо. Цял ден работи да спечели 50 лева, пък ги тури в кесията. Значи има един в нас, който пази кесията и друг в нас, който мърмори. Казва: Не върнаха парите, изядоха ги. И тя ако не ги върнат? – Кой е този в тебе, който казва, че си похарчил парите? Ти духовният човек ли си, или материалният човек? Щом казваш, че парите се свършиха, ти си материалният човек. В духовния човек парите никога не се свършват. За него всичкото богатство е както Духът – навсякъде. А пък онзи материалният човек, с малкото шишенце, след като налее 3–4 пъти в чашата, водата се свършва.

Та казвам: Нови схващания ви трябва. Трябва да благодарим за всичко. Ако дойде във вас съзнанието, трябва да благодарим за всяка вдишка. Като поемеш въздух, да се изпълниш с една вътрешна радост. Ти, ако на дишането не можеш да се радваш, не можеш да разбереш, че Бог ще влезе в тебе. Ти не се радваш, но мислиш, еди-какво си нямаш. Ако Господ не иска да влезе в тебе, знаеш ли какво ще стане? Ти ще се простреш на земята. Като се откаже да влезе Господ

в дробовете, ще се простреш на земята хоризонтално. Дотогава, докато Господ влиза и излиза от тебе, ти дишаш, имаш възможност сладко да говориш, да работиш. Щом Той престане да влиза и да излиза, ще се прекрати всичкият живот. „Вдъхна Бог“ – и човек започна да диша. Ние под думата „дишане“ разбираме живота в нас, който постоянно в нас внася всички хубави мисли, които влизат да поддържат Божествения живот. Ние това наричаме духовно дишане. Всеки ден, като застанете на молитва, трябва да благодарите на Бога за въздуха, който влиза.

Сега по някой път чувствам вашите мисли. Като се дя, казвам си: Измъчих тия хора. Защо да идат тук в 5 часа, да стават рано, да се мъчат? Ще дойдат тук в неделя, ще четат същите молитви. В неделя сутринта четат Добрата молитва, 91 Псалом; после четат Молитвата на Царството. Казвам: Петдесет седмици, от 3–4 години се повтаря. Казвам: Сега какво да правим? Аз вече чувствам вашето настроение. Казвате: Тази работа няма ли да се свърши вече? Кога ще се свърши работата? Когато запалиш огъня, започват да горят дървата, работата се свършва. Ако не запалиш огъня, никаква работа няма да се свърши. Докато не убедим всичките хора в Божественото – светът трябва да се убеди всичките хора да обичат Бога – дотогава работата не е свършена. Трябва да убедим всичките хора, че те трябва да обичат Бога. Колко хиляди години се изискват, докато ги убедим? Не е един ден, не е година, иска се да работим тия хора да се убедят. Казва: Какво има да обичам Господа, аз ще живея. – Ти говориш за Божията Любов, те разбират обикновени работи.

Казвам: Единственото място, в което може да живеете, това е вашата радост. Аз ви загатвам за една тайна. Ако вие всеки ден не можете да се зарадвате, здравето ви няма да дойде. Здравето ви иде от радостта. Едно съзнание има в човека – да се зарадва, че е доволен, да благодари на Бога за всички други блага, че вижда света, че чува всичките противоречия, в които хората се вълнуват, да види, че

всичко това е добра работа. Лошо ли е когато ти си в коритото? Лошо ли е когато някоя жена мачка дрехите, увива ги, сапунива ги? Какво лошо има в това сапуниване? Онази риза чиста става. Може да я туриш на гърба си. Ако ризата не се сапунива, само във вода се тури, натопи се само и се извади, ще бъде ли чиста? Казва: Много ме сапуниваха. – Радвай се на сапуниването. Като гледам тия обикновените работи, като гледам как пере тази жена, започвам да се радвам. Казвам: Много хубаво пере. Казвам: Я ми дай на мене един урок. Някои от вас, които не знаете да перете, как започвате? Нали знаете онази снаха, която не обичала свекървата, като взимала нейната риза, казвала: Тази пушина.

На младите моми ще ви дам един съвет. Която иска да се справи със своята свекърва, като вземете дрехата на вашата свекърва, започнете да ѝ говорите така: Колко си хубава, ще ме послушаш. Наливаш малко вода в коритото, туряш сапун и говориш на ризата. Тя, като облече ризата – ти каквото говориш, то се написва на ризата – написаното, хубавото на ризата свекървата започне да го чете, въздъхне и каже: Не се отнесох много добре с тази снаха, като с дъщеря. – Тя мисли, че от нея нещо излиза.

Та казвам: Ако говорим на човека на човешки и ангелски езици, а любов нямаме, нищо не сме. Любовта е да съзнаваш в дадения случай ония блага, които Бог ти е благословил. Всеки ден да благодарим. В нас трябва да се роди едно чувство и при най-лошите условия да благодарим. Колкото животът е по-зле, толкова Бог е по-близо до нас. При най-лошото, в което се намиращ, да знаеш, че Божието благо е там. Всичките условия и всичките възможности, които имате в миналото и сега, и за в бъдеще, всичко е за добро. Христос казва: „Аз не давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви.“ Всяко сърце, което има радост, то не се смущава. Като престане радостта, смущението иде. Смущението е признак, че радостта я няма. Щом дойде смущението, радостта я няма. Щом дойде радостта, смущени-

ето си иде. Човек се отстранил от радостта – смущението е на нейно място. Мирът е вече един признак, че започва един тих живот, един разумен живот на строеж. Под думата „мир“ разбираме когато се строи нещо хубаво. Човек се замислил, няма никакво противодействие.

Та казвам: Единственото нещо е да имате Божествената радост всеки ден, че Бог ви посещава със своята любов. Светлината, която приемаме, е писмото, което Бог ни изпраща. Въздухът, който дишаме, водата, храната, хората, с които сме заобиколени – всичко туй показва присъствието на Божия Дух, за да ни помогне в този свят. Всички ние трябва да се радваме за онази любов, която Бог има към нас. И трябва работа. Да бъдем всички добри проводници на Божията любов. От нас се изисква много голяма работа.

Вие имате тези лампи, които са проводници на светлината. Ако има дефект, ако тази енергия не се предава по жиците, тя не може да се превърне в светлина. Всеки човек, който не е добър проводник на Божията любов, не може да се прояви. Божията любов всеки ден идва и си заминава без да се прояви. Сега е краят на века, настава една нова епоха. Вие седите и мислите светът да се подобри. Вътрешно света трябва да го подобрим. Понеже тъй, както хората вярват, ако не се убедят да живеят тъй, както Бог изисква – иде една нова епоха, хората ще видят как трябва да живеят.

Ако човек няма радост, болестта иде. Ако човек няма радост, сиромашията иде. Ако човек няма радост, смъртта иде. Когато радостта дойде, болестта си заминава. Когато радостта дойде, сиромашията си заминава. Когато Божията радост дойде, и смъртта си заминава. Приемайте радостта всяка сутрин. Ние сме се събрали днес да отстраним три злини: чрез радостта болестта да си замине; чрез радостта сиромашията да си замине; чрез радостта смъртта да си замине. За да имаме една пълна вътрешна връзка между Бога и нас, постоянно да усещаме Неговото присъствие и да сме готови за всичко онова, което Той ни е научил –

да го прилагаме и да го изпълняваме.

Отче наш

21. Утринно Неделно Слово, държано
на 12 март 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПАРАХОД И СТАНЦИЯТА „БЛАГОВЕЩЕНИЕ“

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 7 глава от книгата на пророк Данаил.

Духът Божий

Размишление

Един виден пророк Данаил, и той се намира в затруднение да разбере някои неща, които той видял във видение. Не в сън, но във видение. В едно особено състояние. В съня нещата са разпокъсани, нямат точна връзка. Минаваш от едно положение в друго. Във видението нещата имат тясна вътрешна връзка. Когато някой погледне някой човек, казва: Много е хубава главата му, добре е сформирана. Това е много общо казано. После казва: Тялото му е добре сформировано. Обаче какво носи тая глава, какво се крие в нея, той не знае. Той не знае какво се крие и в това тяло. Вижда движение на тялото. Всяко движение, всеки подтик в човека си има в основата едно чувство, което го заставя да прави това движение. Някой път движението е бързо или бавно, но всяко нещо си има своята причина. Някой казва: Всяко нещо си има причина. Но каква е причината? Например ти си неразположен. Каква е причината? Ти казваш: Причината е, че не съм ял 4–5 часа. И затова не съм разположен. Но щом се наяде, приспива му се, ляга да спи и казва: Трябва да си почина. Каква е причината? Той казва: Яденето. Той се успал. Защо се успал? Той казва: От яденето стана това. – Това не е никакво разрешение. Неразположен

е, защото не е ял. Наяде се и му се приспи, защото е преял.

Сега религиозните хора приличат на богати хора. Всички религиозни хора приличат на големи богаташи с много къщи. И религиозните хора мислят и казват, че не им трябва никакво знание. Че всичко друго е празно. И им остава само бъдещият живот. Но какъв е бъдещият живот, какво е небето – не го знаят. Представяват си всички светии облечени с бели дрехи. Как си го представяват живота там? Аз не мога да си представя да са облечени с бели дрехи. Тези, които са умрели, не носят никакви тела. А човек ги облича с тела, каквито са тук на земята. Но това е само една фигура на речта. Въпросът на Божественото знание не е да отрича нещата, но да даде едно вътрешно тълкувание. Разликата е тая: Ти виждаш една гъсеница, която върви с 10–20 чифта крака. И повече от 20 чифта крака може да има тая гъсеница. Ако има 40 крака, ще ѝ трябва 40 обувки. Ако тая гъсеница живее в нашите условия трябва ѝ 20 чифта обуца за краката. Ако за обуцата се плаща по 10 лева най-евтино, колко ще струва? Не е практично. Докато ги обуеш 20 чифта обуца сутринта като станеш, ще употребиш много време, едвам можеш да се обуеш.

Ти казваш: Така е направен животът. – След това виждаме, че тая гъсеница се изменя. Направила си един пашкул и стане на пеперуда, и ходи със своето аеропланче – крилата. Носи си дълъг хобот. Много хубава е станала. Като някоя царска дъщеря е облечена. И дето намери цвят, си завъртва хобота и си взема сок. Е, добре. Питам: Защо ѝ е трябвало да бъде гъсеница и после да стане пеперуда? И погледнеш, че тая пеперуда се заплела в някоя паяжина и се е хванала. Какъв е смисълът?

Вие всички имате стремеж да излезнете от едно положение и да влезнете в друго. Срещам някого, който ми казва, че има мъчнотия. Днес ти имаш една мъчнотия, утре – втора, трета и дойде най-голямата мъчнотия. Най-първо идва една малка мъчнотия. Отмахнеш я – идва по-голяма, после още по-голяма. Най-първо си малко дете, не можеш да

ходиш. Подигнеш се, паднеш и си удариш главата. Позаплачеш малко, подигнеш се, пак тръгнеш и пак паднеш. На ден не зная децата колко пъти падат. Вие, които сте били майки, чели ли сте колко пъти децата падат? Нито една не е държала статистика. Не само статистика колко пъти е падало детето, но има един закон на падането. Всъщност това не е падане, но това са упражнения, гимнастически упражнения. Сега по радиото дават гимнастически упражнения. Казват: Всички да легнат по земята. Легнете долу, прострете се. И виждам ги всичките – стари, големи хора – легнали. Онзи по радиото командва. Всички легнат по земята. Защо? Под команда лягат. Децата много пъти правят тези упражнения по този начин. Или да кажем, че вие сте дошли и сте насядали на столовете. Защо? Кое ви е заставило да седате? В турско време седяха на земята. Даваха им по една възглавница. Вие сте насядали на столовете. Или отивате в някое училище. Важно ли е на какъв стол седате? Важно е, то е едно удобство. Столът е едно пособие. Но какво ще научиш на този стол? Един ученик сяда 8 години в гимназията. И ако той в 8 години промени 8 стаи и 8 стола, каква важност има това?

Вие, като четете Данаила, ще се опитате да тълкувате. Аз съм слушал много чудни тълкувания. Някой ще каже, че образите в книгата на Данаил означават това и това. Някои неща от тези предсказания на Данаила са минали, а някои сега ще станат. Какво ще стане, никой не знае. Кое е по-добро – човек да знае кога ще умре ли, или кога ще се роди? Кое е по-добре човек да знае – кога ще влезе в училището ли, или кога ще излезе от училище? Защото, щом знае кога ще се роди, той знае и кога ще умре, но той не може да знае кога ще умре, преди да се е родил. А пък всеки, който не може да умре, той не може да знае и кога ще се роди.

Сега вие вземате думата „умрял“ много повърхностно. Мислите ли, че онзи плод, който се е отделил от дървото и падне на земята и изгние, че е умрял? Всеки плод, като

го гледате, е много красив. Човек прилича на един плод. И той падне, изгнива и отива. Свършва се с него наглед. Но ако обърнете внимание само на това, че изгнива плодът, вие имате едно смътно понятие за нещата. Скоро ми разпращахте една сестра, една стара напреднала сестра. Тя ми казва: Усещам се много слаба, не ми държат ръцете и краката и съвсем нямам разположение. Аз ѝ казвам: Ти, сестра, си започнала да се стопяваш. Почнала си да се топиш. Тя почна да мисли. Казвам ѝ: Ще се стопиш. Вие криво разбирате нещата. Ние казваме, че снегът ще се стопи. Как се тълкува това? Като се стопи снегът, свършва ли се всичко? Стопяването на снега означава, че юрганът се вдига. И казват: Хайде, деца, всички на работа! Стопяването на снега значи, че юрганът се вдига и спящите трябва да станат. Когато вие усещате един упадък, значи даде ви се една почивка. Човекът, който е стегнат, неотпаднал – той работи. А пък при това отпадналото състояние трябва да стоят, да се спрат много работи. Значи този сняг, този големият юрган е стоял на гърба ти. Представете си, че отгоре има юрган, който е два метра дебел. Някой път има юрган половин метър дебел. А пък горе на планините юрганите са по 10–20 метра дебели. А на някои най-високи места има юргани, които никак не се сменят. Това са ред разсъждения.

Вие всички искате да ви се изяснят нещата. Казвате: Кажете ми, като отида на онзи свят, какво ще бъде там? На онзи свят като отидеш, Господ ще те пита най-първо какво знаеш за земята, за цялата земя. Ще те пита: Ти обиколил ли си всичките морета, запознал ли си се с всичките риби, които са в морето, запознал ли си се с всички скъпоценни камъни, които са скрити в центъра на земята? Ходили ли сте до центъра на земята? Видели ли сте ония машинисти, които карат земята? После ще те пита Господ: Ти прави ли изчисления колко вода има на земята? – Сега вие мислите, че ще ви посрещнат на онзи свят както посрещат тук на земята, с букети, с цветя и ще кажат: Тези идат от

мястото на страданията. – Какви са вашите страдания? Това, от което вие се оплаквате, че са страдания, това не са страдания. Всяко едно страдание, което не произвежда една благородна мисъл, не произвежда едно благородно желание, не произвежда една благородна постъпка – това не е страдание. Страданието е майка, която ражда хубавите мисли, която ражда хубавите чувства, хубавите постъпки. Всяко страдание, което не ражда най-хубави мисли, не е добра майка. Сега вие да имате една ясна представа. Ти казваш: Дотегнаха ми вече тия страдания! – Че това е майка ти! Тя ще роди. Още не знаеш, тя се мъчи с тебе. Те са страданията на майка ти. С тебе майка ти се мъчи. И вие казвате, че на вас ви е дотегнало. И често казвате, че ви е дотегнало да страдате.

Ще ви приведа оная приказка за лисицата. Тя намерила една доста хубава риба и я носила в устата си. Среща вълка, който ѝ казва: Дай ми тази риба. Лисицата казала: Аз ходих на реката и я хванах. – Как я хвана? – Ще си потопиш опашката във водата, но по-рано на опашката ще свържеш един кош. И ще си хванеш риба, колкото искаш. – Приказка е това. Който я е измислил, така е наредил. То не е баш така. Вълкът отишъл и направил така, но опашката му замръзнала. И кошът, и опашката не излизат от реката. Дошли жени и тичат с кобилиците към вълка и като го понабили хубаво, той едвам си изхлузил опашката от коша и от леда. И среща пак лисицата и ѝ казва: Взеха ми рибата. Едни жени ми я взеха. Виж, набиха ме! – А пък на едно място правили сватба и месили тесто за баницата. Лисицата скочила вътре в ношвите и се окаляла в замесеното брашно. И казала тя на вълка: Тебе са те били тук-таме, а мене така ме набиха, че мозъкът ми протече. Вълкът се трогнал и казал: Я се качи на гърба ми. И седнала лисицата на гърба на вълка и казала: Бит небита носи. – И вие, като седите на гърба на страданията, казвате: Бит небита носи. – Вълкът попитал: Какво говориш? Лисицата отговорила: Казвам: Небитият бития носи. Но после пак казва на себе си: Бит небита

носи.

Трябва да разбирате същината на вярата. Трябва да имате нещо установено. Трябва да имате поне по една мисъл установена. Установена мисъл аз наричам ценната мисъл – мисъл, която при всички условия ще остане при тебе и никой не може да ти я отнеме. Същото е и за чувствата и постъпките. Ще имаш едно чувство и една постъпка – и целият свят да дойде, да не могат да ти я вземат. Тя с тебе върви! Ти с тази мисъл, с това чувство, с тази постъпка си силен човек. Вие сега вярвате в Бога. Искате Бог да ви обича. Кое е онова, което Бог ще обича във вас? Човек трябва да има нещо ценно. Един пръстен има ценност според скъпоценния камък, който е турен, и златото. Една дреха е ценна според това от каква вълна и каква коприна е направена. Всички неща имат една вътрешна ценност. Кое е ценното вътре в нас? Правилни ли сте една статистика? Сутринта станете и сте неразположени. На обяд сте неразположени и вечерта сте неразположени. Кои са причините за неразположението ви сутринта? Че не си станал правилно. Сутринта като станете, как ставате? Ставате така, както не трябва. Най-първо като лежиш, ти си вдигнеш крака. Вие най-първо си вдигате краката при ставане, а трябва най-първо да си вдигате главата. На обяд като седате да ядете, най-първо се наядете и след това се напиете със студена вода. А ето как трябва: най-първо ще пиеш една чаша хубава топла вода на глътки и след като мине половин час, ще закусиш. И много добре ще ти бъде. И вечерно време няма да изядеш две кокошки, че тогава да легнеш. Защото тогаз цяла нощ кокошките ще ровят. Ако вие си създадете един такъв навик, какви ще бъдат последствията? Сегашните хора си създават разни навици. Ако един праведен религиозен човек си създаде навика да яде по една кокошка на ден, то като отиде с този навик на онзи свят, кой ще му дава там кокошки? И тогаз как ще бъде щастлив? Ти ще кажеш: Искам да отида на земята. А пък на земята не можеш да се върнеш, а на онзи свят гладен седиш.

Сега четохме за пророчествата на Данаила. Ако гъсеницата е станала на пеперуда и иска пак да яде листа, не ѝ се позволява. На пеперудата се казва: По никой начин не ти се позволява да ядеш листа. И всичките авторитети на пеперудите ще ти кажат същото нещо. Най-деликатни, най-хубави сокове ще взема тя. И ако гъсеницата е хубава, красива, това се дължи на туй, че пеперудата е снесла своите яйца. Но това, което се излюпва от тях, пак се повръща на земята и започва стария живот. Може да прекара така една година, 2, 3, 4, 5 години. Но след това пак започва стария живот и влиза в по-горен живот.

Сега вие не знаете защо идат нещастията в света. Представете си, че вие намерите една гъсеница на вашето ябълково дърво отвън. Какво правите с нея? Като снемете гъсеницата, туряте я под краката си и я стривате. Какво престъпление е направила гъсеницата? Тя се качила на дървото и унищожава листата. Значи, заради няколко листа я стривате на земята. Вие, като отидете на онзи свят с желанията на гъсеницата, няма ли да ви стрият по същия начин? И на земята като дойдете, чрез страданията ви стриват. Вие в ума си носите един идеален живот. Вие искате, каквото и да правите, да имат много хубаво отношение към вас. Всяко нещо си има своята причина. Неразположен си, понеже си гладен. Казваш: Ако бях ял, не щях да бъда неразположен. Неразположен си и казваш: Понеже съм гол, нямам нищо върху мене си. И задигнеш дрехата на някого, когото срещнеш. Защо? Казваш: Защото съм гол. Ние си даваме едно извинение. Какво извинение ще дадете, когато в невидимия, в Божествения свят има закон, който гласи: Не се позволява на един верующ от бъчва вода да пие. Не се позволява на един верующ да яде от храна, която е варена в тенджерата. В невидимия свят не се позволява на един човек от стомна вода да пие. Това са все закони. И ако ти престъпиш закона, веднага вътре в затвора. В днешния свят от какво пият вода? От оная хубавата, червената 20 годишна вода. После – абсент, коняк.

После, в онзи свят има и следният закон: Не е позволено накриво да гледаме. Никога няма да гледаш накриво, настрани, направо ще гледаш. Такъв, какъвто си на земята, никога няма да ти позволят да влезеш в онзи свят. После, на онзи свят ще трябва да виждаш и отзад, и нагоре, и настрани, и напред. А пък щом виждаш само напред, ти не си за онзи свят, а си за този свят. Някой пита: Ще отида ли на онзи свят? – Щом гледаш само отпред, няма да отидеш. Щом не виждаш и отзад и отгоре, и отдолу, и отстрани, няма да отидеш. Сега вие с това ваше знание на онзи свят как ще отидете? Ти казваш: Какво има отподире ми? Щом си в онзи свят, ще знаеш кой е отподире ти, понеже ще го виждаш. После, какъв трябва да бъде образът ви на онзи свят? В онзи свят ако си, и само си набръчкате лицето, както тук, ако си свиете малко веждите, ще ви изпъдят за сто години. А пък ако си свиете двете вежди малко, за сто години ще ви изпъдят. В онзи свят, като си свиете малко устата, за двеста години ще ви изпъдят. На онзи свят, като си затворите малко очите, като мигнете само веднъж, хайде навън! Не се позволява да мига човек! Колко е свободен нашият свят! Понеже тук може да мигате, колкото искате. Не е лошото сега в това. В този свят сте заставени да мигате. Мигането – това е един вид миене на очите. Но в онзи свят не се позволява това. В онзи свят не се позволява на човек да си чисти и прозорците. По никоя начин не се позволява. Понеже светът е толкова чист, че ти, ако речеш да чистиш прозорците, ти ще ги оцапаш. Значи, няма нужда да чистиш прозорците. И ако речеш да чистиш прозорците, ще те изпъдят за петстотин години.

И аз се чудя някой път на онези смътни идеи, като казвате, че като ангели ще бъдем. Че как живеят ангелите и светиите? У тях има една такава разумност, една такава досетливост! Че като те погледне онова същество, ти ще се уплашиш пред него, понеже виждаш, че той те прониква със своята светлина. И ти почваш да трепериш, понеже в дълбините ти много работи са оставени така, неизчисте-

ни.

Аз ще ви приведа един български анекдот. Често, когато жените идват да търсят някоя млада мома, за да я вземат, те са много внимателни. Аз привеждам този пример, за да се изясни идеята. Някой път тези жени идат като неканени гости. Някой път си наумили и подигнат се две или три жени и идат в дома на момата, която не е приготвена. Нищо не е очистено. Леглата не са оправени, не са вдигнати още юрганите, не са изметени стаите. И те казват: На гости идем. Отвътре им казват: Почакайте малко отвън. И едни от домашните забавляват гостите отвън, а пък другите ще се разшетат въкъщи, за да видят гостите, че всичко е наредено и да харесат момата. А пък онези жени отвън наблюдават това. И като се върнат, казват: Не харесахме: Няма да стане тая работа. Те казват: Те ни изметоха. Това го считат за лош признак. Те искат, като ги поканят въкъщи и като погледнат, да видят навсякъде да е наредено. Навсякъде очите им са четири. Като някой инспектор на труда оглеждат всичко. И оглеждат момата как е облечена от петите до главата. Има ли хубави шарки по сукмана. В старо време имаше написани шарки по сукманите. И тези жени гледат дали са хубаво направени. И ако са хубаво направени, казват: Умна е. И ако намерят, че са тънко изработени шарките, казват: Умна е. Ако са направени наедро-наедро, не одобряват. Ако намерят, че ситно е шила и са хубави шарките на сукманите, дават най-хубави сведения.

Като дойде някой от невидимия свят да ви инспектира, какво ще каже? Как ще представи общата ви? Един напреднал брат, много духовен, отива да посреща гости. Той беше Граблашев. Той, както ял, си оцапал палтото. Всичко, каквото ял, покапало по палтото. Или пък гледаш, на някого общата неочистени. И лицето – и то оцапано. И ръцете – и те оцапани. Или срещаш някого, че е неразположен духом и казва, че някой го е нагрубил. Една сестра дойде при мене и ми се оплаква от един брат, че я е нагрубил. Това

е един пример, който действително е станал. Казвам ъ: Че онзи ден този брат се оплака от тебе. Ако аз съм на ваше място, няма да говоря нито като тебе, нито като него. Този брат ти е предметно учение. Той ти е казал някои много учени работи и ти не си ги разбрала. И ако не харесваш неговите думи, кажи си: Аз не искам да постъпвам като него. Нищо повече! Ти казваш: Той ми каза това и това. Това е едно предметно учение за тебе. А пък щом някой човек ти е казал нещо хубаво, ти ще кажеш: Аз бих желал да постъпя като него! Няма да го хваля. Аз като правя като него, това е най-голямата похвала. Той е свободен да говори каквото иска. Това е негово право. Защо говори така – той си има причини, има си съображения. Но ако той говори нещо отрицателно, аз от мое гледище ще кажа: Аз така няма да говоря! Защото той е единствено цвете в Божествената градина, той има право да говори така. А пък ти си друго особено цвете – ще говориш другояче. Ако всичкият свят беше пълен с планини, де щяха да бъдат долините? И ако всичкият свят беше долини, де щяха да бъдат планините? Светът изисква долини и планини. Нищо повече.

В тая глава на Данаила се говори за зверове. Тия зверове, тези царства, за които се говори в тая глава, са вътре в човека. Дойде една мисъл, която те повлече, дойде една мисъл в твоята глава, която те повлече някъде – и стане цяла катастрофа. Дойде ти едно чувство, едно желание вътре и те повлече – и стане цяла катастрофа, катаклизъм. Същото се отнася и за постъпките. Казва се, че звярът е стъпнал земята. Какво означава земята? В Битието се казва: В начало Бог създаде небето и земята. Земята е закон за превъплътяване, раждане, размножаване на всички живи същества. Та като се казва в Битието, че земята била неустроена, то се разбира, че законът на превъплътяването, раждането и размножаването бил неустроен. И Господ искал да научи хората как да се раждат и как да живеят на земята. Щом си се родил, ти ще се научиш на земята как да живееш.

Сега всички хора седят и казват: Какво става вън в света? – Какво става вътре в тебе? Ти казваш: Еди коя си държава я завладели. – Че тя е в тебе. Вътре в тебе е Чехия. И Югославия е вътре, и Румъния е вътре, и Полша, и България, Франция, Италия, Съветска Русия, Скандинавският полуостров, и японци и китайци, и черни, и всичкото животинско царство, и всички дървета, и всички скъпоценни камъни. Целият свят е вътре! Питам: Как е вашата Чехия? Вие трябва да дадете свобода на вашата Чехия! Чудни са хората! Ако вие не сте готови на един човек да му дадете свобода, която вие за себе си искате, тогаз какво разбирате вие? По какво се отличава онзи Божественият живот? Бог ни е дал свобода, както Той е свободен! Той иска и ние да бъдем така свободни! И ние си позволяваме това, което Бог не си позволява. Той те погледне и дълготърпи. Ти отидеш при една кокошка, хванеш я и без да я питаш – кръц. Ти казваш: Господ я е направил за нас. Как е направил Той тази кокошка – да я изядеш? Ако ти режеш твоето месо и го ядеш, какво ще добиеш, кажете ми? Вие сте чудни. Знаете ли, че яденето трябва да стане с любов! Всяко нещо, което се върши без любов, е престъпление. Това е новото учение в света. Ако ти ядеш хляб без любов, правиш престъпление. Ако пиеш вода без любов, правиш престъпление. Ако мислиш без любов, правиш престъпление. Ако чувстваш без любов, правиш престъпление. Ако ходиш без любов, правиш престъпление. Ако гледаш без любов, правиш престъпление. Ако работиш без любов, правиш престъпление. Това са все престъпления. И следователно, Божията любов се отличава по това, че всичко онова, което Бог е направил с любов, все живее. Животът е там. Затова живеем, защото Бог с Любов ни е създал. И всякога, когато ние се откажем от тази любов, с която Бог ни е създал, умираме. И всички нещастия във физическия и духовния живот започват с нарушение закона на любовта – каквото и да е нещастieto.

В прочетената глава се открива на Данаила значени-

ето на това, което е видял. Тези четиритях зверове показват вашия неразбран, неустроен живот, който излиза от водата. И най-после, те се приближават до онези, които са дошли отгоре. И им казват какво означава това. Те обясняват. Тези зверове са един неуреден живот. И казват какви ще бъдат последствията. И най-после Данаил вижда Вехтия с Дни. Идва онова Разумното отгоре, на Когото главата Му е бяла. И топлина, огън излизаше от Него. Една огнена река изтичаше от престола Му. Казват, че ще изгори света. Не, от тая река тече топла вода. От райската градина излизали четири реки да поят целия свят. Ако от теб не изтича нещо навън, какъв човек ще бъдеш? Ако твоите мисли, чувства и постъпки не текат, какъв човек ще бъдеш? Те трябва да бъдат огън, светлина. Казват сега в света: Когато дойде Христос, Той всичко ще измени. Когато дойде слънцето, то всичко ще се измени. Като дойде слънцето, всички треви трябва да възприемат слънчевата светлина и топлина и тогава да почнат да работят. И тогаз от земята, от този низшия живот да извлекат енергии и да цъфтят, и да дадат плод. Всички вие сте дошли на земята да цъфнете и да завържете, а не само да цъфнете. Вчера идва една друга сестра, много набожна и ми казва: Учителю, да ви кажа нещо. Аз ъ казах: Нищо няма да ми казваш. – Защо? – Ти едва си цъфнала, не знаеш дали ще завържеш. И всичко, каквото ми кажеш, ще бъде невярно. Ти си видяла нещо, но си го видяла на кино. Те са лъжливи работи на киното. Друга пък ми разправя нещо за театъра. Не, не! Не ми разправяй нищо за театъра, те са все долапи там. Той видял, че представлявали нещо. Казваш: Онзи бедният, колко страдаше на сцената! Хората го изиграха, обраха го. Окрадоха го. Хубаво го изиграха. – Той се трогва от играта на сцената, но като излиза вън от театъра вижда някой, който страда наистина. Хасъл актьор е той! За онзи, който играе на сцената, той казва „Хубаво го изигра“, а пък за онзи, който страда отвън, казва „Той не го изигра хубаво“. Слушайте, тези забавления са за света, а пък за вас тия

забавления са престъпления. Някои казват: Изгревчани станали вече културни. И почнали да ходят на театър, и на опера ходят, и на концерти ходят.

Аз отидох на един концерт, седя и наблюдавам този руския артист Орлов. Интересува ме как го е създал Господ, как работи мозъкът му. Онези другите дигат шум и ръкопляскаат, а пък аз не ръкопляскам и само го наблюдавам, но вземам участие в музиката, дето свири хубаво. Виждам го дали свири механически, или чувства това, което свири. Някъде и той се намира на зор. Гледам ги тези, които излизат, какво ще кажат за него. Ще кажат: Много хубаво свири. – И какво свири хубаво? Аз чета в музиката му следното. Добре роденият човек, който добре е поникнал, добре е цъфнал, добре е завързал, и като го изядат хората с любов, туй е хубаво свирене. Казват: Доминанта има там. Това значи, доминанта „сол“ (тонът „сол“). После имаме „ла“. „Ла“ е завързване, а при „си“ означава, че плодът го изяждат. Казват: Не взел вярно „си“. – Значи не го е изял хубаво. Казват, че не взел вярно „ла“ с повишение. – Значи не е вързал и узрял хубаво. Казват: „Сол“ не е взел хубаво. – Значи не е цъфнал хубаво. Някой казва: Аз чувствам това и това. Шашармалък е това. Казвам: Радвам се, че чувстваш. Значи, ти си човек.

Какво сте разбрали от любовта? Щом дойде любовта в тебе, твоето лице трябва да се измени. От него трябва да излиза светлина. Сърцето трябва да стане меко. И да бъдеш радостен и весел. И да благодариш на Бога. Това е Любов. А пък ти казваш: Не се живее между тези хора. Ти си светия и казваш: Не се живее между тях. – Че много голяма цена си даваш. Че те са толкова добри, колкото и той.

Аз веднъж вземам един лист и една пчела имаше на него, и ме жилна нещо. Сега човешкото е там. На пчелата казах: Извинявайте. Малко невнимание имах към тебе. Тя беше се притиснала в листата (книгата) и малко бях я натиснал. Казах ъ: Ти си влязла в тази книга преждевремен-

но. Тя не е за тебе. И аз не подозирах, че си тук. Ти си дошла в книгата ненавреме. Тя е дошла в тази книга да търси нещо, а пък аз, понеже не я очаквах, прелистих книгата и пчелата ме жилна. Казах ъ: Аз направих една погрешка, че те заварих ненамясто. А пък друг път ще гледам да внимавам. И пчелата ме жилна. Казах ъ: Да не отидеш да се оплакваш от мен. Направих го без да искам. Тя ме жилна, но си взема жилото. Изтегли го. Казах ъ: Втори път, когато дойдеш на книгата, да чуя гласа ти. И аз ще послушам концерта ти. Кажу малко: Зънни!

Ако вие не можете да мислите, ако не можете да чувствате и ако не можете да постъпвате както трябва, тогава къде е човекът? Вие казвате: Бог живее в нас. Оставете тези празни, лъжливи думи, ако ги казвате без съдържание. Ако Бог живее във вас, трябва да имате светлина. Ако Бог живее във вас, трябва да имате топлина. И ако Бог живее във вас, трябва да имате сила. Ще имате светлина, която не изгасва. Ще имате една топлина, която и тя не изгасва. И ще имате една сила, която не изчезва. Няма похубаво нещо в света от това да имаш светлина, топлина и да бъдеш силен. С тези три неща човек може да направи своя живот щастлив.

В това пророчество се говори за тези зверове, които ви мъчат. Да не притискате вашите чехи – всички чехи и словаци във вас. Да кажете: Толкова сме добре тук, че не искаме никъде другаде да бъдем. Че ако искате всички да направят като вас, тогава работете за Славата Божия на земята! Туй е вечното разнообразие. Бог изисква да бъдете носители на онова великото разнообразие! На онази великата свобода. Свободата, която искате да имате за себе си, дайте я на другите хора. Дайте им един пример! Мислите, които вие обичате, дайте им свобода! Чувствата и желанията, които вие обичате, дайте им свобода! И постъпките, които вие обичате, дайте им свобода! И да се изяви Бог такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто не е. Ние представляваме Бога такъв, какъвто не е, а трябва да Го предста-

вим такъв, какъвто е. Бог е светлина, и тази светлина носи знание. Тази топлина е огън, но този огън носи живот в себе си. Бог е сила в нас. И това е най-голямата възможност, която имаме. Чрез неговата сила можем да направим всичко!

А вие си създавате идол, един кумир и му се кланяте. Престанете да бъдете идолопоклонци в себе си. Че имаш известна теория, известно разбиране за живота, известно външно разбиране за живота – това ни най-малко не те прави силен човек. Тази теория ти си създал. Дали е вярна? Може да е вярна отчасти. Онези астрономи, които поглеждат небето, те виждат повече. Ти виждаш по-малко, до шеста величина звездите. А пък онези астрономи с телескопи ги виждат до 22-ра, 25-та величина. Те имат цяла теория как е създаден светът. Но аз не искам да възразявам на техните теории. Били ли сте, когато Бог е направил света? Предположенията са много за това, което те мислят. Ако четете тази книга един невежа, ще каже: Тази книга кой човек ли я е написал? Нея не я е написал само един човек. Мнозина работеха върху нея. Тя е един конгломерат, събран от мисли и желания. И много работи има от тях там ценни. Там има пророчества. И цели томове има написани за тълкувания на пророчествата в Библията. Например, според тълкуванието на едни тълкуватели в 1845 година трябваше да дойде Христос на земята. И в Америка някои хора се облякоха с бели дрехи и отидоха да посрещнат Христа през тази година. Но в 1845 година в този ден Христос не дойде. И вместо да дойде Христос, появи се спиритизма. Почнаха да хлопат духовете по масите и да пишат. Казват: Ще дойде като Светлината. Като онази светлата мисъл, която прониква в ума на човека, като онова хубавото чувство, което прониква в сърцето и като онази силната постъпка. Там е проявлението на Бога – в мислите, чувствата и постъпките!

Та казвам, Данаил среща четиритях звяра, но след това се явява пред Вехтия с Дни. Значи, човек трябва да

напусне старото разбиране на гъсениците и да дойде до Божественото. Не че е лошо разбирането на гъсениците, но нямате нужда от него. Вие се тревожите за неща, за които не трябва да се тревожите. Например аз гледам, всички казват: Какво ще стане сега със света? Качили сме се на един параход, какво има да се тревожим? Той си има капитан там горе, огняр долу. Има и матроси. Параходът се навежда на една и друга страна. Казват: Какво ще стане? Предвидена е тази работа! Капитанът е горе. Аз ще си бъда спокоен! Параходът ще ме заведе на пристанището! Един ден ще дойде еди-кое си пристанище и ще излезнеш навън. Какво лошо има в това? И вие, когато ще напуснете парахода, ще почнете да плачете. Ще казват: Тук ли трябваше да излезем? Че тук ли трябваше да излезем? – Земята обикаля наоколо и с милиони километри има нейната орбита! Има станции по нейния път. Не зная на коя станция ще се спреш. Сега ще се спрете на станцията „Благовещение“. Ще ви се благовества Новото учение! Блажени, които се озаряват от небесната светлина! Блажени, които се отопляват от Божествената топлина! И блажени, които се пазят от Божествената Сила!

Отче наш

6,30 ч. с.

22. Утринно Неделно Слово, държано
на 19 март 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Времето – меко, приятно, свежо.
На поляната направихме упражненията.

ЕЛАТЕ ДА РАЗСЪЖДАВАМЕ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоана.

Тези неща са важни, важно е миналото, понеже тия неща изразяват едно наше състояние. Божествените Истини, когато и да се изказват, имат отношение към самия човек. (Учителя прочита главата.)

Духът Божий

В живота съществува едно голямо противоречие, на което отначало досега не е дадено разяснение. Колкото и да се е разяснявало, все нещата остават неразяснени в това противоречие. И сега като се разясняват, пак ще остане неразяснено, понеже това е едно вътрешно противоречие, което съществува във всеки един човек.

Ще направя едно сравнение. В живота, както всички хора се раждат на земята, от едно становище, те се раждат при еднакви условия, понеже слънцето грее еднакво на земята. Ако попитаме хората откъде идат, никой не знае откъде иде. Казва: Родил съм се. Знае, че се е родил. Вие имате едно съзнание, че живеете на земята, но откъде идете – нямате ясна представа. Нямате такава ясна представа, както когато човек се е преселил от България в Америка и знае, че иде от България. Или когато се е преселил от Америка в България, знае, че иде от Америка. А пък всеки един от вас няма такава ясна представа откъде иде. Но да оставим въпроса откъде иде. Всички хора се раждат при

еднакви условия, слънцето еднакво грее, но всички не израстват еднакво. Цветето, посадено на земята, расте всяко едно по особен начин. Всички цветя, които се садят, еднакво не израстват. Едно израсне, стане по-високо, а друго по-малко. Някое дърво е израснало 10, 15, 40, 50 метра, а пък друго някое едвам се е подигнало. Сега тези растения, ако ги попитате, и те не знаят защо са израснали толкова, както и вие, ако ви попитат откъде сте дошли. Другият въпрос седи в това. Най-първо като се роди човешкото съзнание, човек е невежа, минава за невежа. Тогава не сте толкова учен. Най-първо сте красиво дете и от вас се изисква послушание. Майка ви ви дава наставления, почват да ви учат. Майка ви казва: Ще се молиш на Господа. Ще си го представиш като стар човек с бяла брада и бели косми. – И ти вече от детинство мислиш, че Господ е като един стар човек. Дойдеш обаче в зряла възраст. Ти вече имаш едно верую на майка си, така представено. Обаче колкото повече израстваш, ти почваш да се обезверяваш в твоето верую. Почваш да мислиш и казваш: Майка ми ме е учила, но тя ме е учила на нещо, което не е вярно. Ти ще кажеш, че майка ти те е заблудила. Че майка ти беше едно време дете, и така ѝ е било представено. И това преминава от поколение на поколение. Ти, като възрастен, проверяваш и мислиш, мислиш и заминаваш за другия свят, без да си разрешил въпроса.

Казват: Ние вярваме в Бога. Хубаво, всички вярват в Бога, обаче има едно противоречие. В религиите всички за Бога говорят и за него се карат. Колко хиляди и милиони хора са измрели за своите религиозни убеждения! Гонили са ги. Не безверници са ги гонили, но пак верующи. Гонили са ги, защото не вярват като тях. Най-първо хората са умирали за своето идолопоклонство. Ако не вярвали в този истукан, турен като божество в храма, те казвали: Той не вярва в божеството, което е турено в храма. – Това божество е направено от камък и седи там. И казвали: Как да не вярваш в това божество? И учените хора са ходили и са се покланяли пред това божество. Целували му краката, ръцете, кади-

ли му темян. Това го правили учени хора и свещеници, облечени в одеждите си. И само да поискаш да кажеш, че това божество не е истинско – и да видиш какво ще стане!

Че и днес всички вие правите така, макар и да има различие. Ако ви попитат всеки от вас – тези божества са все във вашия храм на миналото. Всеки от вас има по едно божество. И само ако не вярва някой в това божество, да видиш какво ще стане. Сега аз искам да обясня нещата. Вземете например, човек се ражда, най-първо е здрав, весел, разположен е. Но един ден погледнеш, че той пострадал. Погледнеш, този здравият човек се разболял и умира от една много малка причина. Минава той през едно място, подухнал малко вятър и той се простудил. Ходил на екскурзия и нямал дебел дрехи. Излязъл така необлечен и мислил, че на планината е топло, както и на полето. Но там се променило течението на въздуха, валил дъжд, температурата спаднала и се простудил. И казват: Ходил е на екскурзия и голямо нещастие го е сполетяло. Валило го дъжд и е почти на умирање. Казвам сега: Защо се измени времето? Защо дойде този дъжд, защо го измокри и защо се той простуди? Да не се спирам върху този въпрос. Ние намираме, че всичката вина е в него, че той не си е взел дебела дреха и обувката му не били такива, каквито трябва. Рядко се случва това. Или други противоречия да взема. Има хиляди противоречия. Някой път човек страда от недоимък, от малко ядене. Има хора, за които казват: Пожълтял е, сух хляб само яде, храни се само с лук и чесън. А пък друг някой ял повече и напълнял, станал като някое дърво, обемисто дърво, но пак болен. Гледаш – лицето му пълно, но има нещо в него болно.

Чета във вестниците, че френският председател на републиката, който отива в Англия, поставил англичаните в трудно положение, понеже не знаели какво да правят с лекаря му. Лекарят се грижи за председателя и му дава наставления – как ще яде, как ще пие, за да не би да пострада. Та не знаели как да го турят, че да бъде в близко отно-

шение с председателя, та да му даде помощ в случай на нещастие. Това става в Лондон. Един човек отива и разрешава известни обществени въпроси, а пък той сам има нужда от един лекар, който да разрешава кризите, които стават вътре в неговото тяло. Един ми разправяше една своя опитност. Той ми казва: Аз се молих в една църква, но някой ми казва отвътре: Колко голям будала си, много си глупав. Ти досега от детинство си се молил толкоз пъти, и открило ли ти се е да видиш нещо? Нищо не си видял. Тук си се изтъпанил и нищо не си видял. Двадесет години се молиш, все коленичиш. Това коленичене край няма ли? – Нещо ми говори отвътре, и аз не зная какво да му кажа – казва ми той. Дойде в мене едно честолюбие и като не можах какво да отговоря, казах му: Що ти влиза в работа защо коленича? То е моя работа. – Но оттам насетне престанах да коленича. Станах честолюбив. Казах си: Как така ще седна да коленича? Аз казах на онзи, че не е негова работа, но започнах да се занимавам с тази мисъл. Онзи ми тури един бръмбар в главата. Казах му, че не е негова работа, а моя, обаче досега никога не бях повдигал този въпрос и го считах, че е в реда на нещата. И сега се питах: Какво иска Господ от мене? Защо да коленича? И тогаз си казах: Сега какво трябва да правя? По-рано мислех, че трябва да коленича, когато се моля. Но сега, като не трябва да коленича, как трябва да се моля?

Христос сега дава известно разрешение. Той казва: Истина, истина ви казвам, който не влиза в кошарата през вратата, е крадец и разбойник. – Това е вярно не само буквално, но и фигуративно. Всеки един човек е една кошара. Той казва: Истина, истина ви казвам, който не е влязъл през вратата на кошарата е крадец, а пък който е влязъл през вратата, е истински пастир. – Верующите се уподобяват на овци, заградени в една кошара. И овчар е онзи, който се грижи за тях. А крадецът го представя вън от кошарата. Но за овците не са опасни само вълците. Понеже влизат някой път в кошарата и крадци – хора. И като влезе и

намери едно хубаво агне, вземе го и си отива. Вълкът взема една овца на гърба си и заминава. Същият навик имат и лъвовете. Лъвът влиза в някоя кошара и намери едно хубаво угоено теле, взема го на врата си и през оградата на кошарата си отива. Той взима не агне, но цяло теле.

Вие ще кажете: Те са животни. Но всички тези прояви стават и в човека. Да кажем, един човек най-първо е верующ, както някой хора говорят: Едно време бях много набожен, но сега съм се обезверил. Питам сега: Това какво е, откъде иде това обезверяване в самия човек? Според съвременните изследвания, ако човек дълго време седи в една стая, той сам ще се обезвери. Ще ви кажа в какво седи безверието. Дълго време ако седиш в една стая, най-първо ще ти е приятно, но ако тази стая е херметически затворена, всеки ден ще забелязваш, че с въздуха става нещо, че не е такъв, какъвто трябва, че липсва нещо в стаята. И ще казваш: Тежко е в стаята. Не се живее тук. Лошо ми е. В тебе ще има желание да излезеш вън, но не те пушат. И от ден на ден се влошава, влошава положението, докато един ден почваш да изгубваш съзнанието. Разправя един англичанин една своя опитност в Индия при едно голямо разбунтуване на индусите. Около 200–300 англичани ги хващат индусите и ги тургат в една стая, дето имало само един много малък прозорец. Набрала се много въглена киселина. Те всички имали желание да бъдат по-близо до прозореца, защото се задушавали. И този англичанин казва: Тогаз усещах колко е необходим чистият въздух за мене. Който дойде до прозореца, се освежава, а пък другите се измъчват с голямо мъчение от липса на нещо.

Та мнозина сега казват: Да пазим старото. Че ти, ако живееш в старото, какво ще спечелиш? Всички пакости в живота произтичат все от старите работи. Щом ядеш някоя стара храна, преди 5–6 дена сготвена и седяла в някой некалайдисан съд, ако ядеш стар мухлясал хляб, ще видиш колко струва. Също така, ако ядеш стара пастърма, 2–3 годишна, изсъхнала, консервирана. Казвам сега, аз искам да

ви наведе на тази мисъл: Във вас често стават промени, във вашия вътрешен живот. Някой път имаш причините на тези изменения, а пък някой път нямаш никакви причини. Неразположен си духом, например. Иде ти да се караш с хората. Казваш: Не съм разположен днес. Защо съм неразположен – не зная. Някой път домашните не влизат в положението му. Ако е господар, слугата не влиза в положението му. Ако е музикант, ще намери причината в това, че салонът не бил отоплен, че инструментът не бил направен добре, че лъкът или колофонът не бил добър. Ако е шивач, ще намери причината в иглата. И като шие този ден, иглата се мушне в ръката му. Той хвърли тая игла, вземе друга, но и тя се мушне. И той казва: Тези игли! Ако е стара някоя баба, по-възрастна, тя на млади години е вдявала конца в иглата веднага. Щом стане стара, конецът минава настрани и казва: На тази игла ушите ѝ са малки. И взема друга игла, по-голяма – пак не може. И най-сетне като вземе губерка, конецът минава. Конецът влиза, но с губерка не се шият модни дрехи. Чувал се шие, но други дрехи – не. И тя казва: Изгубихме зрението си. Кой са причините за изгубване на зрението? Някои, като изгубят зрението си, си турят очила. После турят и двойни очила. Има много причини за това, но някой път отслабването на зрението се дължи на това, че съвременните хора като че ли поставят очите в едно статическо положение. Ти държиш очите в едно и също направление, в еднообразно положение и когато искаш да погледнеш някой предмет настрани, не си движиш очите, но местиш цялата глава. Така и четеш, така и гледаш. И очите ти станат като истукани. Дойде някой, ти не движиш очите си, а си движиш главата и врата. И след 10–20 години не виждаш. Защо? Защото очите станали лениви. Като не си мърдал очите си, много малко кръв е прииждала в тях и очите ти изгубили тази пластичност, очната нерватура се е запушила и ти си почнал да ослепяваш. Някой може да направи опит и да види дали това е вярно. Достатъчни са три месеца, за да провериш дали теорията е вярна,

или не. Ти седиш и ще решиш, че няма да си въртиш врата, но очите. Ти си вкъщи. Отвори се вратата, ти няма да си въртиш врата, но ще си подвижиш очите. Повика те жена ти. Няма да си мръднете главата и врата, но ще си въртиш очите и ще кажеш: Какво обичаш? Синът ти вика: Татко! Ти кажи, без да си мърдаш шията: Какво обичаш? Три месеца ще правиш така. Ще си турите едно правило. Ще казвате „Какво обичате“, без да си въртите шията. Дойде гръмотевица. Не си вдигай врата нагоре. Но си вдигни очите нагоре, без да си мърдаш главата и си кажи: Какво искаш да кажеш? Вървиш и си удариш крака. Не си навеждай главата, но си отправяш очите надолу и казваш на камъка: Какво искаш да кажеш? Очите ти трябва да се движат. Следователно, всичките противоречия, които съществуват сега в нашия живот – аз правя едно уподобление – чрез тези противоречия providението иска да ни избави от едно статическо положение, понеже ние сме свикнали само да си въртим врата. Ти искаш да бъдеш богат. Хубаво нещо е това. Но не знаеш, че богатството е едно статическо положение. То е само до време. Богатството – това е товар. И този товар ти имаш право да го носиш само няколко часа и след това да го снемеш от гърба си. След това какво трябва да дойде? Трябва да станеш първокласен сиромас. Ще ви обясня какво нещо е сиромашията. Ти казваш: Мен ми дотегна сиромашията! – И сиромашията дотяга, и богатството дотяга. Аз ще ви обясня научно. Да бъдеш богат – това е един процес. Да бъдеш сиромас – и това е един процес. Ти си седиш и нито си богат, нито си сиромас. Но след 4–5 часа ти ставаш сиромас. Най-първо ти седиш така, както баща ти те е родил. В заможно положение си. Но в тебе стане една промяна. Най-първо ти си индиферентен. Но в тебе после се зароди желание да ядеш. Желанието да ядеш, това е желанието на сиромашията. Ти схвашаш, че трябва да ядеш нещо. Щом огладнееш до крайния предел, ти си станал сиромас и в тебе има желание да почнеш да търсиш хляб в долапа. По-рано не си искал да знаеш за долапа, но

сега отваряш долапа или ще отидеш в една фурна, във втора, в трета. Има доста големи аристократи в света, които не обичат да ходят на фурна, искат да покажат, че не се подчиняват на този закон. Изпращат слугата си, но като дойде слугата, онзи вземе хляба и го къса парче по парче – гневи му се. Вие казвате: Един вълк откъсна едно парче от месото на овцата и го глътна. – И в човека има същият навик – взема той от топлия хляб едно парче и го гълта, после друго парче и т.н. И след това казва: Много добър е хлябът. Ти казваш, че хлябът е много добър, но ти никога не си влизал в положението на хляба. Той, докато стане на хляб и дойде до тебе, през колко страдания е минал! И ако този хляб поседи 4–5 дена, ти, след като го ядеш, казваш: Не струва хлябът. Не си доволен. Понеже хлябът не е пресен, не е топъл, ти казваш: Не струва хлябът! Че хлябът, ако беше жив, ще каже: Колко страдания претърпях аз за тебе! Ти вземеш сухия хляб, туриш го настрана, изпратиш за топъл хляб и казваш: Старият да си върви по работата.

Когато се наядеш, ти си вече богат човек и усещаш едно разположение. И в тебе се явява желание да си починеш. И два часа след това отиваш да работиш. Някой казва: Защо трябва да сме сиромаси, защо трябва да бъдем гладни? – Че гладът осмисля богатството. Всички хора, които са яли, без да са огладнели, всякога придобиват най-лошите болести. Ти чакай да дойде гладът и да усетиш вътрешна немощ. Та като приемеш хляба, да те усили. Да го ядеш, както някой свещеник, който е извършил един свещен обред. И ако ядеш хляба с едно вътрешно хубаво чувство, ти непременно ще бъдеш здрав човек. А пък ти още не си огладнял и бързаш да ядеш. И кухнята, която имаме, не е хигиенична. Ние си правим картофена супа. Един път на седмицата картофена супа – иди-дойди. Но всеки ден да ядеш картофена супа – не струва. Между твърдата храна и течната има голяма разлика. Твърдата храна доставя едни материи, а пък течната храна доставя други вещества за строежа на човешкото тяло. Също така и въздухът доста-

ва други частици или енергии за тялото. Във въздуха се крие една енергия, от която човек има нужда. Във водата се крие друга енергия, в хляба се крие друга енергия. Във всички вещества, които спадат към разни категории, се крият различни частици от храната, която може да задоволи човека. Природата, която е пратила човека на земята, тя желае да му даде разнообразна, богата храна. Например, ако ти никога не си вкусил портокал, липсва ти нещо от портокал. Ако ти никога не си ял сливи или грозде, ще ти липсва нещо, което сливите или гроздето могат да ти дадат. Ако никога не сте яли житен хляб, ще ти липсват тези качества, които житото носи, както е в тези народи, които не са яли житен хляб. Хигиената определя каква трябва да бъде храната и колко калории трябва да има. Но въпросът седи малко по-другояче. Всички плодни дървета са акумулатори на различни енергии, които идат от слънцето и те ги акумулират, събират. И онзи разумният човек, който знае как да яде, той ще се ползва от Божествените енергии. Той ще се ползва от въздуха, от светлината и от разните видове храни. Светлината трябва да приемем в този размер, който е необходим за нас. И ако ние не възприемем достатъчно светлина, ако не възприемем достатъчно въздух, който ни е необходим за дробовете, ако не вземем достатъчно количество течна и твърда храна, които ни са потребни, нямаме условия за здравето. Само ако ги възприемем правилно, само при тия условия човек може да бъде здрав. Освен това за здравето на човека, за неговото вътрешно състояние е необходимо следното: Той трябва да мисли, трябва да се научи да мисли! Че много малко хора има, които мислят в днешния век. Тези вестници, които пишат, те просто развиват чувствата. Някому къщата изгоряла – това не е мисъл; някой кораб потънал някъде – това не е мисъл; някой търговец фалирал. Тези неща развиват чувството. Но това не е мисъл. Ти чувстваш, това са чувствания. Четеш някоя книга, някой роман за герои, които страдат. Това не е мисъл. Този романист развива чувствата. И в съвременния

свят ние сме станали много по-чувствителни, отколкото трябва. А пък много малко мислим. В мисълта се съдържа едно основно качество. Ти като почнеш да мислиш, всички тези тягости, които имаш, почват да се топят. Например ти казваш: Аз съм сиромаш. – Че това не е мисъл. Ти казваш: Аз съм богат. – Това не е мисъл. Казваш: Добър съм. – Това не е мисъл. Казваш: Лош съм. – Това не е мисъл. Искаш да станеш учен човек. – Това не е мисъл. Това са придобивки. Мисълта сама по себе си е едно нещо особено. Когато дойдат хората до онази правата мисъл, ще им се отворят очите. В Писанието само на едно място Бог казва: Елате да размишляваме, да мислим сега. Не казва „елате да чувстваме“, но казва „да мислим“! Когато ти казваш „Ние имаме такива и такива грехове“ – това е чувство. Ти чувстваш, че имаш прегрешение. Или чувстваш, че си добър. Това е чувство. Защо си добър – не знаеш. И защо си лош – и него не знаеш. И често оставаш виновен при сегашните условия. Например, ако нямаш лична карта. Всеки трябва да си я носи при сегашните условия. Забравил си личната карта. И ако отидеш в някой град, ще те турят в участъка. И ако те питат какво ти е прегрешението, ще кажеш, че нямаш лична карта. Най-важната карта е самият човек. Но тази лична карта не я считат за достатъчна и ще трябва да носиш и друга лична карта, в която пише какви са веждите, какво е лицето, какъв е носът – продълговат, гръцки или широк. Какви са устните, какви са устата и прочее. Той вярва в онова, което е писано на картата, а пък в онова, което нося аз, не вярва. Там пише, че аз нося дебели вежди. Защо той иска да се осведомява от онова, което е писано в личната карта и защо не чете по самия мене?

Ценното в живота е в мисълта! Сегашните чувства, които имаме, са резултат на една минала мисъл, но тя не е наша. Тя е чужда. Ние имаме само резултатите на тая мисъл. Следователно, ние трябва да мислим. В споменатия по-рано пример на онзи му се казва отвътре: Двадесет години ти коленичиш. Защо коленичиш? – Така е писано. В лична-

та карта е писано така: вежди дебели, очите му кафяви, носът му такъв и прочее. Онзи не ме гледа. И ми казва: Дайте си личната карта. На картата има портрет. Онзи чете в картата: вежди такива и такива. Той никак не иска да види дали съм такъв. Само ще те погледне донякъде. Понякога казва: Има малко разлика между личната карта и тебе. На личната карта изглеждаш по-млад, а ти си по-стар. И сега си брадясал. Ти си извадил личната карта без брада. Тогавя трябва да обръснеш брадата си, за да бъдат подобни знаците, както са описани на картата.

Да се повърнем сега към онзи пример. На онзи му било казано: Ти защо коленичиш 20 години? И в него се създава една мисъл. Той казва: Оттам насетне почнах да мисля. – Ако вие коленичите пред някого, защо коленичите? Защо коленичиш пред вашия цар? С това ти казваш: Каквото ми заповядваш, ще изпълня. Ти, като даваш това обещание, знаеш ли на какво изкушение се излагаш? Че право ли е да изпълниш това, което ти заповядват хората? И кой от вас е господар на себе си? Кой ни заповядва? Заповядва ли ни всякога нашият ум? Не. Заповядва ни сърцето. Ти чувстваш неразположение към когото и да е.

Привеждал съм следуюния пример. В Америка в църквата назначават всяка година проповедници да им проповядват. И съобщили веднъж в църквата, че бил назначен един проповедник, който си вчесвал така косата, че оставял път по средата на главата, както жените правят такъв път. Всички в църквата казали: Ние не искаме проповедник с дълги коси и път на главата си. И какво е било учудването им: когато дошъл проповедникът видели, че главата му е гола не само на пътя, но навсякъде; само отстрани на главата има малки космички. Когато космите по цялата глава са окапали, коя е причината? Казват, че хората с голи глави мислят повече. Съгласен съм, че хората с голи глави мислят, но за ненужни неща. Хората с голи глави толкоз се безпокоят, колкото и онези, които имат косми на главата. Но космите на главата окапват от големите тревоги. При

мен дойде една млада сестра на 21 години и ми казва: Почна да ми окапва косата. Какво да правя? – Аз зная причината, но какво да ѝ кажа? Някой път не можеш да кажеш. Само се влюби в някого и той да не ти пише или пък да ти пише така: За тебе нищо не искам да зная, ти си такъв, онакъв – и няма да се минат 4–5 месеца и ще почне да ти окапва косата. Това са вътрешни тревоги. Или да вземем друг пример. Вложил си 800 хиляди в банката и мислиш, че животът ти е осигурен. Но краката на банката са разколебани. И тя е в ликвидация. И ти мислиш, че едва ли ще можеш да вземеш 10 хиляди лева. И ако живееш в тези тревоги известно време, след 5–6 месеца ще почне да ти капе косата. Ти казваш: На стари години какво ще правя без пари? Как няма да ти падат косите при тия тревоги? Ти си вложил капитал. Отиде капиталът. Говеда си купил, те йзмират. Овците ти измират. Къщата изгаря. Чиновник си, уволняват те. И ще почнат да ти падат косите от тези тревоги. И религиозните хора, като се съберат, казват кой е праведен, кой не е, кой как се е молил, дали коленичи и кой как разбира Писанието.

И после, искат да знаят кой е пратил Учителя. Кой ме е пратил, само аз зная. И вас кой ви е пратил, само вие знаете за себе си. Чудни сте някой път. Искате да знаете това. Никога няма да знаете, само аз го зная. И Христос казва: „Никой не познава Сина, тъкмо Отец. И никой не познава Отца, тъкмо Сина“. – И може да си представите, че съм който и да е. Може да повишавате моите акции или да ги намалявате – то е ваша работа. И мислите ли, че ако повишавате моите акции, те ще се повишат, или че ако ги намалявате, те ще се намалят? Това нищо не значи. Във всеки човек Бог е вложил нещо. Вашата ценност седи във вашата душа; вашата ценност седи във вашия дух, във вашето сърце, във вашия ум и във вашето тяло. Всички онези работи отвън, те са второстепенни. Ти най-първо ще се запознаеш със своя дух, със своята душа, със своя ум и със своето сърце. Те са все светове вътре в тебе. Умът, сърце-

то, душата и духът са цели светове. А пък ти, самият човек, който изучаваш, ти си един пришелец, който ще ги изучаваш. И твоето бъдеще зависи от това, доколко познаваш духа си. И доколкото го познаваш, той ще ти гарантира. Също и душата, доколкото я познаваш, ще ти гарантира. Под „познаване“ разбираме следущото. Казано е: „И това е Живот вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ В какво седи ученият човек? Законът е същият по отношение на езика, на науката и прочие. Учен човек е онзи, който познава езика и го познава добре. Тук всеки мисли, че произнася добре френски. Ако знаеш френски хубаво, отлично, ще бъдеш ценен. Но за този език трябва време да посветиш. А не само да произнасяш както и да е. Аз съм слушал да ми говорят и на руски, и на френски, и на английски, и на германски, но колко малко французи има, които говорят меко, като че ли е музика. И колко малко руси има, които говорят добре руски. И колко малко българи има, които говорят добре български. И казвам: Ако един ден с този език бихте се пренесли в невидимия свят, в света на музиката, още като кажеш няколко думи, ще те снемат от сцената и ще те изпратят на земята.

Преди няколко дена на един млад момък му говоря нещо, а пък той си свива веждите. Казвам му: Защо си сви веждите? Свиването на веждите не е мисъл. Някой мисли, че като си свие веждите, той мисли. Не. Това не е мисъл. Някой стане сериозен. Сериозността не е мисъл. Тебе те безпокои нещо. Имаш мазол на крака си. И си станал сериозен. В сериозността няма никаква мисъл. Човекът на мисълта е отворен. Лицето му е спокойно. Лицето му е така спокойно, че изразява: Светът е уреден. Всичко му е уредено, няма какво да го безпокои. Може да гърми отвън. Когато гърми, той си казва: Надявам се, времето си прави своите представления. Това е работа на времето. Задухало е вятър, този човек казва: Това е работа на вятъра, радвам се. Слънцето греє, той казва: Това е работа на слънцето.

Залезе слънцето и настане тъмнина, той казва: Това е работа на тъмнината, сега ще си почивам. – Защо мръкна? – Това не е твоя работа. Единственото нещо, което ни трябва, е да мислим. Ти мислиш ли? Щом се безпокоиш, ти не мислиш. Ти можеш да се безпокоиш колкото искаш. Ти казваш: Дали аз ще бъда спасен? Това не е мисъл, това е безпокойствие. Ти казваш: Ти си голям грешник. Това не е мисъл, това е старо нещо. От хиляди години казват: Грешник си.

Бог казва: „Елате сега да разсъждаваме“. Казвам на вас: Бог изисква от всинца ни да почнем да мислим. И често когато аз говоря за Любовта, за Любовта ви говоря да я мислим, а не да я чувстваме. Ти казваш: Аз не я чувствам. Няма какво да я чувстваш. Чувстванията не дават верността на нещата. Не мислете, че това, което чувствате, е вярно. Всички заблуждения произтичат от нашите чувства. Срещнеш някой човек, който не е красив. Ти не си разположен към него. Но видиш след време, че в този човек има хубави качества, има сериозна мисъл, услужлив е. А пък друг срещнеш, красив е, приятен ти е, хубави вежди има, но не е готов да ти направи никаква услуга. Питам: Единият, като те срещне, не ти е приятен, но ти прави услуги. А пък друг като срещнеш, приятен ти е, но не ти прави услуги. Някой е красив. Какво от това, че е красив? Красивият ти произвежда само приятно впечатление. Нам ни е приятно, че някой е красив. И ви е неприятно, че някой е грозен. Погледнеш се сам в огледалото и виждаш, че си красив или грозен. За да стане човек красив, трябва да мисли! Мисъл без тревоги, без подозрение, без съмнение. Тя трябва да бъде свободна от всички противоречия. Че си сиромаш, че си богат, че си учен и прочие – всичко това остави настрана. А да остане, че ти си пратен на земята да мислиш! Целият свят е едно предметно учение. Всеки трябва да учи. Ти минаваш през реката, но не само да чувствате, че тя е студена, но тази река трябва да стане за тебе обект на мисъл. Тази река трябва да произведе в тебе мисъл. Слънцето изгрява. То трябва да произведе в тебе мисъл. Виждаш дърво. То трябва да произведе в тебе

мисъл. Виждаш човек. Той трябва да произведе в тебе мисъл. Всяко нещо, което виждаш, трябва да произведе мисъл в тебе без каквото и да е посторонно безпокойство. И за това трябва една особена школа, защото сега мнозина чувстват, че са много учени. Ти се самозаблуждаваш като мислиш, че знаеш.

Ти си чел една книга. Някой казва: Аз съм чел, да ти кажа какво съм чел. Какво е чел? Той казва: Да ви кажа какво е казал Виктор Хюго за Жан Валжан. В какво седи всичката идея на Виктор Хюго? Жан Валжан при лошите условия в затвора се озлобява. Но после става един преврат в него. И откъде е станала тази промяна в него? Той отива на гости при един владика. Основната идея е тая. Владиката имал два златни светилника. Той го приел на гости. И вечерта, като заспал владиката, онзи му взел светилниците и си излезнал. Хващат го. Властта пита владиката: Тези светилници твои ли са? – Мои са. – Виктор Хюго показва, че за един хляб 17 години лежал в затвора, за едно малко престъпление. Когато властта питала епископа за светилниците, той знаел, че ако каже, че тия светилници са крадени, още много години ще лежи в затвора Жан Валжан и затова казва: Аз му ги дадох даром. Той казал така, за да го избави. Това е идеята. Виктор Хюго иска да каже: Този Жан Валжан е бил в затвора, понеже не е знаел как да мисли. Седемнадесет години не се е научил да мисли. А пък като му дава той светилниците, в Жан Валжан влиза едно ново чувство, една нова мисъл. Жан Валжан си казва: Той казва, че ми ги е дал, а пък аз зная, че не ми ги даде. Какво иска да каже? – И почва той да мисли. И оттам насетне той мисли върху добрия пример. Той си казва: Ти 17 години лежа в затвора за един хляб. Но ако ти се научиш да мислиш, животът ти няма да бъде такъв. – Така иска да каже епископ Мариел на Жан Валжан със своята постъпка. И оттам насетне Жан Валжан се променя.

Ти защо се тревожиш? Защото си задигнал някой светилник. Няма някой от вас, който да не е задигнал някой

светилник. Например, ти си задигнал един светилник на Господа – взел си една жена. Тя е един светилник. И този светилник не го чистиш, но го хукаш и мислиш, че тя трябва да те пере, да ти готви. И жената взела някой светилник. И тя го хлуска. И децата са светилници. И тях хлускаш. Тези деца, ако Бог ти ги даде, той иска да те накара да мислиш. А пък ти казваш: Като остарея аз, това дете ще ме гледа. Аз не зная, срещал съм добри синове, но повечето бащи и майки са се оплаквали от синовете.

Казвам сега, напуснете вашите идоли. Считай сина си за едно благо от Бога. Господ да благослови този светилник! Считай, че синът ти е едно благо, ако той мисли. Но ако синът ти не мисли, той ще ти създаде най-голямо страдание. И в бъдеще, ако избираш светилник, ще го питаш: Мога ли да туря на тебе една свещ? И светилникът ще ти отговори. Ще му кажеш: Някой път ще ме извиниш, като туря на тебе една лоена свещ, от нея ще капнат капки и ще те оцапат. Ще кажеш на светилника: Ако не почнеш да мислиш както трябва, аз никакъв светилник не искам.

Днес от всинца ви се изисква следното. Коя е онази жена, която да влиза в положението на своя мъж при лошите условия, при които той се намира? И мъжът трябва да влиза в лошите условия, при които жена му се намира. И родителите трябва да влизат в лошото положение, при които децата се намират. И децата трябва да влизат в положението на баща си и майка си, трябва да почнат да мислят. Те трябва да мислят, че баща им и майка им са направили много за тях. Сега мъжът не мисли, жената не мисли, децата не мислят. Жената мисли мъжът да донесе нещо. И мъжът мисли същото.

Всеки ден трябва да имаш един бюджет от Бога. Като станеш сутринта, мисли. И ти ще приемеш Божието благословение – Божията мисъл! Като станеш сутринта, ще знаеш какво трябва да правиш – да мислиш! Това, което сутринта приемеш за половин час отгоре, то ще ти донесе благословение да свършиш всичко онова, което е добро през

дня. Половин час ще мислиш. Ще седнеш да мислиш като един княжески син, ще мислиш, че всичко ти е уредено. И като излезеш от този половин час и влезнеш при лошите условия, ще кажеш: При благоприятни условия съм, както някой царски син е пратен. Защото и царските синове ги тургат на дисциплина. Пак ще мислиш! Ще срещнеш 1, 2, 3, 4 противоречия и навсякъде ще виждаш хубавата страна. Ще кажеш: Учителя каза „Всичко е за добро!“ Че това е мисъл! Умира някой – ще кажеш: За добро е. Ражда се. – За добро е. Осиромашал. – За добро е. Оженва се. – За добро е. Напуска жена си. – За добро е. Изгубва си децата. – За добро е. Изгубва си шапката. – За добро е. Какво лошо има в това, че си изгубил шапката? Някой друг човек я е намерил. И казвам си: Колко се радвам, че някой носи моята шапка! Ние не сме ли от онези, които ядем от тази старата земя и които оставяме на нея после всички стари дрехи и шапки? Земята е приела старите дрехи на безброй същества, които са живели досега. И тези стари дрехи земята ги трансформира и ги превръща в материята на плодовете, на вълната на овцете и прочие. Също така и ти от това, което си опитал, тая стара материя вземи, че я обнови и я превърни в похубава материя. И като нямаме ние по-хубава материя, ние страдаме.

Та казвам сега, аз ви препоръчвам на всинца ви: Ако искате да се обнови вашата сила, мислете! Ако не мислите, ще остарееете, ще страдате и ще умрете. И никой не може да ви помогне. Нищо повече! Ако мислите, ще оживеете, ще възкръснете и при Бога ще отидете. Ако не мислите, ще остарееете и ще умрете. И не зная – светът да ви е на помощ тогава! Христос казва: „Аз дойдох в света да им дам живот.“ Аз дойдох в света да науча хората да мислят! Да изпълняват Волята Божия с онази трезвата мисъл. И тогава те ще бъдат тъй, както съм и аз. И като почнете да мислите всички, тогава всички ще бъдете такива, каквито трябва. А пък ако не мислите, тогава ще бъдете такива, каквито сте сега.

Отче наш

6,30 ч. с.

23. Утринно Неделно Слово, държано
на 26 март 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Меко, приятно време.
На поляната направихме упражненията.

ТРИТЕ ПЪТИЩА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Иоана. Глава за сърцето. (Учителя прочете 1-3 стих.) Само че трябва да правите разлика. Здравия като го вземат, го завеждат на нивата, на лозето, там да се запознае с тях. А пък болния го завеждат в болницата, запознават го с един креват, с меките юргани, с прислужниците. (Учителят прочете 4-7 стих.) Три неща са важни в живота: Пътят, Истината и Животът. Ако човек не е намерил пътя на Любовта, той и Живота не може да намери. Ако не е намерил пътя на Мъдростта, Светлината не може да намери. По този път иде Светлината. Ако човек не е намерил Истината, не може да намери Свободата. По този път иде Свободата. Христос казва: Аз съм Пътят. – Какво ви препятства тогава, щом Той е Пътят? Щом тази работа е толкова лесна, ако Той е Пътят, Истината и Животът, защо не възприемате? Защото това не е нещо материално, което да може да видиш. Трябва дълго време да се обяснява на хората. Представете си, че един човек е сляп. Как мислите, може ли да ходи така лесно? Преди години срещнах един човек, който изглеждаше като някой маг. Имаше един дълъг бастун, доста хубав. Този човек ми направи впечатление. Той беше доста хубаво облечен, бара по пътя си с бастуна и така ходи. Бастунът му върви напред и той върви отзад. Разбрах, че той не вижда. И като бара по пътя, чувствителността му е толкова развита, че по това намира пътя си. Щом останеш на бастуна си да те води, ти вече ще си

ограничен. Аз бих предпочел да работят очите ми, отколкото бастунът. Донякъде и то е хубаво. Понякога слепия хората го водят. Но останеш ли хората да те водят, твоята съдба е вече решена. (Учителя прочете 7 стих:) „Ако бихте познавали мене, познавали бихте и Отца ми; и от нине познавате Го и видяхте Го.“ Ти не можеш да познаваш иначе. Казано е: „И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Ти не можеш да познаеш Бога без любов. Ако Бог не ти се е открил с любовта си и ако ти не си възприел тази любов, ти не можеш да Го познаеш. И ако ти обичаш Бога и Той не е възприел любовта ти, пак не можеш да Го познаеш. Има две положения. Ако ти не знаеш как да възприемеш любовта и как да я предадеш, ти ще бъдеш чужд. Без любов няма никакво познанство. Това трябва да се всели в ума ви. Всички мислите, че имате любов. Любов, която изгаря хората, любов, която внася съмнение в тях, любов, която внася подозрение в тях – всичката тази любов не е любов. Любов, която те кара да играеш на хорото, не е още онази истинската форма на любовта. Гледам, някой се разиграл някъде. Как няма да тропаш! В България има едно място, отдето идат българските мечкари, прочути мечкари, карнобатските мечкари! Един мечкар ми разказва как е научил мечката да играе. Как няма да играе! И той ми разправи как учили мечките да играят. Мечкарите, които учат мечките да играят, ще направят един хубав харман, ще турят дърва на него, ще ги запалят и ще го разгорещат хубаво. След това ще извадят огъня и ще вкарат мечката в хармана. Мечкарят ще дигне тъпана. Когато мечката вдигне крака си, мечкарят удря тъпана. После пак вдигне тя крака си, той пак удря тъпана и т. н. И като удря той така тъпана, най-после мечката се научи. Като играе десетина пъти на горещия харман, тя се научи. И после като бие мечкарят тъпана, тя вече се е научила да играе. Та всички сте минали през тези горещи хармани. (Учителя прочете от 8 стих до края.) В прочетената глава е казано: Ако ме

любите, ще опазите моите заповеди. Значи, тук е турено за основа пътят на Любовта.

Духът Божий

Трябва да се кажат няколко насърчителни думи. Съществува едно еднообразие на чувствата. Често светските хора стават еднообразни. Дотяга им животът. Светският живот наистина е много еднообразен. Хората са недоволни. Вземете една светска дама. Тя ще стане, ще се измие хубаво, ще си изчисти нектите хубаво, ще се вчеше, ще си направи космите, ще тури някое украшение, ще си тури шапката наляво или надясно, каквито са законите сега. След това ще вземе обущата си, ще ги погледне дали са добре очистени. После ще си тури една копринена връзка. Ще си тури наниз, обици, ще вземе ще се напудри и начерви. После има шишенце, с него ще направи магически движения, ще напръска лицето си и ще замирише много хубаво. Така е спретната, хубава. Това за мен е занимателно. Най-първо тя беше разчорлена, а пък сега става угледна, приятно е да я гледаш. Но това става тягостно. Ще направиш така веднъж, два, три пъти, стотина пъти все по същия начин и после вече почне да ти дотяга. Тогаз идва другата крайност. Като ѝ дотегне, тя става negliже, не си туря нищо. Кое е по-хубаво? По-хубаво е първото. С шапка, както и да е накривена, все е хубаво. Че ако е накривена на дясната страна шапката, какво лошо има? Или ако е накривена на лявата страна, какво лошо има? Чудни сте. Като дойде вятърът и те нагъне като растение, ти се изкривиш надясно или наляво. Като те налегне вятърът отляво, накриви те надясно. Огъваш се и после се изправиш. Какво лошо има от това? Едно упражнение си направил. Дойде вятърът и ти даде първата лекция. Наведе те на лявата страна. С това ти казва: Ще слушаш доброто си сърце. Че ако не слушаш, ще страдаш. Разбра ли? Хубаво ще слушаш! После ще те наведе на дясната страна и ти казва: Ще слушаш ума си каквото

ти казва, няма да правиш глупави работи. Разбираш ли? – Разбирам. – Хубаво. После се изправиш. Щом види една сестра с шапка, накривена на дясна страна, казвам си: Слуша ума си. Щом е накривена на лява страна, казвам: Слуша сърцето си. Какво по-хубаво от това? Виждам, че някои имат шапки, накривени надясно, а други – наляво.

Сега ние обръщаме внимание на външния живот. Имаме особено понятие за живота. Не сме свободни в своите постъпки. Например, идеш ти в банката и вземеш пари. Може да ги вземеш на доверие. Дават ти една пачка. Казваш: Как да не вярвам във вас? Повярваш, но като ги четеш вкъщи, виждаш, че 200–300 лева липсват. И най-после решаваш да ги четеш, когато ги вземаш. И те питат: Защо ги четеш? – За да провериш. Всички трябва да проверявате.

Казва Христос: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ И ти ще кажеш: Аз съм пътят, истината и животът. Какъв път си? По тебе могат ли да ходят хората? Че ако хората те направят път, нищо няма да остане от тебе. Ако си ти истината, всеки ден ще те викат. Нали хората казват един на други: Я ми кажи най-после истината! Човек, който върви по пътя на Истината, той е абсолютно свободен. Той не боледува вече. Човек, който се е сприятелил с Истината, той не е глупав човек, а умен; той не е сиромас, а е богат. А хората говорят за една истина, която е сянка на Истината. Например казват: Аз говоря вярно. Веруещите трябва да бъдете така свободни. А най-малките работи вас сега ви смущават.

Вчера дойде една сестра религиозна, от някое друго общество. Казали ѝ да дойде при мене. Казах ѝ: Занят съм, не приемам никого. Тя казва: За малко. Рекох ѝ: Кой ти е крив? Защо си дошла при мене? Ти си се оженила за един циганин и си дошла при мене да оправя твоя циганин. Твоят циганин ще си остане циганин. И ти, царска дъщеря, защо си се оженила за циганин? Ти си дошла, за да реформирам този циганин. Този човек не мога да го реформирам. Той каквото си знае, това си върши. Слушай сега: Ти ще се научиш да

обичаш твоя циганин. И после, когато циганинът си легне вечерно време, ще му прашаш най-хубавите мисли – да спи циганинът спокойно. И после, твоят циганин ще ходи с други циганки. Ти, като го видиш с някоя циганка, да не го закачаш. Той си има доста сестри циганки. Няма да ходиш да се месиш. Ще го оставиш свободен. После ѝ рекох: Ти деца имаш ли? – Имам. Единият е ученик от шести клас, а другото е дете. Тя казва: Циганинът иска да ме изпъди. За Великден ѝ казал циганинът това. Защо? Циганинът принадлежи към едно съботянско общество. Казах ѝ: Ти защо не седиш в това общество, там са добри хора? Изучават Писанието. Защо не седиш там? Тя казва: Ходих да уча там, но тези хора са лицемери. Не ми допадат. Външно са добри, но вътре са лицемери. – И тя се пооттеглила. И тогаз този брат си намерил друга съботянка, която обикнал. Какво лошо има, че обикнал? Казах ѝ: Той като обича нея, ще обича и тебе. Ти искаш да я мрази. Като намрази нея, ще намрази и тебе. Ти вярваш ли в прераждането? Тази, която той е обикнал, тая циганка е негова сестра от миналото. Той намерил, че едно време не я е обичал и сега нека да си покаже любовта. А пък на тебе да ти е радостно. Повикай я и я угости. И кажи: Моето циганче е обикнало своята сестра. – Така ѝ говорих приблизително. Казах ѝ: Слушай ме сега. Няма да го напущаш! Та ти го избра този циганин. Вземи да пееш една песен. И като викнеш, от сутрин до вечер да пееш. Още като отидеш сега, каквато и песен да е, пей. Готвиш ли, ходиш ли – пей. Всички съседни наоколо да знаят, че вкъщи има пение! Разбра ли ме сега? – Разбрах. Тя ме попита: Да дойда да те слушам? Казах ѝ: То е твоя работа. Напекли са те. Сега ще ме слушаш и отгатък ще минеш. Тя каза: Колко ми е приятно, че той е циганин. Че аз го повдигнах! Какъв беше едно време! Аз го издигнах до това място. Ти право казваш, че аз съм царска дъщеря. Хубаво ми каза Учителю, ще правя така.

Та казвам сега: Ние на земята сами си създаваме своето нещастие. Ти си образуваш един навик. Имаме много

такива навици. Отиваш с двама души приятели, влизаш в един салон, на български наречено кръчма, седнеш и казваш: Хайде, Иване, Драгане, по една чаша винце! Най-първо безобидно е това винце. Виното в бъчвата мирно седи, но щом влезе в човека, то е динамично, не седи мирно и почва да говори. Най-първо една чаша, но след 10–15 години и с 40 чаши на ден не можеш да се освободиш. И погледнеш, че си похарчил всичко. И този кръчмар, който ти казваше „Г-н Иване, какво обичаш?“, сега те изритва навън. Нямах уважение, почитание. Вие искате да бъдете уважавани и почитани. Помнете, че ако имаш сила, ще те почитат хората. Ако имаш пари, ще те почитат хората. Ако имаш добър ум, добро сърце, ще те почитат хората. Ако имаш здраво тяло, ще те почитат хората. Сега някои казват: Да имаме ум. Не само ум, не е достатъчно само умът. Всичко трябва да има човек. Защото здраве и богатство са синоними. Здравето в духовния свят – то са парите на човек, с които той функционира. Така трябва да превеждате. Казваш: Аз нямам нужда от пари. Че ако не си здрав, ще бъдеш болен. Ще имаш нужда другите хора да ти служат.

Сега говорите за любов. Какво подразбирате под думата „любов“? Любовта е научила хората да ядат. Любовта е научила хората да пият, да дишат, да чувстват, да мислят, да работят, да ходят, да се обличат. На всички хубави, прекрасни неща, които съществуват в света, любовта ви е научила. А пък всички лоши работи, които вие сте научили, на тях ви научиха слугините на любовта. Понеже и те са доста културни. Те са предали онова, което знаят. Та казвам, имайте за любовта високо разбиране. Ако дойде любовта, тя е която ще ви подмлади. Ако идва във вас една любов, която не ви подмладява, която не носи радост и сила, каква е тая любов?

Ти вярваш, че Бог е създал света, че всичко било целесъобразно, логично. Благодарим за логическото, аз не искам само логиката. Ако ми дадат хляб, аз ще се справя без логиката с хляба. Нека да ми дадат и пари, аз ще се справя с

тях и без логиката. Нека да ми дадат къщи, каквото и да е, ще се справя с тях. Логиката в света е една мода. Тя е хубава, тя ще дойде най-после. С нея ще си уредиш живота. Логиката принадлежи на ума – да мислиш по-добре, да можеш да си уредиш живота. Казваме за някого: Той е религиозен. Ние си създаваме едно понятие, че трябва да бъдеш сериозен, замислен. Ти мислиш върху въпроса „Ще отидеш ли в рая, или няма да отидеш?“ Че аз да ти кажа дали ще идеш в рая, или не. Ще ти кажа как се отива в рая. Ако ти постъпиш в гимназията и ако от първи клас до осми се учиш добре и имаш шесторки, аз ще ти кажа, че ще свършиш с отличие и баща ти и майка ти ще се радват. Но ако от първата година все двойки и тройки получаваш, никак няма да влезнеш в рая. Ако ти си бил музикант и на ден свириш по 7–8 часа, ти ще имаш бъдеще. Ще даваш концерти и ще те слушат хората. А пък ако свириш по половин час на ден, ще се научиш само да дрънкаш на пиано. Гледам, че някой идва до пианото и си движи ръцете по клавишите от единия до другия край. Но само това не стига. Някой път ще взимаш секунда, някой път ще взимаш терца, кварта, квинта, септима, ще ги кръстосваш ръцете, ще вземаш двойни и тройни ноти; после ще прехвърлиш едната ръка. По някой път при високите ноти едновременно ще свириш и бас. Казваш: Аз не съм даровит. Ти като отиваш на небето, като влизаш, при вратата ще ти дадат едно пиано и ще те питат: Какво си учил да свириш на пиано? Я изсвири! И ако не знаеш да свириш, ще те върнат назад. Като отидеш на небето, ще държиш изпит по рисуване. С бои ще рисуваш. Ще ти дадат едно платно и ако не знаеш, ще те върнат. После ще те накарат да държиш една реч. Веднага, експромпто*! Тук много знаеш, четеш, а пък там без четене една реч ще държиш. Най-първо ще ти дадат една тема: „Какво ви застава да искате да дойдете на небето?“ Как ще развиете темата? Трудна тема е тя. Или ще ви дадат тема „Да

* експромпто – неочаквано, без подготовка

обичаш червейте“. Как ще развиеш темата, когато никога не си ги обичал? Не да обичаш хората, но да обичаш червейте. Как ще развиете тази тема? Вие гледате един червей в неговата форма и се отвращавате. Но в този червей седи една бъдеща възможност, която Бог е скрил. Често вие се лъжете. Аз да ви кажа: Често вашето бъдеще зависи някой път от някоя гъсеница. Щастието ви или нещастieto ви зависи от някоя гъсеница. Тази гъсеница я хванал някой паяк и ти я съжалиш, и я освободиш. И оттам насетне ти тръгне всичко напред. Тая гъсеница се е помолила на Бога за тебе. Тя е казала на Бога: Господи, понеже той ме избави от едно голямо нещастие, отплати му се. – А пък ти някой път се захващаш и стъпиш на гъсеницата, и я смачкаш. И от този ден ти тръгне назад. Та ние, като вървим по земята, градим или своето щастие, или своето нещастие. Ти вървиш по земята и казваш: Гъсеница! – Господ я е направил, спри се там при нея, поздрави я и като я погледнеш, да ти стане приятно. Отвори ѝ път. Ти си големият брат, а тя – малкият брат. Поздрави я и пак си тръгни по пътя. Ако всички хора бяха такива, какъв щеше да бъде светът!

Какво е новото в сегашния културен свят? В Лондон, в Англия приготвили десет милиона маски. В Германия също приготвили маски, също и във Франция. И в България има маски. Какво показва това? Ще дойдат през въздуха аероплани и ако не знаете как да употребявате маските, ще дойде вашето нещастие. И в духовния свят сега има маски, има задушливи газове. Мислите ли, че вие не си служите със задушливи газове? Ще дойде някоя мисъл, която те души. Това не е ли един задушлив газ в твоя ум? Разправяше ми един господин: Бяха ми оставили на съхранение един ценен пръстен. Тикнал съм го на едно място. Дойде ми един приятел на гости. И като излезе той, дойде ми на ум за пръстена. Потърсих го – няма го с кутията. Търся го и най-после си казах: Аз никак не съм очаквал, че моят приятел ще задигне този пръстен. Четири дена все е в ума ми, че моят приятел е задигнал пръстена. И си казвах: Аз не очаквах това. Един

ден гледам го – на масата с кутията. И почнах да се срамувам от себе си. Три дена мислих, че моят приятел е задигнал пръстена.

Дойде ти едно голямо нещастие на главата. И ти почнеш да обвиняваш Господа и казваш: Аз какво мислех за Господа, а Той съвсем ме изостави. – Че какво представляват страданията на земята? Някои страдания представляват изпит върху материал от първо отделение; други – от второ отделение, от първи клас, втори клас, трети клас и т. н. Има три матури. Като свършиш четиритях отделения, ще държиш матура за отделенията. После ще държиш матура за прогимназията – това са друг род страдания. После има гимназиални страдания. Че това са все изпити. Най-после дойдеш до университета. Когато имаш едно страдание, това е един изпит. Кое е мъчното в страданието? Възможно ли е една майка да остави детето си, което обича така, и изведнъж да се измени? Възможно е тя да остави детето си, но само при едно условие – ако тя е заминала някъде по работа. Какво има, ако майката е заминала по работа надалеч?

Та казвам: Ако вие всички бихте мислили така, щяхте ли да имате неразположение? По някой път имате неразположение. Едно неразположение се дължи или на някакво изобилие, което имате, или на някакъв недоимък. Един прост пример. Ти имаш да взимаш пари от някого и те безпокои мисълта, че този, от когото имаш да взимаш пари, не е улеснен. И не можеш да ги вземеш. А пък другият пример е този. Имаш да даваш. И в единия, и в другия случай се безпокоиш. В единия случай се безпокоиш, че няма да можеш да вземеш парите си и не ще може да си послужиш. А в другия случай се безпокоиш, че не можеш да дадеш парите, които дължиш и онзи не ще може да влезе в твоето положение. Има и други безпокояства. Една млада мома се безпокои. Най-първо тя имала един свой възлюблен, с когото се познавала много добре. Обичали се, пишели си любовни писма, но един ден влиза в ума ѝ една мисъл: Дали я обича той, или не;

дали той не е обикнал някоя друга? – Какво има да се смущава? Какво ъ е на нея, ако той обикне някоя друга? Аз да ъ поставя въпроса както трябва. Ако мен ми дадат 20 самуна и аз почна да ги опитвам, най-първо аз ще избира един самун, който е най-хубав. Къде е погрешката? Единият от 20-те самуна е печен преди 20 дена, вторият преди 10 дена, третият преди една седмица и т. н. А пък последният самун е опечен сега. Казват ми: Защо не избереш онзи сухия хляб? Той е по-здрословен. Казвам: Какво ти здрословен! Зъбите ми са развалени. Нямам зъби за сух хляб. Де е лошото, ако аз избира хубавия хляб? Каква сметка ще държим на Господа как Той обича, кому какво е дал. Някой път се месим защо Господ обича някого повече, а някого по-малко. По кой начин ние мерим любовта? Може ли да се премери любовта? Отде знаете, че някой вас обича повече, а друг обича по-малко? Това са все заблуждения. Аз не съм срещнал нито един човек, който да знае дали го обичат, или не. Много мъчна работа е това. Това са предположения. Има едно правило. Аз да ви кажа: Истинската любов има една черта. Дето вие считате, че могат да ви обичат или не – това е човешко. Или да се съмнявате в любовта и да страдате – това е човешко. В любовта няма никакво противоречие. Любовта не може да обича едного по-малко, а другото повече. Мога ли аз да обичам ръцете си повече, отколкото краката си? Невъзможно е. Всичко онова, което аз нося, еднакво го обичам, само че тези неща, с които си служа повече, са повече пред мене. Като че привидно обичам тях повече и с тях се занимавам. Но един ден и краката ми са потребни, и сърцето ми е потребно, и ушите, и носът, и всяко мускулче ми е потребно. Всичко това ние еднакво го обичаме. Ние седим някой път и мислим, че Господ не ни обича. Тези хора, които Бог обича повече, работят повече, а пък тези, които обича по-малко, работят по-малко; тези, които са по-силни, по-голям товар носят. Така седи онзи великият закон на Битието! Ние си правим известни заключения и казваме: Мене не ме обичат. Всеки може да те

обича. Вие може да бъдете обичани. Защо ще турите съмнение в него, да се съмнявате в неговата обич? Мислите ли, че вие сте пратени на земята да обичате само един човек? Не. Вие се заблуждавате. Вие трябва да обичате всичко онова, което Бог е създал. Но онези хора, които ви правят добро, естествено е, че тях ще ги обичате повече. Това не е пристрастие на любовта от Божествено гледище. Сега аз ви говоря за тази любов, понеже ако не размишлявате така, вие ще остарееете и най-после ще дойдете до едно място – ще се обезсмили животът ви и ще се оплаквате. Някой мисли, че като остарее, ще бъде по-близо до небето. Има стари хора, които изпадат във вдетиняване. Не да остареееш и да ослепеееш, но да прогледаш и да виждаш онзи красивия свят! Аз бих желал, не искам да употребя думата „желая“. Каква дума да употребя? Пътят на Любовта е път на живота. Пътят на Мъдростта е път на знанието. Пътят на Истината е път на свободата. Ти не можеш да живееш, ако не любиш. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не вървиш по пътя на Мъдростта, ако нямаш светлина. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не живееш в Истината.

Преди години иде един господин при мене, седи и ми разправя една своя опитност. Казва ми: Имам един приятел, намразих го. Питам го: Защо го намрази? – Намразих го по единствената причина, че той обеща да ми помогне, а не ми помогна и ме излъга. Казах му: Ако аз ти помогна, ти готов ли си да обикнеш този човек? Той ми каза: Дадох му пари и му заръчах да ми достави една книга по окултни науки от Франция. Той ме излъга, парите изяде и книгата не дойде. Попитах го: Каква беше тази книга? Ако ти дам тази книга, готов ли си да го обикнеш? Извинете, че аз съм закъснял толкоз. Аз съм онзи човек. В твоя приятел аз бях и погрешката е моя. И сега изправам своята погрешка. – Този човек ми каза: Той изяде парите, а не ти. Как твоя е погрешката? Казах му: Като ти дам тази книга, можеш ли да го обичаш? Той каза: Мога. Казах му: Ако той не беше направил тази погрешка, ти не щеше да дойдеш при мене. И

не щеше да чуеш това, което сега чу. Той трябваше да направи тази погрешка, за да дойдеш при мене. Някой път трябва да отидеш при някой лекар. Има лекари късметлии, а има лекари нещастни. А има и лекари кадемлии. И като идеш при този лекар, ще ти тръгне напред. Ако отидеш при нещастните лекари, ще ти тръгне назад. Има шивачи, които, като ти ушийт дрехи, ще ти тръгне напред; а има шивачи, като ти ушийт дрехи, ще ти тръгне назад. Има проповедници, които, като ги слушаш, ще ти тръгне всичко напред; а има други, които, като слушаш, всичко ще тръгне назад. Като отиваш някъде, питай себе си: Отивам ли там, дето ще ми тръгне напред? Идете при този лекар, при този адвокат, учител, дето ще ви тръгне напред. Навсякъде отивайте там, дето ще ви тръгне напред. Навсякъде отивайте при тези хора, които могат да ви дадат живот, знание и свобода. За тях имайте най-доброто мнение. Това е идеята на новото учение, с което трябва да се проникнете, за да бъдете силни. Не трябва да бъдете такива баби, да направите тази погрешка, както направиха чехите. Те се въоръжаваха толкова години и не се биха. Те трябваше да се бият – те отстъпиха. Поне да се бият. И ако завладеят другите, да завладеят с бой. Без бой да не те владеят. Да не стане само за една торба ечемик целия си живот да изложи.

Та казвам сега: Вие знаете ли кой е езикът на Бога? В небето има три езика: езикът на Любовта, езикът на Мъдростта и езикът на Истината. Три езика, които трябва да знаете. Питам сега: Вие, като отидете в онзи свят, по български ли ще говорите? Поне една дума знаете ли от езика на Любовта? Коя е първата дума от езика на Любовта? Аз ви оставям само да мислите. Няма да ви кажа коя е първата дума. Майката, като роди детето, тя му казва една дума. Като излезе детето наяве, майка му му казва тази магическа дума и тогаз сърцето на детето почва да бие като часовник, детето почва да диша и почва да протича животът през него. Като изкаже майката тази първата дума, детето оживява; ако майката не изкаже тази дума,

детето умира. И човек живее всеки ден по същия закон. Вие живеете знаете ли по коя единствена причина? По единствената причина, че Онзи, Който ви обича, всеки ден изказва тази дума. Той си помислюва за вас и ви казва тази дума на Любовта, и този ден вие живеете. И ако един ден те престанат да изказват тази дума, вие умирате. Понеже днес вие сте тук, тази дума е казана. Това е самата истина. Всеки ден, когато ние се явяваме, Бог веднага изпраща тази дума на Любовта. Той погледне към всички и изпраща своята Любов. И ние, като възприемем Божията мисъл, ние живеем и настава радост и веселие в нас. Тогаз благодари на Бога, че Той те е възкресил. Спри се за десет минути, петнадесет, половин час и Му дай всичката благодарност. Защо ще почнете да се смущавате, че този-онзи не ви обича? Има Един, Който ви обича. Който е направил света. Един ден ще имате един апартамент като месечината, като земята. Ще имате по един апартамент да живеете. Ще ви дадат цял един свят толкова широк, че да няма за какво да се карате. Всичко направено – царска работа. И ще живеете като някой ангел. И когато се затъжите, ще си ходите на гости. Има светове, дето ще живеят заедно хората. А има отделни апартаменти, дето човек сам ще живее. Така трябва да мислите. Това няма да го проповядвате на другите. Мислете върху това и да има резултат във вас. И да се изправите, и да сте радостни и весели. И сутринта като станеш, да слушаш гласа. Имаше една Султана. Тя носеше своите китки, ходеше с бяла дреха, с бял венец, целия свят тя носеше все на ръцете си. Тя ми разправяше една своя опитност. Като идела от Македония вечерно време, тя чува един глас: Султано, спри се! – И аз се спрях. Сутринта виждам, че ако бях пристъпила една крачка – една цяла пропаст. Нещо ми каза: Спри се! – слушам глас. – Слушай гласа! Когато ти каже вътре „Спри се!“, ти се спри. – Но има дъжд. – Нищо. Ти се спри. Ако не се спреш, ще изгубиш. Та казвам сега: Гласът ти казва „Вземи този път.“ Вземи го. И на Султана каза гласът: Вземи този път. Нош-

но време не се ходи. Трябва да се спреш, да чакаш. – И тя чакаше. И на сутринта гласът ѝ казва: Вземи този път. Този път отива за България. – Считаха я за не толкова умна, но тя беше умна. Казах ѝ: Защо си мажеш устните? – Тя си червеше лицето и устата. Тя казва: Че защо не? Господ ми даде една къща, защо да не я мажа? Момите как мажат къщите си? Поразкопала се е малко – ще я мажа. Казах: Много умно говориш. Трябва да се мажеш, ти можеш да запалиш сърцето на някой момък. – Какво ще запали, тя беше 60 годишна.

Сега ви говоря на един език понятен. Любовта носи живот. Гледайте да се освободите от всички онези тягости. Някой път седите и роптаете, че това-онова нямате. Радвайте се за онова, което нямате, понеже ще ви се даде. И радвайте се за онова, което имате, защото от него може да дадете. Радвайте се за онова, което нямате и което имате. Радвайте се за Любовта, която носи живот за вас. Радвайте се за Мъдростта, която носи светлина, знание за вас. Радвайте се за Истината, която носи свобода за вас. Желая, като влезете в онзи свят, да ви дадат мъчна тема. Няма да кажете, че сте от Новото Учение. Само ще трябва да развиете темите, както аз сега развивам една тема пред вас. И като развивам тази тема, аз разрешавам един въпрос. Освещавайте Името Божие вътре във вас, името на Баща си. Осветете името Му. Радвайте се на знанието, което имате. Радвайте се и на свободата, която Бог ви е дал. Като си погледнеш ръцете и лицето, благодари. Всеки ден се оглеждайте. И правете малки промени във вас. Не измъчвайте тялото си, но научете се да имате една хубава обхода към краката си, към ръцете си, към ушите си, към очите си, към цялото тяло във всяко едно отношение, обхода към стомаха си. Не му тургайте каквото и да е. Ще му дадеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, ще възприемаш най-хубавите предмети, ще чуеш най-хубавите звуци.

Та учете се да се радвате. И ръцете ви, и краката, и

ушите, и устата, и космите ви – всичко да се радва, че има хора, които ходят по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. По пътя на живота, знанието и свободата.

Отче наш

6,20 ч. с.

24. Утринно Неделно Слово, държано
на 2 април 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Лек дъжд вали много слабо.

Вън изиграхме паневритмическите си упражнения.

ДВЕТЕ БЛАГОДАРНОСТИ

Отче наш
Фир-Фюр-Фен

Ще прочета 15 глава от Исаия.

Тук има стари и нови работи. Това е едно предсказание преди хиляди години за някой си народ в Палестина. Може някой път да ви попитат: Какво ни ползват нас стари работи? Действително, нас, хората не ни ползват стари работи. Прямо не, но ни докосват. Например едно растение, което си спуща корените в земята, има работа там със стари работи. Тези стари листа, изгнили в земята, трябва да му дадат някакъв материал. И ние косвено, като ядем плодовете, се ползваме от старите работи, които са съществували може би преди хиляди години. Старите работи носят добро, носят и зло. Ако отидете при една българска череша или черница, която е посадена на гробищата, много пъти корените на тези растения са извадили соковете на хората, погребани там, извадили са и болестите и са ги изтеглили нагоре. Четеш една книга. Писал е някой автор някакъв си роман. Но ти вече заразяваш ума си с една стара каша. Описва някаква любов, която е преди сто години – двама души как са се обичали. Описва каква е била любовта преди сто години. Някой път ще опише каква е била любовта преди триста години, преди четиристотин години, преди хиляда години. Различавала се е тази любов от сегашната. Казват, че любовта е същата. Не. Не е същата любов. Светлината не е била същата. Топлината не е била същата и прочие. Ако нещата бяха същите, както ние мислим, ако любовта беше чиста, ако всичко в света беше чисто, аз се чудя откъде дойде злото, тази каша, в която

хората се намират. Вие казвате: Ние имаме чисти мисли, чисти чувства. Ако вие чисто мислите и чисто чувствате, откъде е този opak характер, който някой път проявявате? Някой път идва в ума ви мисълта да убиете някого, да окрадете някого, да излъжете някого. Даже и у най-чистите. Някой път някой си свива веждите от някоя лоша мисъл, която минава през ума му, или от някое лошо желание. Някой казва: Аз съм лош човек. – Това нищо не значи, че е лош. Грънчарят може да казва, че не е майстор, че не му струват грънетата. Той ми се изповядва в това. Казвам му: Научи се да ги правиш хубаво. Някой казва: Да си изповядаме греховете. – Какво от това? Научи се да правиш хубави грънци. Пък и не хаби и калта. И ако не правиш добри грънци, хората ще изгубят доверие в тебе. Ти си дрехар. Научи се да шиеш хубави дрехи на хората.

Сега искам да разбирате хубаво. Някой път имате някои хубави състояния. Те са минутни. Някой път за десет секунди, за една минута сте добри като ангелите. Но аз това го обяснявам, аз имам едно обяснение. Ще ви го превода и на вас. Всеки човек, който слезе на земята, се е качил на едно колело, което се върти. И това колело има един диаметър толкоз голям, колкото е и на земята – 12 хиляди километра. То се върти, това колело. Аз така си го представлявам. Като се качиш на това колело, то тая половина, на която се намиращ, се издигне и засегне небето, издигне се до третото небе. Това колело се върти доста бързо. Ти, като се качиш на него, и тази част на колелото, на която се намиращ, като дойде на небето, ти ставаш като ангел. Но после колелото слиза, слиза, дойде и засегне долу адските небеса – това, което наричат ад, чистилище. И влизах в чистилището, и почвах да виждаш нечистотиите там. После слизах в дъното на ада и тогаз ти искаш да разрушиш целия свят. И после пак излизах от ада, и пак сте предишният. И се качваш нагоре на небето и мислиш, че работата се е свършила. Не се е свършила. И понеже колелото се завъртва веднъж в 24 часа през небето и ада и прави

цял един кръг, то за 24 часа ще бъдеш и в третото небе, и в дъното на ада. Ще влизаш и ще излизаш. Турците имат една поговорка: Кой е церът на това? Коя е разгадката на това? Каква е крайната цел на това? Какво трябва да се прави? Аз на този турчин бих му задал следния въпрос: Какво трябва да направи човек, след като се наяде? Гладният какво трябва да направи? – Да се наяде. А какво трябва да направи ситият? – Да огладнее. След като се наядеш, има друго зло в наяждането. Като си гладен, ти мислиш. Гладният човек лоши работи мисли. Ако му дадат хубаво ядене, добър е като ангел. А пък като не му дадат да яде, като прегладнее, той заприлича на някой звяр.

Та казвам сега, тези са малки забележки. Сега ще видим какво говори един от видните пророци – 15 глава от Исаия: „Пророчество заради Моава...“ Сега пророкът говори тук в името на Господа. Господ се е разсърдил на един народ, който не върши Волята Му. Мислите ли, че ние, които живеем сега, мислите ли, че сегашните народи вършат Волята Божия? Днес, когато много народи са християнски, спорят хората помежду си. Религиозните хора спорят кой вярва по-право в Христа, кое е по-право – дали православието, католицизма или евангелизма. Религиозните спорят за това. Англичаните, които представляват евангелизма, французите които представляват католицизма, славяните, русите, които представляват православието – всички те се въоръжават. Германците представляват евангелизма. Питам сега: Каква е целта? Всички тези народи се въоръжават. Вие ще кажете: Тези народи да не се въоръжават. – Какво трябва да правят? Пророкът казва: Да не грешат. Философски разгледано, защо е допуснат грехът в света? Или защо вие сами по себе си допускате гнева? Лошо ли е човек да се гневи? Че ако не се разгневиш, няма да свършиш никаква работа. Ако си от миролюбивите, нищо няма да свършиш. Аз не зная дали ще има някой по-миролюбив от един изпостелял кон, на който десет дена не сте му дали нищо и му се четат ребрата. Той прилича на светия.

Нито хапе, нито рита, едвам крета. Няма да те ухапе, няма да те ритне – кротък е той. Но ако речеш да го впрегнеш в каруцата, не се помръдва. Той казва: Не е за мен каруцата. Някой път някои хора искат да станат светии. Можеш да станеш светия като коня, но ще бъдеш нито за себе си полезен, нито за другите. Светията ще се гневи, но ще тури гнева си на място – работа да върши. Ще работи намясто и ще бие намясто. Ще сече, но намясто ще сече. Каквото прави – всичко намясто. Ще говориш, но ще говориш намясто. Ще се караш, но намясто ще се караш – да има защо. Да не е напразно. Нали някой път сте се карали вечерно време. Имат обичай и мъжете, и жените, и бащите, и майките. Бащата седи вкъщи. Няма никой там и той вдига врява. Може би някои от вас имат такава опитност. Някой се върне от града, обидил го някой. Той казва у дома си: Ще му дам да разбере! Или чел някое писмо и си казва: Така пише ли се! Такова грозно писмо. – Заканва му се. Казва: Чакай и аз да му напиша, да му надраця едно писмо! И като надраци, туря бомба в писмото. Може да се турят бомби в писмото и се пръскат тези бомби. Та всички вие знаете да правите бомби и да туряте бомби.

Скоро дойде при мене един млад брат, който бил ходил при друг един брат. Последният, като му се скарал, турил му всичките имена на животните – направил го и лисица, и магаре, и крава, и вол, и какво ли не го направил. Рекох му: Какво има, че ти е казал „магаре“? Защото той, като ти е казал „магаре“, е оцапал устата си, а пък на тебе е оцапал ушите. Ако считаш, че магарето е лошо, той като ти е казал „магаре“, той си е оцапал устата. А пък ти като искаше да знаеш какво ще ти каже този брат, то магарето влезе в ушите ти и почна да реве. И ти оцапа ушите си. Този брат ми каза още: Онзи ме направи на лисица. Казах му: Той си оцапал устата с лисицата, а пък ти си оцапал ушите си с лисицата. Казах му още: Какво мислиш сега? Ако мислиш да му се разгневиш и да му кажеш много думи, тогаз той ще оцапа ушите си, а пък ти – устата си. Говорих му

така. Говоря му философски, не съм заинтересуван. Казвам му така: И ако има грях, като казвам някому магаре, аз бих оцапал устата си, а пък той – ушите си. Ако магарето реве навреме, то е едно благословение. Ако магарето реве ненавреме, това е едно лошо предсказание. Има времена, когато магарето не реве навреме. То е като часовник. Някой път показва точно времето, а пък някой път лъже. С пет минути ще те излъже. И петлите някой път не кукуригат навреме. Някой път пеят право, някой път петелът пропее за хубаво време – като пее след 12 часа. Това са първите петли, после пеят в 1 часа, в 2, в 3 – отлично предсказва петелът. Но щом пее в 9 часа вечерта или в 10 часа, или в 11 часа вечерта, то ти да се приготвяваш. Ще има да стане нещо. Какво ще стане? Той иска да ти каже, че ако отиваш на разходка на планината с леки дрехи, така ще те измокри дъждът, че като се върнеш, ще приличаш на мокра кокошка. Какво лошо има от това, че те е окъпал дъждът? Но може би този дъжд да е студен. И след като те е наквасил, ти не си се преоблякъл и може да те хване някоя пневмония или някоя кашлица, или някое друго заболяване. Ако петелът пее в 11 часа вечерта, той ти казва: Ако отиваш на планината, дъждът ще бъде студен. Предсказва ти. Де е лошото в петела, че пее? Този петел знае ли, че времето ще се развали?

Сега аз ще ви попитам. Гледам, някой път, когато младите се ръкуват, искат да видят кой е по-силен. Единият стисне повече и другият казва: Олеле! Питам: Защо казва „олеле“? И като каже „олеле“, оңзи го пусне. Петелът, когато ще се развали времето, ти казва: Олеле! Който разбира, ще отпусне ръката. Не мислете, че в петела има някое разсъждение. В него има „олеле“. У него се насъбира една излишна енергия. И той като изкукурига, в дадения случай той го прави от немай-къде. Насъбрала се е енергия в известна част на мозъка и го безпокои. И като изкукурига, това безпокойствие от мозъка се разпръсква и му поолеква. И после като изкукурига пак, пак му олеква. А пък някой път

му се насъбира приятна енергия. Нали някой път сте имали такава опитност? Разправяше ми една млада госпожа. Тя получила една голяма сума и не можела да се събере в къщата си. Тя изскочила из къщи у съседите и им казва: Знаете ли какво се случи на нас? – Какво? – Паднали ни се 200 хиляди лева! – И скача. Това не е хиляда лева, не е две хиляди лева, а двеста хиляди лева! Отива и при другата съседка, и там скача. После отива при третата съседка и прочие. И се връща, и пак скача. Защо? В двете страни на челото ѝ се насъбира такава енергия, че ако не каже, ще се пукне. Вие се намирате някой път в положението на онзи бръснар, който бръснел един цар, който имал рога от двете страни. Бръснарите, които бръснели главата му, ги избивали, та [хората] да не знаят, че той имал рога. Един млад бръснар, който бил много красив, обръснал го добре. Царят го погледнал. Бръснарят му казал: Аз няма да кажа, че имаш рога. И понеже съм млад, ще ти благодаря, ако ме оставиш жив. Царят му казал: Помни, че ако излезе това нещо, ще ти хвъркне главата! – Той търпял цяла година, не могъл да търпи повече и искал да каже някому. Отишъл на полето, изкопал дупка един метър и казал вътре: Царят има рога! За беля израснало на това място една свирчовина – бъз. И един овчар минава, направил свирка от свирчовината и свирил. И свирката казвала: Царят има рога. – Сега кой е виноват? Не е лошо човек да каже онова, което е придобил. Не е лошо и да го задържи.

Какво ви интересува вас това, което казват пророците? Тези неща вие сте ги минали. Ти казваш: Какво е казал Исаия преди толкоз години? Кой е този Моав? Моав са всички хора материалисти, които искат да уредят живота си тук, на земята, да живеят щастливо и на стари години, като остареят, като няма какво да правят, да отидат да служат на Господа. Една млада мома, която иска да уреди живота си, е Моав. Една млада майка, която иска да роди деца и да ги отгледа, е Моав. Един мъж, който иска да стане силен и да се въоръжи, е Моав. И един баща, който иска да

стане богат, е Моав. Сега всички народи са моавци: и италианците, и французите, и англичаните, и поляците и българите, и румънците, и германците, и китайците, и американците. Няма някой народ, който да не е Моав. И предсказва пророкът и казва, че младата мома ще изгуби младостта си, богатият ще изгуби богатството си, майката ще изгуби синовете си, бащата ще изгуби богатството си. Тогаз, като останат без придобитите блага, какво ще правят? Не е лошо човек да бъде богат. Но ако ти изгубиш богатството си, ще бъдеш нещастен. Не е лошо да имаш синове и дъщери. Но ако ги изгубиш – това е нещастие. Не е лошо да имаш сила, но ако я изгубиш, нещастieto е там. Вие имате едно верую, вие вярвате, вие казвате: Ние вярваме. – На вашето верую, което сега имате, може ли да се осланя? Ако човек не може да се осланя на своите крака, защо му са? Ако човек не може да се осланя на своите ръце, защо му са? И ако човек не може да се осланя на своите очи или уши, защо му са? Ако в дадения случай очите ми не могат да ми помогнат, защо ми са?

Сега аз искам да ви наведе на следната мисъл. Вие имате доста богатства насъбрани. Но между тия богати работи много опитности нищо не струват. Трябва да бъдете като един рудничар – да турите всичко във висока пещ и да стопите всичко. И да остане само ценният метал. Когато един български розопроизводител свари 3000 килограма розови листа, колко масло изважда? Изважда само един килограм масло. Питам: Три хиляди [килограма] розови листа знаете ли колко място заемат? А пък един килограм масло завзема толкова малко място. Лесно се манипулира с него. Та казвам: Хубавите неща трябва да завземат малко място. Това, което завзема голямо място, за него се изразходва много, изразходват се големи сили. А неща, които завземат малко място, за тях се изразходва по-малко енергия. Погрешката в сегашния живот къде седи? Погрешката в сегашния живот на всички хора е, че те изразходват повече енергия, отколкото трябва, а пък пестят времето. Две неща ни са

дадени: време и сила. Време имаме в изобилие. Времето не зависи от нас, а пък силата зависи от нас. Силата ние трябва да я придобием отнякъде. Времето ни се дава даром. А пък за силата ти трябва да работиш, за да я придобиеш. И ако изразходваш безразборно своята сила и пестиш времето, ти си на крив път. Да кажем, че тръгне някой да отиде на Черни връх. И иска да отиде за един час. Знаете ли колко сила ще изразходва? И като отиде за един час на Черни връх, какво ще спечели? Нищо. Той ще изгуби. А пък нека да му дадем цял ден – от сутринта до вечерта да отиде на Черни връх и да изразходва най-малко сила, да спести енергиите си. Та когато вие искате да станете богати, вие губите вашите енергии. Когато искате да станете много учени хора, когато искате да станете изведнъж за 10, 15 години учени, вие губите вашата енергия. Аз ще ви определя така: За да станете дете така, както трябва, едно прилично дете, на вас ви трябва 25 хиляди години да живеете! Така ще станете едно дете на свят. За да станете на средна възраст – на 14 години, трябва ви още 25 хиляди години. За да станете на 21 години, трябва ви още 25 хиляди години. За да станете на 45 години, трябва ви още 25 хиляди години. А за да станете на 120 години, колко ви трябва? Трябва ви милиони години! За едно дете казват: То е едно дете на една година. Ако всяка година умножите на 25 хиляди, вие ще намерите едно число.

Старият каква опитност има вече? Той е преживял един дълъг период, едно продължително време. И той има вече знание. Но през това време той трябва да е изразходвал малко енергия. Защото щом изразходвате излишна енергия, вие губите. Никога не губете енергиите си напразно! Вие се безпокоите какво ще стане с вас. Мислите ли, че Господ, Който е създал света, че Той не е обмислил всичко добре? Бог, преди да създаде света, Той е мислил. Знаете ли колко е мислил? Приблизително едно число с 30 нули. Хайде да го намалим малко, че е много – с 15 нули. Той сам е мислил с всичките подробности как да направи света и да предвиди

всичките възможности за всяко едно същество. Като те тури в ония условия, във втори, в трети, той е мислил как ще прекараш първата година, втората и прочие. Но Той е обмислил не само върху годините, но и върху месеците; и не само върху месеците, но и върху седмиците, и върху дните, и върху часовете, минутите, секундите и терците! И всичко това Той го е предвидил. И като направил плана, Той създал света! И вие седите и мислите да коригирате света. И казвате със своя слаб ум: Чакай да си изправя работите. – Остане ли вие да си оправите работите, отиде конят в реката! Вие искате да коригирате туй, което Той е обмислил. Остане ли ти, който си ученик в гимназията, да поправиш гимназиалните учебници по математика, то е празна работа. Или да поправиш университетските ръководства. Ако трябва да ги поправиш, тогаз напусни този университет. Ако трябва да живеем в един свят, който трябва да поправим, то напусни този свят. И ако живеем в една религия, която трябва да поправим, то ти я напусни. И ако живеем в едно учение, което трябва да поправим сега, то ти го напусни. Ние да живеем в едно учение, което сега трябва да се проучи. На вас ще ви предам онзи пример за една млада мома, която се влюбила в един млад момък, харесала го. Той бил от високо произхождение. И почнала тя да му разправя за своята прабаба – тя, като била млада, как се влюбила. После му разправяла за своя прадядо – като бил млад, как той се влюбил. После разправяла за дядо си, за баба си. После почнала да разправя за майка си, как, като била млада, намерила баща ѝ. После разправяла за баща си, как той намерил майка ѝ. Онзи казал: Разбърях, но разправи ми и за себе си. Тя казала: Не мога да разправам за мене си, понеже не е станало. – Ние ще разправаме как са живели хората в миналото. Казваме, че така е живял апостол Павел, че така правил и прочие. Хубаво. Баща ти и майка ти така казвали, но ти какво казваш сега? Три неща се изискват: Трябва да се пречисти човешкият ум от всички онези отклонения на мисълта. В ума на човека има много пукна-

тини, в които влизат много утайки. Сега, ако ви кажа така: Възможно ли е една овца да изяде един вълк? – Невъзможно е! Възможно ли е един вълк да изяде една овца? – Възможно е! Но аз казвам: Възможно е една овца да изяде един вълк. И възможно е един вълк да изяде една овца. При какви условия? Една овца изяжда една баница, направена от вълк, а един вълк не изяжда една баница, направена от овца. Да ви обясня сега: Един вълк яде овца, но не яде баница, направена от овца. И една овца не яде вълк, но яде баница, направена от вълк. Когато вълкът умре, че от него направят баница – израсне трева дето е умрял, то овцата, като отиде там, казва: Чакай да го изям този, който едно време ме е ял! И много сладка е тая трева. Но ако една овца умре и на мястото ѝ изникне трева, вълкът казва: Не ям! Та някои от вас има, които сте овци – вълци не ядете. Аз съм напълно съгласен. Но баница, направена от вълк, ядете. И от това се откажете. Истинската овца, като помирише баницата, направена от вълк, да каже: Тази баница не е за мене. – Тя е правоверната овца. А ако отиде вълкът и помирише баницата, направена от овца – тревата, той казва: Аз се отказвам да ям овце. Овца баница не ям. – Той не яде овца баница, но като намери овца, я изяжда. Овцата не яде вълк, но яде вълча баница. Кой е на правата страна? И двамата са на правата и кривата страна. Вълкът е на кривата страна, когато не яде баница от овца, а пък яде овце. И овцата е крива, когато яде баница, вълча баница.

Сега, коя е мисълта? Не е въпрос до поправянето. Няма какво да се поправя. Ако някой на вас ви донесе едно изкривено желязо, вие трябва да го поправите. Защо ще се ангажирате? Ако на вас ви донесат една стомна, направена не на свят, вие ли ще я поправите? Занеси я на грънчаря тази стомна. Ще кажете: Не съм аз, който трябва да я поправя. Толкоз знаел човекът! Ти трябваше да вземеш някоя по-хубава стомна и то от някой умен грънчар. Често идват и ми носят грънци. Имам доста грънци. Имам един цял склад от грънци и чаши. Аз подразбирам следното. Ня-

кой обидил някого и ми носи обидата. Нареккоха ме магаре – казва той. И казва: Право ли е, дете ме обиди? Друг ми носи една лисица. Друг дошъл, че ми казва: Аз видях, че един брат целуна една сестра. Има ли право да я целува? – То е негова работа. Аз не съм авторитет, че я е целунал. Когато два клона ги увил вятърът, че се целунали, кой е виноват? Този брат и тази сестра са на дървото, огънал ги вятърът и се целунали. Аз считам една целувка права само тогаз, ако той е мислил 120 години за нея. За мен това е целувка! Сто и двадесет години като е мислил, от детинство, и на стара възраст каже: Трябва да целуна бабата. И като я целуне, казвам: Тази целувка е от Бога! На 120 години като целунеш, това е от Бога. Това е мярката. Щом я целуна по-рано, не е добре. Не че не е добре, но не е обмислена работата. А ти 120 години като мислиш и като я целунеш, като мед ще ти дойде. Сега никой пред вас не е развил така този предмет. Вие искате да имате една мярка. Сто и двадесет години трябва да мислиш за една Божествена целувка, докато я целунеш. Този дядо, като целуне тази стара баба, знаете ли какво ще стане тогаз? Тя ще се подмлади. Бабата ще стане като ангел. Всичките ѝ бръчки ще изчезнат. Тя, като целуне дядото, и той ще се подмлади, и двамата ще се прегърнат. Там, дете има подмладяване, целувката е намясто. А там пък, дете има остаряване, целувката не е осмислена. Всички Божествени целувки подмладяват, дават сила и носят Божественото. А пък всички целувки, които не са осмислени, те носят загуба за себе си. Аз разглеждам въпроса много обективно. Всяко нещо, което подмладява, усилва човешкия ум. Всяко нещо, което усилва човешкото сърце, всяко нещо което внася здравие, то иде от Бога! А пък всяко нещо, което разслабва тялото, разслабва човешкото сърце и човешкия ум, то иде от хората. Та казвам сега: Искам сега хората от новото учение да се съземете и да имаме образци. Аз бих желал вие да бъдете образци. Вие по няколко пъти се целувате на ден и казвате: То е от Бога. Аз бих желал, като целунете някого, той да се подмлади. А пък

аз виждам, че след като сте се целунали, той е остарял, пъшка и охка. Една целувка – то е нещо умствено. Най-първо то принадлежи на сърцето. Целувките са актив на душата. Но за да се извърши този акт, и сърцето и умът, и духът взимат участие. Той е един акт, който трябва да се извърши. Целувката е като изгрева на слънцето. Но ако тази целувка изгрее, когато хоризонтът е помрачен с влага и слънцето не се вижда, тогаз светлите лъчи на тази целувка не достигат до човешката душа. Та казвам: Всичко онава, което ние мислим, чувстваме и постъпваме, ние в себе си трябва да чувстваме неговата цена.

Мене ми разправяше един господин един случай. Само един пример имам. Той е действителен пример. Някой си обичал някого, но толкоз бил внимателен! Един млад брат обичал една млада сестра. Той никога не давал вид, че я обича. Като брат се държи, без никакви целувки. Обаче един ден тя се простудила, ляга болна и е на умиране. Веднъж тя заспала, и той дошъл до нея и я целунал по лицето. Допрял си е устата до нея, погледнал я и си заминал. Тя не знаела, че той я е целунал. Тя, като се събудила, болестта изчезнала от нея. Той разправя това. На другия ден той вижда, че тя е здрава и се зарадвал. И си казал: Хубаво стана, че я целунах. И тя, ако беше се разболяла повече след целувката и ако беше умряла, той щеше да си даде утехата: Поне последния път я целунах!

Всяка целувка трябва да бъде начало на нов Божествен живот. Целувката подразбира начало на един нов Божествен живот. Има целувки, които са начало на живота. Има целувки, които са краят на живота. Два вида целувки има. Има целувки, които приличат на нажежено желязо, че като те целунат, мястото съвсем изгори. И има целувки – като те целунат, ти като цвете ще израснеш и ще цъфнеш. Има умствена целувка, има физическа целувка. Има и целувка на сърцето. Три вида целувки има. Някой казва, че не целувал. Вечерно време, като седи в стаята си, той прегръща умствено някого и умствено я целува. Създава си разни

форми. Не сме свободни. Хубавите и лошите работи чрез ума се разпространяват, чрез мисълта. Мисълта трябва да бъде чиста. Трябва да знаем, че ние сме художници, които работим. И каквото мислиш, чувстваш и постъпваш, това е работата на художника. И когато дойде невидимият свят, като професор ще ти покаже къде си направил погрешка. Или си писател, архитект. Ще дойде някой и ще ти покаже къде си направил погрешка, къде запетаята и други препинателни знаци не са намясто. И ще се коригираш. Аз казах на младите в какво седи мярката на една постъпка, на правата постъпка. Ако ти не знаеш как да направиш първата стъпка, няма да имаш правилна мярка. Всяка една първа стъпка е една мярка. Първият поглед е една мярка. Първото ви внимание на ухото е една мярка. Как си поставил ухото си, то е една мярка. И как си поставил очите си, то е една мярка. Онзи, комуто говориш, ако гледа към земята, той няма права мярка. Майката говори на детето и това дете гледа към земята – това дете не може да възприеме, то няма правата мярка. Ако ти разсъждаваш в себе си и намираш, че една твоя постъпка е права или крива, в дадения случай ти не си на правата страна. Мислите ли, че ако някой ти даде известна сума да дадеш някому и вие задържите един лев, и после му кажеш „изгубих единия лев, ще извините“ – мислите ли, че това няма да има големи последствия? Ти си го задържал лева, похарчиш го и дадеш 29 лева вместо 30 лева. Погрешката не е голяма, задържал си един лев, колкото задето си търкал обувката си. Това право ли е? Не е право. Защото, щом задържиш един лев, можеш да задържиш и десет лева, и сто лева, и хиляда лева, и един милион.

Та казвам сега: Вие имате добрите желания. Да допуснем, че някога сте обидени от някого. Искате да отидете при този човек. Идете, че намерете някой човек, който е паднал, и му говорете най-сладко и му кажете как трябва да се изправи той. Защото онзи, който ви е обидил, е направил една погрешка, а пък вие ще отидете при онзи падналия и ще му кажете как да се изправи. Иначе по стария начин вие цял

ден ще го хукате по всички педагогически правила. Ако един съвременен брат, мъж, който е женен, отиде при една друга паднала сестра, за да я поправи, жена му какво ще каже? – Ха, ходи той да търси жени! – Едно нещо не харесвам във вас, старите сестри, нещо много изопачено. И едно нещо във вас, старите братя не харесвам – имате много изопачени умове. Аз се чудя толкоз години на изопачеността на хората. Сега това не е само в нашия век – и във всичките векове. И за в бъдеще ще съществува. Изопачаване съществува и в първото небе, и във второто небе, и даже и в третото небе. Там, ако един ангел си позволи една нечиста мисъл и един светия си позволи това, за хиляди години изчезва от небето. Хиляди години му трябва, за да изправи това! А хиляди години – това е един Божествен ден. Ако десет погрешки допускате на ден, знаете ли къде ще отидете? Ще отидете в чистилището за десет хиляди години. Ако направите десет погрешки, ще ви трябва най-малко десет хиляди години, за да ги изчистите и да влезете в Божествения свят. Че как ще се съкратят тези десет хиляди години? Може да се съкрати този период. Процесът за изправяне на една погрешка може да се съкрати чрез усиливане на страданията. Някои казват, че Христос е изкупил греха на хората, че 30 години Той носил греховете на хората. – Той е изкупил греховете, но с интензивни страдания. Тия страдания бяха толкоз интензивни, от Него излезе толкоз енергия, чрез която да може да заличи всички тези престъпления, които съществуваха. Та казвам: Когато вие някой път страдате интензивно, защо страдате? За да изгладите или някоя ваша погрешка, направена в миналото, или погрешка на някой ваш близък – на баща ви, майка ви, дядо ви, пращядо ви. Вие казвате: Много страдам. Ще се пукна! – Ще се пукнеш, как не! Трябва да се поправи една погрешка!

Та не се обезсърчавайте. Ако изтърпите страданията с онова благородство, вие заличавате онова лошото в миналото. Ако някой път ви дойде една радост, като че се

намирите на небето, то във вас цъфти тогаз хубавото, Божественото, което сте проявили в миналото. Сега опитвате благостта на това, което сте направили в миналото. Та радостите са за доброто, което сте направили, а страданията са за онова зло, което сте направили или вие, или вашите близки. Та всички вие сте събрани, за да се изправи миналото. И понеже сме в края на века, то погрешките, които сега се изправят, са изправени. А пък които не се изправят, дълги години ще вземе, за да се изправят погрешките – по друг начин вече. Та казвам: Освободете се от този крайния материализъм. Не изправяйте живота си, както вие мислите – по човешки. Не мислете, че вие ще можете да изправите живота си по човешки начин.

Помнете три неща: Животът без любов не може да се изправи! Умът без знание, без светлина не може да се изправи! Сърцето без топлина и без добри чувства не може да се изправи! Та като ви говоря за чисто сърце, имам предвид следующето. Чистото сърце е, което изправя погрешките на сърцето. Силната воля е, която изправя погрешката. Любовта е, която ще изправи живота ни. Мъдростта е, която ще изправи ума ви. Истината е, която ще изправи човешката воля. Те са три неща. Дръжте ги в себе си. Те да бъдат като мярка. Не се безпокойте като направите една погрешка. Ще признаете тази погрешка. Не да се разкайваш. Благодарни на Бога, че си я направил. И благодарни на Бога, че си я изправил. Това е геройство! Благодарни на Бога, че си направил погрешката, за да познаеш какъв си. И благодарни на Бога, че си изправил погрешката. Бог иска да благодарим когато направим погрешка и когато я изправим. А пък ние искаме да Го изобличаваме. Ние, като идем при Бога, казваме: Защо допусна това наше прегрешение? – Не, не. Не „защо допусна“ ще кажеш, но ще кажеш: Благодаря Ти, Господи! А пък като изправиш погрешката, пак ще кажеш: Благодаря Ти, Господи! Другото може да го забравите, но да остане следното: Любовта не забравяйте, Мъдростта не забравяйте, Истината не забравяйте и Благо-

дарността не забравяйте! Те са четири неща, които не трябва да забравяте: Любовта, Мъдростта, Истината и Благодарността!

Отче наш

6,15 ч. с.

25. Утринно Неделно Слово, държано на 16 април 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно. Времето – меко, топло.
На поляната направихме упражненията с музика.

ЕСТЕСТВЕНАТА СРЕДА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Мъчни са някои работи за разбиране. Има много тълкувания върху тая глава. Някои искат да знаят какво е тълкуванието. Ние в сегашния век не се нуждаем от тълкувание. Гладният не се нуждае от никакви тълкувания върху това какво нещо е гладът. Той се нуждае от хляб, от нищо повече. Да му разправиш какво нещо е гладът, как се образува, защо е дошъл – не е на мястото си. Някои казват: Изтълкувай ни тази притча. Питат едного: Каж ми защо изгуби ти имането си? Онзи го тълкува: Защото е бил невнимателен. И какво спечели?

В какво седи ценността на един човек в света, в обикновения живот? В какво седи ценността на един певец? В гласа му. Той трябва да пее, не само да мисли, че знае да пее, не само да мисли, че е даровит. А хората искат в дадения случай да пее. И то да пее хубаво. И в какво седи ценността на един архитект, на един инженер? Да знае да построи нещо. В какво седи ценността на един дрехар? Да знае да скрои и да ушие добре дрехите. В какво седи ценността на една майка? Да знае добре да роди децата, здрави да ги ражда, а не болни. В какво седи ценността на един учител? Да знае добре да предаде на учениците знанието. Често някои ме питат: Как мислите, аз успял ли съм? – Е, как се цени успехът? В света има две неща несъобразни. Не е добре да вземеш лошия човек и да го туриш на светлина. Тогава

ти ще го туриш на поругание, понеже всичките му престъпления ще станат ясни. И не е добре да туриш праведния на тъмнина, понеже добрите му страни ще останат скрити. Тури престъпния в тъмнина и праведния в светлина. Думата „престъпник“ в българския език има двойко значение. Казваме „простъпулник“. Детето прави едно престъпване, прави една крачка и родителите дават угощение, че детето е направило една крачка, че е проходило. И един човек като проходи, правят го престъпник. В този случай на тая дума дават отрицателно значение според тълкуванието на закона. Това двойко значение на тая дума има прилика с двойкото значение на турската дума „юз“. В турския език тая дума значи „лица“, значи и „сто“. Та някой отишъл при един турски мирови съдия да разгледа едно свое дело и му казал: Аз скоро ще имам едно дело при вас. Ще дойда и като ти кажа „Гледай на лицето ми“, ще знаеш, че трябва да помогнеш да ми се оправят работите. Той му дава една турска лира – 100 лева. Като му каже „Погледни на лицето ми“, другите ще разберат „Погледни на главата ми“. А пък съдията да разбере, че трябва да помисли за стоте лева, които е получил. Този съдия бил с брада. Нашите съдии сега са с обръснати бради. Тогава мислели, че ако човек е с брада, по се хваща онова което казва. А ако е без брада, не се хваща. Такова е било понятието тогава в турско време. След този човек при съдията идва и другият. Първият завежда делото, а вторият е, когото съдят. Последният казва: Господин съдия, даден съм под съд. Дава му две турски лири и му казва: Като ти кажа „Погледни ме два пъти по лицето“, ще си припомниш, че съм ти дал тези 200 лева. И ще гледаш да решиш в моя полза. С тези пари той също искал да подкупи съдията. И започва делото. Първият казал: Господин съдия, на лицето ми гледай! Съдията му казал: Синко, ще гледам на лицето ти, но какво да правя с този с двете лица?

Приложението е: Всякога ние имаме една идея, която е раздвоена в нашия ум. Имаме едно положение, че искаме да

живеем добре. Това е вложено във всеки човек. Но има една идея, която раздвоява човешкия ум. Има една възможност за раздвояване. В това раздвояване човек губи своята сила. Раздвоиш се дали да отидеш на екскурзия или не. Гледаш, че времето е облачно. Ако си уверен, че времето ще бъде хубаво, ще отидеш. Но гледаш, че може да има дъжд. И казваш: Няма да отида на екскурзия.

Сега вие дръжте в ума си, че природата не обича еднообразие. Че с това знание, което сте имали вчера, днес не можете да си служите. Вие ще кажете: Защо да не може да си служи с вчерашния хляб? В Божествения закон пише: Има хляб за всеки ден. Всеки ден – нов хляб. Но ще кажете: Но това Слово, което преди хиляди години е казал Христос? – Но в Библията не е Словото. Ти като четеш, Словото ще дойде отпосле, отвътре. Тук са символи. А пък Словото ще дойде в дадения случай. Като прочетете това Слово, какво ще научите при това буквално разбиране? Хората четат две хиляди години Библията и гладни ходят, не са я разбрали. Аз уподобявам това буквално разбиране на Словото на следното: Когато се напише „хляб“ на книга, нали рисуват на книга хляб, самун, дават му форма, цвят и прочее. Ако Библията беше написана все с такива символи и ги четат, от този хляб какво щяхте да вземете? Ако бяха нарисувани круши, череши, грозде, ябълки, най-хубавите баници направени и вие четете и се ползвате от Словото с това буквално разбиране, какво ще добиете? Това е буквално разбиране на Писанието. Някой казва: Аз съм чел Писанието, зная Библията, зная в еди-кой си стих какво е писано, зная, че в един стих пише „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Един ми казва: Аз съм пътят, истината и животът. Казвам му: Ти ли си пътят, истината и животът? Никакъв път не си. Че колко хора са минали по тебе? Знаеш ли какво говориш? Колко коли, колко автомобили са минали по тебе? Колко мостове има построени върху тебе? После казва: Аз съм истината. Казвам му: Че на колко хора си дал свобода? Като каже някой, че е истина, трябва да даде свобода на

всички, които ходят при него. Ти казваш: Аз съм животът. На колко хора си дал живот? Ти си казал така, но най-първо го направи на себе си. Стани ти път за себе си. Да можеш да даваш живот на себе си. И да можеш да дадеш и свобода на себе си.

Някой ден ти си дряхнал*. Вие разглеждали ли сте въпроса от какво се явява една скръб? Някой път вие казвате една дума и след това ви потекат сълзи от очите. Или някой път ви кажат една дума, че ви жегне това. И за десет години не може да я забравите. Кой са причините? Има едно ново схващане на онзи Божествен живот, който сега се изявява. Най-първо тези, които вървят в пътя на Божественото учение, трябва да минат един път на дисциплина, една опитна наука. Вие ходили ли сте да видите как се приготвява якото желязо – стоманата? Колко пъти трябва да я нагорещат и после да я турят в студена вода, за да се кали. Знаете ли една пръст колко пъти трябва да се пресее, за да се направи от нея един добър съд? И знаете ли онзи, който участва в някоя опера, колко безсънни нощи е прекарал да учи и да пее? Да заучиш една цяла опера не е лесна работа – с всичките му потънкости, с всичката му дикция, с всичката взискателност. Ние казваме: То е светска работа. Но това е неразбиране. Всички незаучени работи са светски. А пък всички хубаво заучени работи са духовни. Ти ще заучиш една опера както трябва. То е духовно нещо, но ако не можеш да я заучиш, то е светско. Ако можеш да заучиш религиозния живот както трябва, то е духовно, а пък ако не можеш да го заучиш, то е светско. Ако се обличаш както трябва, с хубави дрехи, то е духовно. А пък ако не знаеш как да се облечеш, то е светско. Аз така тълкувам. Гледам, някой се облякъл, но не знае как да тури нещата. Турил бяла рокля, черна шамия** на главата и бяла връзка. Хубаво е, не е лошо. Но защо е турил черната шамия на

* дряхнал – отпаднал, немощен, слаб

** шамия – забрадка

главата? Черното държи по-топло. На краката черни чорапи – горе-долу разбирам, но защо черна шамия на главата и бяла връзка на врата? Главата не се нуждае от черната шамия. Щом краката имат черни чорапи, главата трябва да има нещо бяло. А пък на врата турил бяло. На врата не трябва да се тури ни най-малко бяло, а червено или синьо. Трябва да има едно съчетание на краските. Ако знаете какви дрехи да носите, ще бъдете здрави. И ако вие знаете какви цветове да носите, вие ще се лекувате.

Един български свещеник ми разправяше какво правил на млади години. – Имах един навик, отгоре носех черно расо, а отвътре червена антерия*. И когато го гледаш, отвън е черен, а пък отвътре червен. Питат го: Дядо попе, защо носиш тази антерия? – Искам да живея. – А защо носиш черното? – А пък черното го нося, за да не ме гледат хората. – Само той знае, че под черното носи червено. И казва: И като мисля за червеното, като нося червената антерия, всякога се усещах здрав.

Това, което ни смуцава, то е обикновеното неразбиране на живота. Някой път ние ставаме учители на Духа Божий, който живее в нас. Искаме да дадем съвети на Господа, коригираме Го. Казваме Му: Не по този, а по друг начин. И тогаз влизаме в едно стълкновение със себе си. Седиш ти и си недоволен от своя живот. Че кой е причината? Защо си недоволен? Ти искаш да бъдеш богат. Хубаво е това желание да бъдеш богат, но знаеш ли колко нещастие ще донесе твоето богатство? Най-първо, като си богат твоите слуги ще те крадат, понеже има какво да крадат. Ако си сиромаш и си имаш слуги, те няма да те крадат, понеже няма какво да крадат. Ако си учен човек и имаш книги в библиотеката си, то е пак богатство. Твоите слуги пак ще те крадат, пак ще видиш, че е изчезнала някоя и друга книга. Те си имат интерес. Задигнал някой хубава

* антерия – вид топла памучна или вълнена дреха, обикновено подплатена с памук

книга и я продал. Та казвам, богатството ще ти създаде ред неприятности. Ако си богат, ти трябва да бъдеш много умен човек, за да знаеш как да употребиш богатството си. Богатството е известна сила. И ако не знаеш как да го употребиш, ще си създадеш нещастие в своя живот. Даже като влезнат в къщата ти твоите приятели и излезнат, ти ще почнеш да ги подозираш, че са задигнали нещо. Ти няма да мислиш хубаво за тях. Та някой път аз ви гледам, че и вие сте много богати. Аз гледам, че сте много богати, защото щом влиза някой при вас, вие казвате: Задигна ми той нещо. И при това идват при мене и ми се оплакват. Чудни хора сте! Че нали сте бедни? Идват у вас някой и вие ги подозирате, че са задигнали нещо. От бедния какво ще задигнат?

На вас като ученици лично не говоря, под „вас“ подразбирам целия свят. Кое е правото в света? Правото в света е това, което едновременно е добро за вас и за другите, не само за вашия род. От гледището на вълците това, което е добро за един вълк, то е добро и за другите вълци. Това е така. Но това, което е добро за вълците, не е добро за овците. Следователно това, което прави вълкът, е добро за неговия род, но не е добро за овците. Ще кажете: Че овцата минава за чиста и праведна. Така е, но по отношение на тревата – и тя погазва тревата. И тя не е толкоз чиста. И тя прави това, което не трябва. Какво трябва да прави тогаз овцата? Овцата, като яде трева, не благодари на Бога. Там е нейната погрешка. Всички хора днес правят същото нещо. Вие ядете и не благодарите. Вие, като седнете, ще благодарите на Бога. Вие ще четете една молитва: Няма Любов като Божията Любов (три пъти). И свършено! И казвате: Прочетохме молитвата. Не. Това е само един символ. Ти като ядеш, трябва да присъства твоето съзнание, да благодариш, понеже в дадения случай Божествените енергии чрез хляба ще влезнат в тебе. Ако твоя ум го държиш буден, Божественото, което е скрито в хляба, ще се влее в тебе. Като ядеш и благодариш на Бога, ти ще

станеш по-умен и по-силен в дадения случай и ще добиеш повече живот. А ти ядеш и си недоволен. И казваш: Този хляб не струва! И като кажеш, че не струва хлябът, хлябът става точно такъв, какъвто ти го мислиш.

Та казвам, трябва ви една опитност. Ще каже някой: Ние с храненето ли ще започнем? – Че първата наука в света е започнала с яденето. Ние сме още в яденето. Тогаз ще ви приведа един пример. Прегрешението в света е започнало с първото ядене. Сегашното готвене жената го въведе, понеже искаше да угоди на Адама. И един ден искаше да намери из градината плодове да му сготви много хубаво, че той да се учуди от хубавото сготвено. И отиде при едно дърво, дето имаше един голям готвач, който ѝ каза: От това дърво като приготвиш на мъжа си, ще му светне лицето и ще те обича така, както никога не те е обичал. Аз го разглеждам по моему. Както аз го тълкувам, е по-право, отколкото както го тълкуват другите. Но този, който разправяше това меню за готвенето, той знаеше попарата на тази работа. Той внесе една лъжа, този готвач, в тая работа. Сега къде е погрешката? Желанието на Ева да сготви беше много хубаво. Но тя не разбираше, не знаеше дали ще стане от това едно добро ядене. Че ако аз на вас ви сготвя едно ядене от глисти, от големи глисти?! Разправят ми за един българин, който се върнал от странство – от Швейцария. Той казва: Културни са хора швейцарците! – В швейцарското сирене има червейчета. И като ги гледаш, ще отреже с червейчетата и ще го яде. Та българинът в това отношение е по-културен. Той като види червей в сиренето, хвърля това сирене. Обаче швейцарецът взема и червейчетата, и сиренето. В сегашния живот сиренето с червейчета по швейцарски струва пари. И в религиозните учения като има червейчета, струва.

Вие влизате в един свят, дето ще има опити. А не само да важи в какво вярвате. То остава за ваша сметка. За вас важи онова, каквото има да пренесете. В какво седи смисълът на тази притча на талантите, които господарят

дал на тези слуги? Достоинството на тези слуги седеше в това, което припечелиха, а не в това, което им е дал. Единият е припечелил – значи мислил е, работил е! И казва господарят му: Добрий и верний рабе, на малкото си бил верен, над много ще те поставя! И на втория слуга каза подобно. И най-послед дошъл третият слуга, който взел един талант. Тези с единия талант кои са? Те са всички онези, които се боят да не съгрешат. Той иска да направи нещо, но се бои да не съгреси и не го прави. Не е съгрешил, но и нищо не е направил. Да седиш и да се страхуваш, че можеш да съгресиш – то е неразбиране на живота. Ти, щом намислиш нещо, направи го. Защото макар и да не можеш да го направиш както трябва, все таки ще придобиеш повече, отколкото ако не се упражняваш. Че ако онзи, който е почнал [за] пръв път да пише, каже „Да не би да съгреша, да направя някоя погрешка в буквите или в правописа“, тогава как ще научи той езика? Той може да направи хиляди погрешки, но с тях ще се научи хубаво да пише и да говори. Та по-добре е да направим погрешки и да научим нещо, отколкото да не направим погрешки и нищо да не научим. Като срещнете едно, който прави погрешки, кажете му: Братко, ти много работи ще постигнеш. Който върши нещо, който прави нещо, той ще постигне. Аз намирам нещо добро в хората на света, похвалявам ги. Те работят. И тези хора ще постигнат. За в бъдеще тези хора ще бъдат на първо място. Те построяват цели квартали, линии, градини и прочие. А пък духовният казва: Аз съм добър. – Не зная в какво седи тяхната духовност.

Слушал съм много евангелски проповедници, които са казвали, че са чели много пъти Библията. Веднъж ми приветват за пример една американка, която чела 90 пъти Библията. Значи, тя е живяла повече от 90 години и всяка година я прочитала по един път. И лицето ѝ било вече подобро. Това е вярно. Но питам: Ако 90 пъти прочетеш Библията, какво ще придобиеш? Ако четеш „Отче наш“ 90 пъти, какво ще придобиеш от него? Ти можеш да го прочи-

таш целия си живот и все ще те ползва нещо. Но ако се спреш върху първата дума – Отче наш – ще се намериш в положението на онзи евангелски проповедник, който имал обичай да ходи и да търси едно бедно дете. Той искал да изпълни Христовия закон и затова всяка неделя довеждал по едно бедно дете вкъщи да яде с него. И понеже изпълнявал точно закона, преди да ядат, трябвало е да прочетат „Отче наш“. И всяка неделя правел така. Един ден извиква едно бедно дете от улицата. Преди да седнат, коленичат. По евангелски трябва да се коленичи. Той казва: Отче наш. И детето казва „Отче наш“. Той казва: Който си на небесата. А пък детето не казва нищо. Проповедникът казва: Да се свети Името Ти. Детето пак мълчи. Проповедникът му казва: Няма да ти дам да ядеш. Детето мълчи, разсъждава и казва: Истина ли говориш, че Бог е наш Баща, наш Отец? Проповедникът му казва: Че така е казано. Така е! Детето казало: Как е станало, че този нашият Баща тебе те тури тук, а мен остави на улицата? – Как бащата оставил проповедника на хубавото място, а него оставил вън? Какъв извод ще извадите от това? Как ще изтъкувате това? Проповедникът се намерил в трудно положение. Той чувствал, че има противоречие. Значи, детето казало: Кой са причините, че този Баща ме е оставил? Детето не знае къде е причината – дали в Баща му, в него, или в брат му. Не знае къде е погрешката. Проповедникът казал: Господ те тури на пътя, на онова място, за да ме изпита доколко аз те обичам. Отсега нататък няма да бъдеш така, както си било досега. Ти ще бъдеш тук, в моята къща ще живееш като брат. И каквото аз върша, и ти ще го вършиш. Както аз живея, и ти така ще живееш.

Противоречията в света съществуват, за да се опита нашата любов. И ако можем да изправим едно противоречие, ние сме разбрали Божията Любов. И смисълът на живота е да разберем Божията Любов. И като разберем като детето, ще бъдем в дома на проповедника, но ако не разберем, ще ходим пак по улицата. Сега аз вземам и друго

нещо в съображение. Един човек може да има доброто желание да пее. Може да не е погрешката му в това. Той има всичкото желание, но не е взел в съображение, че времето може да бъде много студено, че може въздухът да е влажен, някои отровни газове могат да повлияят на гласа му и да не може да пее добре. Или може да се простуди и да го боли гърлото. А човек с болно гърло не може да пее. Най-първо неговото гърло трябва да се излекува, за да бъде то свободно и да може да пее. И при мисълта е така. Човек не може да мисли добре, докато не се отстранят онези препятствия. Като проникват в него противоположни мисли, те го смущават. Значи, човек трябва да бъде в едно добро положение, за да може да мисли.

Когато говорим за Любовта, ние подразбираме едно естествено положение, в което човек може да се прояви. Това е едно естествено положение, при което човек може да прояви своите дарби, своите чувства, своята воля. Вън от Любовта той не може да се прояви. Там е силата. Любовта е единственото условие, при което човек може да се прояви. Ако в Любовта ти не можеш да се проявиш, ако в Любовта ти твоят ум не може да се прояви, твоето сърце не може да се прояви и твоята воля не може да се прояви – това не е Любов. Това е една среда, в която ти трябва да бъдеш потопен. Така трябва да се разбира. Ти казваш: Да се обичаме. – Това е друг въпрос. Да се обичаме, това не значи Любов. Това, което служи, за да се прояви човешкият ум в най-добрата си обстановка, в най-доброто си положение, това, в което човешкото сърце може да се прояви и човешката воля може да се прояви или човекът може да се прояви – това е да живеем в Любовта!

Не съжелявайте сега за миналото. Често ние се спираме и съжеляваме защо се е случило нещо. За Ева е оправдателно, защото тя не е знаела. Но след толкоз хиляди години вие, които сте готвили толкоз пъти, за вас не е вече оправдание това, което Ева направи. Ева не знаеше, а вие знаете. Ева сготви от едно дърво, после тя осиромаша и двамата

заболяха. Те се заразиха. Грехът, който влезе в света, това е един низш живот. Това е една тения. Знаете ли какво нещо е тения? Като влезе в стомаха, каквито лекарства да вземете и даже ако изхвърлите прешленчетата, то ако остане главичката залепена с вендузите си за стените на червата, то тая главичка пак ще даде цяла тения. За тенията са измислили едно лекарство. Трябва хитрина, за да я изхвърлиш. Измислили са едно лекарство от семената на тиквата, опържени, хубаво опечени. Ще вземеш около 100 грама тиквено семе, ако имаш тения. И ще изядеш това тиквено семе. Тенията го обича и ще се освободи главичката на тенията, ще се отлепи от стените на червата. Тя се замайва от тиквеното семе и се отлепва. И след това ще вземеш очистително и ще я изхвърлиш навън. И свършена работа. Как ще се освободиш от греха? Грехът – това е тения. Седи си той. А пък да отвориш стомаха си и да влезеш вътре – не можеш. Ще употребиш същия начин, както с тиквените семки. Щом влезеш в закона на Любовта, като ти стане Любовта среда, тенията е приела вече тиквеното семе. И ще си отиде там, отдето е дошла. Та единственото нещо в света, което може да ни избави, това е Любовта! Тя ще стане едно условие за нашия ум, за нашето сърце и за нашата воля. И тогава Божественият Дух в нас, който ни води, ще ни освободи от онова голямо робство, в което сега се намираме. Вие сте роби сега. Малки неща има, които ви безпокоят сега.

Та казвам, използвайте добрите условия на онзи талант, който Бог е дал на вашия ум. Използвайте онези хубави чувства, които Бог е вложил във вашето сърце. Използвайте и силата на вашата воля, която Бог е дал на вас. И като дойде Той, да има какво да принесете в дар на Господа! И Господ да каже: Елате вие, благословени в Отца Моего и наследете Царството Божие, което е за вас приготвено!

Отче наш

6,05 ч. с.

26. Утринно Неделно Слово, държано на 23 април 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – облачно. Времето – тихо и хладно, слаб дъжд. На поляната направихме хубави гимнастически упражнения, макар че валеше дъжд, който започна да вали още във време на Утринното Слово. Посред упражненията дъждът спря.

КАЧЕСТВА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матей.

(След притчата за талантите Учителя каза: С пет-тах таланта е този, който е работил с ума си; с двата таланта е този, който е работил със сърцето си; а пък с единия талант е този, който ял и пил и като дошъл господарят, едва намерил да му върне единия талант. Като ял и пил, не работил, само за себе си работил. Това значи, че скрил таланта в земята. – След това Учителя довърши главата.)

Духът Божий

Има една едностранчива разбраност в духовния живот. В старо време и в новите времена употребяват още ония методи, които предизвикват в човека отрицателни способности и чувства. Както тук са предадени думите Христови, понеже не са стенографирани така, както трябва, те са предадени така, както вие сега правите резюмета. Това е едно резюме. Аз гледам как се прави едно резюме сега – те го скърпват според това, както разбират. Аз споменах горе за отрицателни чувства. Такова например е страхът, т.е. старите методи възбуждат страх в човека, да го е страх човек. Но страхът е едно полезно чувство. Понеже Бог тури човека в един опасен свят и може всякога да се лиши от живота си, то страхът до известна степен

го предпазва. Но ако постоянно стои в страха, тогава действата отрицателно. Например, казва се на човека: Внимавай, ще дойдат стари години! Кой ще те гледа? Гладен ще умреш! – И този човек постоянно се страхува. И всички ставате религиозни от страх, понеже има огън, ад, пържило на онзи свят. И за да не сте в това пържило, ставате религиозни. Това е една неразбрана работа. Има два вида страх. Има един страх от любов. Но тука се говори за друг страх. Онзи страх от любов е страх свещен.

Върху това, което е в Писанието, колко проповеди, колко сказки са държани и светът не се е оправил. Страхът не оправя хората. То привидно човек става праведен, но всъщност има нещо в него, което е същото, старото. Вземете сега веруюто на хората. Идете при един банкир и му кажете: Моля ви в името на човечеството, дайте ми 10 хиляди лева! – Какъв ще бъде отговорът? Вие казвате: В името на Господа, дайте ми 10 хиляди лева! Той ще ти каже: Иди да работиш, спечели и помогни на човечеството. – Но този човек изважда револвер и казва на банкирина: Десет хиляди лева или смърт! Скоро! – И веднага онзи казва: Чакай, чакай. – Веднага дава. Питам: Защо последната дума с револвера е мощна и веднага изважда и дава десетте хиляди лева? При страха от мъчението ти веднага ставаш праведен, щедър. Банкиринът казва при револвера: Чакай, не мисли, че аз съм толкова скържав, аз съм щедър. Няма защо да ме убиваш. Братя сме. – Говори му по религиозному и му дава. И като си замине онзи, банкиринът си казва: Лош човек е, без малко щеше да ме убие. – А пък когато са дошли при него в името на Бога и в името на човечеството, той и пет пари не дава. И той мисли, че това е в реда на нещата. А пък като му се извади револвер, дава. Вие питате: Защо този постъпи така, че не дава? – Обаче и онзи, който иска в името на човечеството или в името на Бога, право ли постъпи? И двамата са криви. Сега ако е по буквата, с какви пари трябва да правим благодеяние – с български ли, английски ли, френски ли? Ако се прави благодеяние, трябва

да се прави със звонкови монети. Ти правиш благодеяние с книжни пари, а трябва със златни пари, с ефектив, с нещо реално. И ако дойде някой при мене, де е писано какъв закон има, че трябва да му дам 10 хиляди лева? Като дойде, той трябва да обоснове нещата. Вие казвате: Трябват ми и дайте ми 10 хиляди лева, 30 хиляди, 40 хиляди, 50 хиляди. – На какъв закон отгоре ще иска това? Най-първо защо му са 10 хиляди лева? Те не му са потребни, но той иска да си върши търговия. При търговията ще има да лъже хората. Ще взема нещо и ще го продава. Търговията е направена, за да се сближават хората. Но не винаги се постига тая цел.

Разправяше ми един българин в Америка. Той казва: Минавам, един евреин ме гледа и ме вика в магазина си. И ми казва: Ти да ни си евреин? Приличаш на евреин. Както виждам лицето ти, носът ти, приличаш на евреин. Казвам му: Не, не съм евреин. Той ми казва: Ти се криеш, евреин си. – Като не може да ме убеди, че съм евреин, казва ми: Я си купи това. – Почна да ми продава стока. Предложи ми дреха. Казах му: Аз нямам нужда от дреха. Той после ми предложи едни чорапи. Предлага ги, но как? Ако беше онзи, който влезе в магазина евреин, търговецът без пари ли щеше да му даде? Щеше да каже: Хайде, малко по-евтино ще ти ги дам. А пък трябва, щом го викаш, повикай го, че му дай чорапите така, даром.

Сега и в съвременния свят хората като проповядват, този еврейски принцип навсякъде прониква. Във всички общества всички проповядват и искат да обърнат хората. Но след като ги обърнат, те не дават, но гледат обърнатият да купи някои чорапи. Казват: Ти за братството няма ли да дадеш нещо, за църквата няма ли да дадеш нещо? Веднага за Господа искат нещо. Не го оставят този човек. Онзи продавач не казва „Колкото обичаш дай за тези чорапи“, но веднага казва: Толкоз! Някой път вие искате да работите за човечеството. Казвате: Да отидем да работим за Господа. За Господа не може да се работи по старите начини, със старите разбирания. Законът е: Никога не можеш да

предадеш на хората една мисъл, едно чувство, ако ти сам не го чувстваш. То и за тебе, и за другите ще бъде неразбрано. Как ще разбереш например Любовта? Говори се толкова години за Любовта. Думата Любов е съвсем безсмислена, няма никакъв смисъл. Все Любовта действа в света. Идете в един театър и кажете „любов“, тогава всички ще се погледнат и ще кажат: Този не е в себе си. Кажете там думата „братство“ – същото нещо. Думата е обезсилена. Но кажете думата „пожар“ и всички ще станат веднага и ще кажат: Къде е пожарът? Мощна дума е думата „пожар“! Думите на Христа са били безсмислени. Той е казал на едните: Елате вие, благословени от Отца Моего и наследете царството, създадено заради вас! А пък на другите казва: Идете в огъня вечний! Първите се учудват. Най-първо ти ще се учудиш, ако дойде някой богат човек и те вземе от улицата и те заведе на театър. Ти се учудваш с какво си заслужил. Ще го погледнеш с учудване. Няма да можеш да си обясниш. А пък някой път могат да те изхвърлят от театъра навън и пак не ще можеш да си обясниш. На вас ви казвам: Да се освободите от миналите неразбранщини, които са останали у вас като утайка.

Мнозина питат: В онзи свят ще се познаваме ли? Че кога се познават хората? По какво се познават хората? Един стих има в Писанието: „И това е Живот вечен да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил.“ По какво ще се познаем в онзи свят? Баща ти е на 90 години с брада. Представете си, че вие сте петима братя. Първият брат се е родил, когато баща ви е бил на 25 години. Той тогава се е оженил. Тогава е бил без брада, бил с гладко лице. Вторият брат се е родил, когато на бащата изникнали мустаци. При първия от братята бащата бил без брада и без мустаци; при втория бил с мустаци, а при третия бил и с брада. След това почват да се раждат сестрите. При раждането на първата сестра бащата освен че е с мустаци, но брадата му е побеляла. И той пак се фотографира. Питам сега: Ако всички тези фигу-

ри на бащата ги представите, кой е баща им в дадения случай? Съвсем голяма морфология е това. Едно заблуждение. С такива разбирания за баща и майка се покварява идеята. За да бъде баща, той трябва да има едно лице, което да е непроменчиво. Когато се изследват характеристиките на хората, ти не можеш да изследваш един характер, който е променчив. В характера трябва да има една непроменчива линия, една характерна линия, която е устойчива и във всички възрасти остава тя неизменна. Ако тази черта я намериш, ти можеш да познаеш човека. Ако не я познаеш, ти никакво понятие не можеш да си съставиш за човешкия характер. Няма на какво да се обосновеши. Когато за пръв път се въведе френологията в Америка, разправят, че отива един богат американец при един френолог да му изследва главата с пипане. И онзи френолог, като пипал главата казал: Господине, в твоята глава писмото е много ситно написано и не мога да го чета. – Какво означава това? Защо не се е произнесъл? Понеже вижда, че този човек е толкоз елементарно развит, че няма какво да му каже. Ако му каже, ще го обиди. И за да се освободи, казва му: Много ситно е написано, че не мога да го чета.

Та казвам: По какво трябва да се отличава една съществена черта? Например каква е чертата на Любовта? Вие казвате: Да се обича. Знаете ли какво нещо е Любовта? Каква е основната черта на Любовта? Отде ще започнеш? Някой път Любовта действа като нещо второстепенно. На пръв поглед, като дойде някой човек, харесва ни. Виждаме нещо красиво във външния му изглед и ние сме готови да му услужим. А пък някой път дойде някой човек и от походката му и физиономията му у нас се заражда неразположение към него. А пък някой път не сме готови да направим услуга някому, понеже, както от цветята, от някои хора излиза лошо ухание. И ние, като се приближи той, искаме да се освободим от него. От какво произтича това ухание? И доброто, и лошото ухание си имат своята причина. Казва се: Всяко нещо си има причина. Тъй е, но каква е причината

сега? Причина си има, за да обичаш. И каква е тая причина? Защо трябва да обичаш сега? Или да дойдем до другото положение. Ти казваш: Аз не мога да го обичам. – Защо не можеш да го обичаш? И в единия, и в другия случай коя е причината? Щом не обичаш едного, ти обичаш другиго. А пък щом обичаш някого, ти няма да обичаш другиго. Вие казвате: Трябва да се обича. – Вие тогаз не разбирате какво нещо е любовта. Ти злото и доброто можеш ли да обичаш? Можеш ли да обичаш един лош човек и един добър човек? Вие казвате: Трябва всички да обича. – Лошия и добрия може ли да обичате? Казано е: Враговете си ще обичаш. То е друг въпрос. Има неща, които не могат да се обичат. Ние отиваме в друга една крайност: Може да се обича само това, което те обича. И ако ние казваме „Ние трябва да започнем с идеята за Бога“, [то е] понеже, преди да Го познаем ние, Той ни е обикнал. Да обичаш Онзи, Който те е обикнал, от Него ще се научиш! А пък как ще обичаш този, който никога не те е обичал? И ако ти не можеш да обичаш Този, Който те обича, как ще обичаш този, който никога не те е обичал? Това е невъзможно. Тогаз ще бъдеш коравосърдечен. А пък ако кажеш, че можеш да обичаш всички хора – няма да говориш истината.

Сега това, което ви говоря, то не е за проповядване отвън. То е за един личен, вътрешен живот. Не да се изтезава човек с въпроса „Дали аз обичам, или не?“ Всеки един от вас може да знае дали обича, или не. Аз да ви дам едно практическо правило. Вземете си една мензура* и вечерно време, преди да си легнете, си премерете врата. Да кажем, че вратът ви е 35 или 36 см окръжност. Сутринта като станете, пак премерете и ако вратът ви е същия размер, тогаз не обичате. Но щом дойде любовта, то вратът ви ще има едно разширение, кръвообращението е станало по-силно. Същият закон е и за ръката. Щом дойде любовта, кръвообращението е по-силно, разширение има всякога, про-

* mensura (лат.) – мярка

мяна в половин милиметър ще има в обема на ръката, врата и прочие. Щом няма тази промяна, никаква любов няма. Тогаз имате едно обикновено състояние. Дойде някой и казва: Сърцето ми гори от любов! Аз гледам, че устата му пожълтяла, носът му изтънял, очите му хлътнали и той говори за любов. Никаква любов няма той. Тя е тази патологическата любов. Той си мисли, че е любов. До този хал от любов дошъл. Той казва: Изгори ме тази любов! – То е неразбиране. То са терзания. Това е любов, която измъчва хората. Това училище го напуснете. Излезте от това училище. Нека остане за други да учат. А пък вие излезте от този университет. Цял университет е той. Не знам как да я кръстим тази любов. Вие как я кръщавате? Влезте в оная любов, която дава хубавия цвят на лицето, дава хубавата форма на ръцете, на краката, на очите, на веждите, на космите. Тази любов като дойде, космите приличат на коприна. И после, човек, който живее в любовта, той е толкова свободен, че като дойде едно страдание, той се радва! Откъдето му дойде страдание, той плаща, мед му пада на сърцето. Като му дойде една неприятна мисъл, мед му пада на сърцето. Всичкото, каквото дойде, го туря на работа. Това е като един пробен камък, да се пробва човек. Дойде някой и ти казва: Ти не ме обичаш. Онзи дойде и ти казва: Ти не ме обичаш. Ако дойде някой при вас, вие как ще му покажете че го обичате? Ако дойде някой при мене, който иска да го обичам, той ми казва: Обичаш ли ме? – Ще му дам 5 лева да отиде на баня, да се окъпе. Ако е мъж, ще го пратя, като излезе от банята, да отиде да се поостриже малко, ще му дам за това 5 лева. После ако видя, че обувката му са скъсани, ще му кажа: Моден трябва да бъдеш. Ще му дам пари да си купи обувка. После той пак ще ме пита: Обичаш ли ме? Ще му дам пари да си купи костюм. Ще му кажа: Ти моден трябва да бъдеш. Ние живеем в един век на парижката мода! Със скъсани дрехи не може. Ще ги оставиш и ще си купиш нови. Скъсаните ще оставиш при мене за гаранция. И скъсаните обувка, и скъсаната шапка ще оставиш за гаран-

ция. Аз ще ги държа. Ако ме пита още „Обичаш ли ме?“, ще хвана един автомобил, ще се качим двама, ще го разходя малко. Та казвам, ще обиколим целия свят без да му кажа, че го обичам. Тогаз ще ме пита какво нещо е любовта. Ще му кажа: И аз не знам. Разкарва хората по света. Затова ви казвам: Търсете онази любов, която носи живот в себе си! Нали е казано: Любов, която подмладява сърцата; любов, която просвещава умовете; любов, която разширява душите, която дава мощ на човешкия дух! Любовта в света е най-реалното нещо. Най-реалното нещо в света е тя! Любовта е подтик. Когато се казва, че Бог е Любов, подразбира се Духът. Любовта е плод на Духа! Следователно, единственото нещо, което можем да опитаме реално – то е Любовта! Ти не можеш да опиташ плодовете, написани на една книга. Ти не можеш да опиташ плодове, направени от гипс или от някаква пръст, на която е дадена форма. Но ти можеш да опиташ онзи реалния плод. Това, което можеш да опиташ и това, което внася живота, то е Любовта. Всяка една мисъл, която можеш да опиташ, то е Любов. Всяко едно чувство, което можеш да опиташ, е Любов. И всяка една постъпка, която можеш да опиташ, и това, което внася в тебе живот, е Любов. Казано е: „И това е Живот вечен да познаем Тебе.“ И Бог казва: Опитайте ме. Като ядеш хляб, опитваш Любовта. Като дишаш, опитваш Любовта. Като приемаш светлината, опитваш Любовта. Та целият свят е един опит на Любовта! И толкоз хиляди години ние живеем и не можем да познаем какво нещо е Любовта! Не е лошо. В школата, в която сме живели хиляди години, сме били заблуждавани, че не е това, което усещаме, а това, което отвън хората ни разправят – то е Любов. Ами ако човек е двоен в себе си? Младият и старият човек са в нас. Тези глупави девизи и тези умни девизи – то е човекът. Защо петте са били глупави, а петте са били умни? То е човекът. Едновременно десеттях девизи – то е човекът. Човек едновременно е и глупав, и умен. Това да го знаете. И когато дойде в него Бог, това глупавото ние го

съзнаваме, че с него не можем да живеем. Горките глупави девиси къде ще отидат? – казвате вие. – Нека да отидат да се учат въвн. Те никога не са работили. Те не са облечени. Те нямат ум. Какво ще повикаш глухи хора на един концерт! Какво ще повикаш слепи хора да видят красотите на природата! Какво ще викаш глупави хора на една разумна сказка!

Какво ще стане с глупавите девиси? Ще отидат отвън да работят. Отвън има работа. Та, глупавите девиси отвън да работят. А пък умните влезли вътре да си починат малко, на веселие, на ядене и пиене. А пък онези, след като работят толкова години, като дойде младоженецът след хиляди години, и те ще влязат вътре.

Та мисълта, която оставям, е: Гледайте да се освободите от вашите глупави девиси, затворете вратата и кажете: Не ви познавам. Идете да работите. Кажете на глупавото в себе си: Не те познавам! Иди да работиш! И човек стани! А пък ти влез спокойно с умните девиси и да ти остане главата и сърцето спокойно, та да можеш да поживееш така, както Господ иска.

Отче наш

6 ч. с.

27. Утринно Неделно Слово, държано на 7 май 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно. Времето – топло и тихо.

Направихме на поляната паневритмичните упражнения.

ЦЕННОСТТА НА ВАШАТА ДУША

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Казано е: „Не само с хляб ще бъде жив човек, а с всяко слово.“ Когато се чете Свещеното Слово, има едно различие, както изгрева на слънцето. То постоянно изгрива всеки 24 часа. Има едно различие, понеже земята се движи, слънцето както се движи, ние не сме на същото място и светът постоянно се мени. Хората се менят. Хората, с които сме заобиколени, се менят. И всичката тази промяна оказва известно влияние.

Сега ще ви прочета 12 глава от Евангелието на Иоана. Когато Христос е говорил, хората са били съвсем други и земята е била друга. А сега, когато се чете, хората са други и земята е друга – и тя се е променила. Тогава, преди 2000 години беше доста по-глупава, а сега е доста поумняла земята, пък и хората са по-умни.

„А шест дни преди Пасхата дойде Исус във Витания...“ (1 ст.) „А фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползвате? Ето, светът отиде след него.“ (19 ст.) – Голямо зло е станало. Голямо нещастие, от което страдаме днес. (Учителя прочете цялата глава до края.)

Духът Божий

Някой път човек се отвращава от живота. Сегашните хора често си казват: Дотегна ми да живея. Някой казва дотегнало му да яде вече, дотегнало му да се облича, дотег-

нало му да спи, дотегнало му да се учи, дотегнало му да работи, за много работи му дотегнало. Е, щом дотегне на човека, какво трябва да прави? Някой не иска да живее, иска да умре. А който е умрял, иска да оживее. Питам сега: Кой печели – който умира ли, или който оживява? И ако ви говоря за неща, които знаете, ще кажете: Това ние го знаем. Но има една философия в живота. Нещата винаги са нови – който ги разбира. То в дадения момент се случва нещо за тебе, но то е вярно за дадения момент. Ти мислиш, запример, че имаш известна радост. Но тази радост се дава само за един момент. Тази радост се явява само за момент и тя си мине-замине като някоя светлина. Тя е минала, минала и заминала вече. Ти мислиш, че радостта е с тебе, а тя е оставила само своите последствия. Сега може да се появи въпросът: Как тъй ще ни остави радостта, нали тя при нас остава? – Когато изгрее слънцето, то при вас ли остава? То си върви по своя си път. Но нещо излиза от слънцето. То остава при вас, а слънцето не се спира. Само ще ви погледне със своя поглед, ще се позасмее с главата си, ще ви пипне с лъчите си и си заминава. Но като го погледнете, все нещо от слънцето ще остане във вас.

Казвам ви: Трябва да се научите да цените онова, което в даден случай ви се дава. Запример, ако вие прочетете 90 пъти Библията. В Америка една американка е прочела 90 пъти Библията. Колко години ще ви вземе да прочетете 90 пъти Библията? Значи, тя като е прочела Библията 80 пъти, е била на 90 години. Питам: На първата година тя не е чела Библията, и втората година пак не е чела, и третата година, и четвъртата, и петата, шестата, седмата, осмата, деветата и десетата година не е чела. Е, от коя година е започнала да чете? Откога започва едно дете да бозае? Откато се роди. А девет месеца като е седяло вътре, какво е правило в майчината утроба, яло ли е? Не е яло. Майка му е яла за него.

Сега трябва да се научите да мислите. Не само човек трябва да се научи да мисли, ами трябва да се научи и да

чувства; не само да чувства, а трябва да знае и как да постъпва. Знание трябва. Сега се говори за онзи свят. Нали религиозните хора били специалисти за онзи свят. Като мислеха за онзи свят, за Бог, те са авторитети. Те вярват в Господа, в светиите, в ангелите. Питам: И вие вярвате в светиите, но ходили ли сте в града на светиите, гдето те живеят? Ама казвате: Ние сме ги виждали между нас. – Но те са пътници. Ако дойде един англичанин да ходи между вас, ще кажете: Ние знаем какво нещо е англичанин, ние сме ходили при англичаните. Но ходили ли сте в Англия, да им знаете законите, езика им, навиците, начина на живеене и всичко? Може би някой от вас да са ходили, само че те са скромни и не искат да го кажат. И трябва да се запознаете. Вие сега мислите само за българите. Имате няколко светии, имате един свети Иван Рилски. Англичаните и те си имат един светия, французите и те си имат един светия, русите имаха един светия знаменит, американците също имат. И всеки един народ си има по един светия знаменит, който е председател. И евреите имаха един председател Мойсей. Какво е казал Мойсей е писано в Стария завет. А като дойде Христос, те (евреите) казват: Ние месия познаваме, но този не познаваме. Четете някой път Писанието, знаете онзи пример дето дойде онзи слепият при Исуса, който чакаше и викаше, и се приближи. Христос си минаваше по пътя, а той викаше отподире му: Помогни ми! – А Христос не обръщаше внимание. Казаха учениците Му: Помогни му, защото ни задява, вика отподире, не можем да те слушаме. Христос казва: Аз не съм дошъл за това, друга работа имам. А те казват: Помогни му, че вика. Както го виждаш, писка отподире. И Христос се приближи и пита: Какво искаш? – Господи, искам да прогледам! И Христос не казва в дадения случай да прогледа и да си върви, а като се спря, гледа на земята. Защо гледа на земята? Но какво беше туй място, гдето Той гледа? Много проповядват, че гледал, но на кое място гледал Христос? Той гледа на земята, забърка тази кал и намаза му очите. Пита го после: Какво

виждаш? – Е, виждам, казва, дървета пред себе си. Хората ги виждам като дървета. Пак взема и намазва още веднъж очите. Сега какво виждаш? – Виждам хората да се движат. – Същите неща се случват и с човека, някой път с неговите мисли – и те са сухи дървета. Ти мислиш някой път, но няма живот в твоята мисъл. Може някой път да чувстваш, но не чувстваш живота вътре.

Снощи мият салона, идва една сестра и ми разправя една опитност. След това идва един брат да вземе четката и иска да търка. Идват още двама братя и те почват да търкат и да тропат. Друг брат идва отвънка и казва: Търкайте, тропайте, но като се ожените, ще видите как ще тропате пред живота. А пък един от младите братя казва: Е, хубаво е като тропам, поне възлюбената ще мисли за тебе като тропаш. Значи, хубавото било като търкаш салона, поне да има един да мисли за тебе.

Та казвам: Като мислиш, трябва да оживяваш известна работа. Сега аналогията превеждам – трябва да има някой да мисли за тебе като извършваш една хубава работа. И кой ще оцени тази работа? Какво ще придобиеш като очистиш салона? Сега мисълта трябва да стане още поясна. Какво ще придобиеш, ако посадиш една градина с плодни дървета? След време ще придобиеш нещо. По-напред тази градина е била за нищо. Нищо не струвало това място. Но щом се посади с тези хубави дървета плодни, тази градина ще стане ценна. Кой как мине, ще мисли за градината. Ще кажат: Много хубава е градината! – Има нещо полезно, казваш, което се ражда в градината. Та, същото нещо става вътре в човека. Човекът е ценен. Човекът, сам по себе си, с хубавите си мисли мяза на една добре посадена градина. И тия дървета в градината не трябва да се садят много нагъсто. Аз гледам, тук като почнаха да се садят дървета – хора оставили дървета – и всички други правят опити. Старите братя, които бяха градинари, казват: Донесете ни дървета. И те донесоха дървета. А като ги видях дърветата – всички окастрили, и знаете ли как? Някои ме пи-

тат: Учителю, защо не взеха по-хубави фиданки, ами такива кълцани? Понеже в цяла България дето има братя, те ги давали и всичките ги окастрили. Казах: Посадете ги, че каквото стане. – Ама ще ни се смеят хората. Казвам: Посадете ги наоколо, че каквото стане от тях. Интересно е, че тия окълцани дървета, като ги оставихме сами да растат, съживиха се. Станаха окултни дървета. Обърнаха се всички към Господа и се съвзеха, пузнаха корени и клонища и започнаха да дават плод. Всеки пита: Тия ли са окултните дървета? – Те са, казвам. – Чудна работа! – Оставете човека на неговото естество, в закона на неговата мисъл, в закона на неговото сърце и в закона на неговата воля и този човек ще се изправи. Само по себе си ще се изправи. Сега вярвайте в онова, което Бог ви е дал. Бог от самото начало ви е дал най-хубавите работи. Той е вложил във вас много благословения, които вие не подозирате, че ги имате. При сегашния живот Той ще ви даде само условия. С туй, което Той е турил във вашата душа, като ъ е вложил диханието си – Духа, Той е дал всичките скъпоценности, които са необходими за вашия живот. Сега се изискват само условия туй скритото богатство във вас да израсне. Някой проповядва: Че какво има в човека, той е един грешник! А Писанието казва: Възлюбил е Бог истината в нас. – Възлюбил е онова, което е вложил. Това е възлюбил.

Та казвам: Необходимо е човек да може по някой път да иде, поне веднъж в живота да иде в града на светиите, за да се научи как те живеят. Аз вчера имах един опит. Една млада сестра, с която духовете се занимават – обикнали я духовете и тя ги обикнала. Млада сестра дойде и казва: Изпоплашиха се онези, понеже я обикнаха духовете. И казват: Не яде сестрата. Казах: Много хубаво, че не яде, с помалко разноски ще мине. – Ама вече 4–5 дена не яде. – Още по-добре. Печалба е това. Те казват, че не яде. – Не яде хляб, но постоянно диша и се храни със светлина, с въздух. Казвам: Оставете я, няма нищо. Казват, да телеграфират на баща ъ да я вземе, че дъщеря му малко тъй на... Ама тия

духове да не мислят, че са все светии! Има духове, които не са светии. Има духове, които така удушват човека, че нищо не остава от него. И тази сестра, гледам я, носи една метла и иде горе. Духовете искат да ми услужат. Качила се тя горе, а имам отривалки нови. Задига ги тя и отива, наквасва ги във водата. А тия нови отривалки се развалят. То е все едно човек да ти вземе новите дрехи да ги нахисне във водата да ги опере. Най-малкото, ще се развали фасонът им. Казват: Какво е взело туй момиче да пере отривалките! Кой ѝ каза да направи това? Такъв съвет дава ли се? Такива невежи ли сте вие? Та казвам: Всички вие като тази младата сестра се заблуждавате от тия невежите. Аз ги наричам простаци духове. Духовни простаци са те. И после тия духовните простаци ще ти докарат голяма бяла.

Един студент в Русия, в една от руските академии е бил, явил му се Христос. Той го погледнал така и Христос му казал: Слушай, не ти харесвам очите на тебе! – и си заминава Христос. Този казва: Как тъй Христос не хареса моите очи, аз не ги искам тогава тия очи, които Христос не ги обича. Той запалва свещта и туря едното око на свещта да гори. Идват студентите и му спасяват другото око. Че видял Христос – не се съмнявам, обаче не е разбрал Неговите думи. Това са духовете, които ще го накарат да си изгори едното око на свещта.

Та всички вие, някой път, има много кореспонденти в братството, доста кореспонденти има в Изгрева, почти орех да хвърлиш кореспондент ще удариш. И те с много големи подробности – къде какво е станало, как е станало, всичките новини ги разнасят. После, кога двама си казали някоя сладка дума, че отвънка са били някого, кой си купил обуца и какви са били, и шапката каква е била. – На мен често ми разправят такива неща. И гледам, някой ден всички тези неща като филм се изреждат. Та някой си турил каскет на едната страна, някоя сестра си турила шапката на другата страна. После тя казва: Срам ме е да нося такава една плоскост на главата си. Та ми разправя един момък:

Как мога да нося това нещо на главата си? Накъде да я наведа? – Нали има такива плоски шапки почти без дъна. Казвам: Наклонете шапката натам, отгдето най-много грее. И ако те питат защо я носиш така, ще кажеш: Малко сянка да ми даде. Е, хубаво, това е парижка мода. И казвам сега: И вярванията някой път са мода. Хората вярват и казват „Аз вярвам на Христа“, но какво подразбира вярата? Може да вярваме в три неща. Човек вярва, че в неговата душа има любов, в която Бог се проявява. Вярвам в един човек, че Божията мъдрост е в неговия ум, който се проявява. Вярвам в един човек, че истината е в неговия дух и се проявява. Тогава в какво да вярваме? Ако вярваме в тези три неща и ако вярвам така, между Него и мен се образува една силна връзка. Има в какво да вярваш. Да вярваш в любовта, в която човек живее. Да вярваш в мъдростта, в която човешкият ум се проявява. Да вярваш в истината, в която човешкият дух се проявява. Туй е вяра. И казвам: Именно тази вяра е, която образува връзката. Ако ти не можеш да вярваш в любовта на един човек, ако ти не можеш да вярваш в мъдростта, в която той живее, ако ти не вярваш в истината, в която той живее – ти не можеш да познаваш Бога. Следователно, всичките живи хора в света са само един свят, в който Бог се проявява. И всеки един от вас е нужен, за да се прояви Бог. Вие сте нужни на Господа, както са нужни платната на художниците. Защото един художник може да има четки, бои и всичко, но едно платно му е потребно, да може да приложи своята идея на платното. И само тогава неговото изкуство може да стане знатно. Вие сте тъй необходим, както е необходим един инструмент на един цигулар или както е необходима една китара на един китарист, или едно пиано, или който и да е инструмент за един, който може да свири. Сега дръжте в съзнанието си да е в изправно положение цигулката ви, четирите струни – те да са на мястото си, и хубав лък трябва да имате.

По какво се отличава умът на човека? Умът на човека може да хвърли отлична светлина в съзнанието. Трябва

да знаете, че съзнанието е една област, в която, каквато мисъл имате, тя ще се проектира в него. И човек според закона на съзнанието трябва да знае как да чисти своя ум. И колкото умът ти е по-светъл, толкова и изображенията са по-ясни. И колкото светлината е по-слаба, толкова и изображенията са по-слаби и неясни. Някой път ние казваме, че не можем да мислим – значи и образите са неясни. Съзнанието на човека е, в което се проектират неговите мисли и човешките чувства. Човешките чувства, това е платното, с което се поддържа човешкият живот. Една мисъл не може да се поддържа без едно чувстване. Ако пък човешкият ум в даден случай не функционира и човешкото сърце не функционира – и човешката воля не може да се прояви. Тогава и в човека силата му не може да дойде. Та много пъти вие се намирате в едно затруднително положение. Казвате: Толкова години като се учихме, какво сме спечелили? – Чудна работа. Че създаденият свят е за вас. Вие трябва да спечелите целия свят. Направете едно сравнение. Писанието казва: Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а ошети душата си? Следователно, ние се стремим да спечелим, но какво? Светът е външната страна, а душата е вътрешната страна на човека. Та турете един контраст. Казвате: Какво сме спечелили? – Най-първо ще спечелите душата си, а после ще спечелите света. Това е правият път. Майката най-първо трябва да роди детето си, здраво да е то. Ако го роди мъртво туй дете, тя нищо няма да спечели. Щом роди детето си тъй, както трябва, тя вече е спечелила много.

Та казвам: Обръщайте внимание върху ценността на вашата душа. Осветлявайте добре душата си и я отоплявайте добре. Пък и служете на тази душа. Научете се да служите на душата си. Някой път някой казва: Как да служа? – Според мен три вида служение има: Да знаеш как да служиш на ума си, да знаеш как да служиш на сърцето си и да знаеш как да служиш на душата си. Ако вие не знаете как да служите на ума си, на сърцето си и на душата си, как ще

служите на другите хора? Това е невъзможно. Трябва да се научите да служите, и то добре да служите. А пък след като знаем да служим на сърцето, на ума си и на душата си, тогава ще се държи един изпит и тогава може да се служи на Господа. Защото умът е едно благо, което Бог е дал на човека. И сърцето е едно благо, и душата е най-голямото богатство, което Бог е дал на човека. И вдъхна, казва, Бог дихание на човека и той стана жива душа.

Сега във всинца ви има добро желание да слугувате, но всинца сте се научили да ви слугуват. Всинца искате да ви слугуват. Запример, вие искате да ви обичат. Че това е слугуване. За да ви обича който и да е, той трябва да познава душата ви; за да ви цени който и да е, той трябва да познава ума ви; за да ви цени който и да е, той трябва да познава вашето сърце. Ако един човек не познава вашия ум, сърце и душа, той не може да ви обича. И следователно, когато казваме ние, че Бог толкова възлюби света, кое е възлюбил Той? Туй показва, че Бог познава нашия ум – онова което ни е дал; познава нашето сърце и познава нашата душа. И казва Христос: Тъй както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих. Та казвам и на вас сега: Както ви е Бог възлюбил, така и вие възлюбете душите на онези, между които вие живеете. И те да възлюбят вашата душа тъй, както ви е Господ възлюбил. Това е Христовият закон.

Отче наш

Не бой се, мало стадо – Отец ви е благоволил да ви даде царство.

6 ч. с.

28. Утринно Неделно Слово, държано на 14 май 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, чисто. Времето – меко, топло.

СИЛАТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Размишление

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей. Тя е крайт на един живот, на който се дава смет. Числото 12 е крайт на една работа, дето не може да я отлагаш повече и трябва да се приключи. И понеже е край, казва: В онова време, в една от съботите, след като се минаха шест дена, в които трябва да се работи, седмият ден просветна на Бога. Тогава се случило, че учениците минали покрай сеитбите. И понеже нямало какво да правят, ударили го да ядат. „По онова време в една от съботите минаваше Исус през сеитбите; а учениците му огладняха и начнаха да късат класове и да ядат.“ (1 ст.) Човек, като няма какво да работи седмия ден, създава си работа – седнали да ядат. (Учителя прочете 2 ст.) Значи не трябва да късат класове и да ядат. Трябва да ядат, но не трябва да късат класовете, понеже късането на класове било работа. (Учителя прочете 3 и 4 ст.) Според еврейския закон са турили 12 хляба за приношение, които са осветявали. (Учителя прочете 5, 6, 7, 8 ст.) Ще каже някой привърженик на еврейския закон: В съботен ден огън нямаш право да кладеш, общата си не можеш да чистиш, с гребен главата си не можеш да чешеш, дрехите не можеш да облечеш и прочие. Който така мисли, той е по буквата на закона. И какво трябва да върши човек в събота? В събота трябва да бъдеш чист, защото съботата се отнася до духовния свят, а не и до физическия свят.

Значи всичките ти чувства и мисли трябва да бъдат абсолютно чисти. Нямаш право да се обличаш в нечисти дрехи; нямаш право да си туриш нечиста шапка. Шапката е мисълта, защото всяка една нечиста мисъл опетнява човека. Обаче това свещениците го вземаха в буквален смисъл – огъня си няма да накладеш. Но мнозина ги осъждаха. Ако идеш в съботен ден да събираш сухи съчки, според Мойсеевия закон ще намериш въжето. Ако пък някой в събота събира сушалки, според Мойсеевия закон трябва да се накаже. Тогава, досега всичките тия сестри, които събират сушалки, на въжета трябва да се турят. Не трябва да се събират сушалки в съботен ден. И в съботен ден няма да се занимаваш с чужда работа. А те пък така престъпиха закона, че съботния ден ще ядат учениците. А човек в съботен ден не трябва да се занимава с чужда работа. Щом се занимаваш с чужда работа, ти престъпваш закона. А ти в съботен ден няма да се занимаваш с чужда работа. Няма да се занимаваш и с времето, ще се занимаваш само със себе си, със собствените си работи. Ама че слънцето изгрява, че било облачно времето, че имало вятър, че има буря, че мъглите паднали, че мухите хапели, че някой комар те ухапал – ти и въпрос няма да правиш защо да те ухапе комарът. Ходиш да правиш спор защо Господ допуснал тия комари и да съдиш.

Казвам: Съботата когато дойде, има един ден, в който човек трябва да се върне в себе си и да бъде господар на своето положение. Казвам, ако съботата я употребите като един ден особен, ще облечете най-хубавите си дрехи и ще запалите 12 свещи. Пък ако е изгряло слънцето, няма да ги запалите денем, но ако е вечерно време, ще запалите 12 свещи. Ако слънцето е изгряло, достатъчно е една свещ. Дванадесетте свещи при вас – те са 12 добродетели. Ще предизвикате дванадесетях добродетели и с тях ще разглеждате работите. Най-първо в съботен ден ще започнете с три добродетели. Ще разгледате как изпълнявате закона на Любовта. Ще отворите книгата, ще погледнете как изпълнявате живота и как възприемате живота. И след

туй ще дойдете до Божията мъдрост. Тази книга ще отворите и ще разгледате как разбирате вие закона. Най-после ще дойдете до Истината и ще видите как изпълнявате Истината. Там ще отидете да видите как изпълнявате Истината. По отношение на Любовта в дадения случай, това е Божественият свят. Бог е излезнал от Божествения свят. Мъдростта в дадения случай представлява духовния свят – дето ангелите живеят. Те се наричат същества на светлината и на истината. Тук сме ние, хората. И възлюбил си, казва, истината в човека. А началото на истината е свободата – да бъдеш свободен. Свободен можеш да бъдеш в какво отношение? – Свободен да живееш добре; свободен да мислиш добре; свободен на земята да нямаш спор с никого – вземане-даване да нямаш с никого. Че този имал да ти дава, този ти взел шапката, онзи ти взел обувката, този ти разградил оградата... Сега в туй отношение религиозните хора трябва да бъдат [свободни]. Да кажем, вие имате една ограда, някой ти взел кола и тогава този кол, който си турил, е много слаб кол. Ако някой може да ти вземе кола, тогава оградата ти е слаба. И ако всеки може да ти вземе кола, то оградата ти е много слаба. Но ако колът ти беше тежък един тон, кой ще ти задигне кола? Имаш сто кола по сто тона – кой ще ти задигне коловете, кой ще ти ги открадне? Ама някой ти задигнал телта. Но ако всяко парче от телта тежи по сто килограма, кой ще ти задигне телта? Ти ще туриш една тел, дебела като гемиджийско въже.

Допуснете, че като хора вие по отношение на ангелите се падате като деца от първо отделение, в степента на развитието. Един учен човек на земята в сравнение с един ангел е като едно дете от първо отделение, а по отношение на животните – най-ученото животно при вас е като едно дете от отделенията. Като погледнете едно животно на земята, неговото отношение към вас е точно такава, каквото е вашето отношение към ангелите. Вие погледнете на животното и казвате: Това е едно животно. И в

другия свят, и те гледат на вас по същия начин. Сега, ако е невежо животното, какво трябва да правиш с него? Знаеш колко са смешни животните – даже онези котки, които дълго време са живели между нас. Котките минават за културни, понеже са живели между ангелите. Те са млекопитаещи. Та често правя наблюдение какво съзнание има в тях. Обективният ум е развит, но не могат да разсъждават от причини към последствия. Тази способност у тях е слабо развита. Едно животно не може да разсъждава дали нещата имат причина или не. Та някой път котката донякъде знае някоя котешки думи. Някой път котката ни казва: Моля, имате ли нещо хубаво за ядене, тъй да ми дадете едно малко парче? Казвам: Да, имам. Някой път се случва, имам джиджи папа, както турците го казват – коджа манджа. Дам ъ, тя погледне, погледне, извади едно топло парче, откъсне от него. Но като я изгори, хвърли го на земята, погледне ме и казва: Аз не искам такава! Тя усеща като че ли топлото я ухапва и го хвърля. Така, опарената котка мисли, че хлябът я ухапал. Тя казва: Защо ме хапеш? – и го къчне. Но след като поизстине малко парчето, тя пак го побута с крака си и казва: Ти ще се научиш и няма да ме хапеш друг път. И казва: Аз имам сега право да те ям. А хлябът отдавна се е опростил, той не си дири правата. В него ни най-малко няма мисълта да се бори, да хапе, а само тя си мисли, че хлябът се бие и я хапе. По някой път ни се случва по същия начин, когато отгоре ни дадат хапка хубав хляб и тя ни опари, и ние току я бутнем с крака си. И след като се мине малко време или половин час, ние намираме, че тя е вече за ядене.

Псалмопевецът казва: Има някои неща, които ни се случват, ние ги считаме за едно нещастие. Но като се мине една-две години, ние виждаме, че туй, което се е случило, после е принесло голяма полза. И казва псалмопевецът: „Добре ми стана, че се наскърбих.“ Върху туй ще ви приведа пример. Един от американските проповедници – Муди – бил много активен. Та ходил да събира, да вика хората отвън,

да ги праща в църквата. Той викал такива знатни, видни проповедници да проповядват в църквата, пък той им събирал хората. Искал да служи на Бога. Казвал им: Идете да го слушате, той е знатен проповедник! Идете да го слушате! Та църквата била пълна. Но проповедникът бил много далече. Той им говорил за дявола и толкова хора го слушали, обаче Муди не могъл да слуша тази проповед и му станало мъчно. Той пропуснал да чуе една отлична беседа за дявола. Втори път той пак по същия начин повикал много хора, но казва: Повече няма да ходя, въвн не искам да остана – искам да слушам нещо и за дявола. Но вечерно време трябва да се проповядва. Обаче се наял със свински салами и отива да слуша. И започнал да хърка. Проповедникът говори, пък Муди почнал да спи. И пак нищо не могъл да чуе за дявола. Проповедникът го пита: Муди, чу ли проповедта? – Остави се, салами ядох тази вечер и пак за дявола нищо не можах да чуя.

Сега изводът какъв е? Ти търсиш една мисъл. Най-първо ти казваш: Аз условия нямам. – Значи инвалид си, отвънка си и не можеш да слушаш какво ще се каже за дявола. Много хубави работи могат да се кажат за дявола. Много умно същество е дяволът. Всякога седи будно и използва най-малките условия. Ти искаш да свършиш някоя работа и трябва много воля. Той ти казва: Почини си малко. Той, животът е дълъг, не ти трябва сега всичко да свършиш. И утре може да свършиш тази работа, отложи я. Ти дължиш някому нещо, той ти казва: Отложи, нека другият се научи малко на търпение, той може да чака. Един закон има за яденето. Казват ти: Не яж. А той ти казва: Ти не разбираш законите хубаво. Трябва да ядеш, понеже ако отслабнеш, няма да можеш да работиш хубаво. Някой път пари нямаш. Той ти казва: Гледай да наваксаш отгук-оттам, че ако нямаш средства, хората няма да те уважават, няма да те почитат. Той ще ти даде ум: Ти трябва да имаш един цилиндър висок, хубав. После казва: Хората ще те уважават, ако си направиш обуца от камилска кожа. Че кой няма

да те погледне с внимание тогава! На жените казва: Модно ще се носите. И бързо дава ум на всички. Не са лоши тези работи. Ама да кажем, ти носиш обици с диаманти на ушите си. Не само да бъдат тия диаманти на твоите уши, но твоето знание – онова, което ти знаеш, да бъде тъй твърдо, тъй установено, както диамантът има твърдост десет. Диамантът не можеш да го обидиш, защото обидата е едно надраскване. Всякога щом се обидиш, значи твърдостта ти е малка. Щом не се обиждаш, твърдостта ти е голяма. Който иска да те дращи, той се одрасква, а ти не се надраскваш. Та по някой път дяволът идва да ни опита дали имаме твърдост. А той е много твърд. Дето е минал, някой от вас нали знаете как е започнал? И ако не може дяволът да ви дразни, вие сте вече надраснали. Твърдостта на диаманта е десет. А пък има и друга една твърдост – тя е твърдостта на дванадесета степен. Знаете ли какво е това? Дванадесета степен – то е твърдостта на любовта, дето всичко дращи, а тя от нищо не се дращи.

Та казва сега Христос: „Ако ли бяхте знаели що е „Милост искам, а не жертва“, не бихте осъдили невинните.“ (7 ст.) Има три неща, които трябва да пазите. Никога не съдете Любовта! Никога не съдете Мъдростта! Никога не съдете Истината! Дойдете ли до Любовта, приежете всичко тъй, както тя се проявява. Дойдете ли до Божията Мъдрост, приежете всичко тъй, както тя се проявява. Дойдете ли до Истината, приежете всичко тъй, както тя се проявява. За свободата може да говорите, но какво може да кажете – кое е истина и кое не е? Истината освобождава човека. Как го освобождава? Дава му онзи истински живот и човек става доволен. Истината освобождава човека, дава му светлина, дава му знание, с които човек свободно да може да разполага, и той е свободен. И самата истина сама по себе си дава свобода на човека, че тя живее в самия човек и го ръководи.

Писанието казва: „И възлюбил си истината в човека.“ Възлюбил Бог истината, която ръководи живота му. Един-

ственото нещо, което Бог е вдъхнал в нас, то е истината. „И като премина от там дойде в съборището им.“ (9 ст.) (Учителя прочете 10, 11, 12, 13 и 14 ст.). В дадения случай ръката на човека показва неговата воля. Човек е силен. По два начина силата се добива. Най-малката мисъл, която прониква, най-малкото, което прониква в душата ти, ако можеш да го приложиш, ти си силен човек. Ако не можеш да го приложиш, ти си слаб човек. Да допуснем, вие вървите, отивате на посещение, някъде ви канят. Повикал ви е един човек на планината и си изкълчи крака. Какво можете да направите в дадения момент? Е, допуснете, че вие сте дали обещание човешки крак да не бутате. Причината, че не бутате човешки крака е, понеже някога един ви е бутнал с крака си и вие имате отвращение към крака. И казвате: Човешки крака не бутам. Представете си, че на този човек кракът му е изкълчен. Какво трябва да направите? Щом сте дали обещанието си, не трябва да го бутате от човешко гледище. А според Божествения закон вие трябва да вземете крака му и ще го протегнете, та кракът да се намести. Ще му направите едно малко дръпване на крака в една или в друга посока и ще му кажете: Стани и си върви! Но законът се нарушава. Ти си пристъпил своето обещание.

Казва Христос, че Син Человечески е господар на съботата. Така разбираха евреите съботата. Сега някой път казват, че Христос, като влезнал в храма, направил един бич и изпъдил всичките променители. Вие взимате буквалната страна – та всеки един от вас ще направи един камшик и ще удря по всичките нечисти мисли, желания и постъпки, които има в сърцето си, в душата си и в духа си. Трябва да ги изпъди. Та често ние се занимаваме с неща отвън, а изоставяме вътрешните неща. (Учителя прочете 20, 21 ст.) „Тогаз му доведоха един беснуем, сляп и ням; и го изцели, щото слепий и немий и говореше и виждаше.“ (22 ст.) (Учителя прочете 23–38 ст.) Сега някой се смеят. Вземете религията като една школа, като едно училище. Защото човек е религиозен в дадения случай и в дадения момент: как

ти разбираш Божествената Любов в себе си в дадения момент; как ти разбираш Божията Мъдрост, тоест как умът ти мисли и в дадения случай как Истината действа в тебе. Сега, ако ти се усещаш слаб в живота, истината е слаба; ако умът ти е тъмен, това показва, че Божията мъдрост е слаба; ако животът ти е слаб, показва, че любовта ти е слаба. И следователно върху три неща човек трябва да бъде силен. Силен в живота. Ти се плашиш от смъртта, защото е слаба любовта ти. Със смъртта всеки един трябва да се пребори и най-последната борба, с която човек трябва да се пребори, то е смъртта. С много погрешки трябва да се бориш, но като дойде смъртта... Смъртта досега е тъпкала всички. Кого не е тъпкала? Казвам: Още не сте свободни. И човек, докато не победи смъртта в себе си, казва: Ще се мре. Е, хубаво. Ще се мре. Тогава, какво значи умирането? Всичко, каквото се придобива в този свят, ще ти се вземе. Не само от тялото ти ще се вземе, а всичко, каквото си намислил от този свят – и мислите ти ще се вземат. И всичко, каквото сърцето ти е придобило – и то трябва да се вземе. Та всичко се взема – и тяло, и мисли, и чувства. Какво ще остане на тебе тогава? Ще останат само три неща. Те трябва да останат: Любовта, Мъдростта и Истината. Тях никой не може да вземе. И като умира човек, какво ще му остане? – Нищо не може да му остане. Само една дума – любовта ще остане. И животът на тялото го няма. За Божията мъдрост засега имате мозък, а там и мозък няма да имаш, ще остане само душата. За истината – тя се отнася до човешкото сърце. И тогава и сърце няма да имаш. Тогава ще бъдеш един човек без живот, без светлина. Ще имаш любов, мъдрост, ще имаш истина, но живот няма да имаш. Знанието и светлината няма да имаш, и свободата няма да имаш. Защото, за да бъдеш свободен, трябва да има с какво да оперираш. А като нямаш ръце, как ще бъдеш свободен, какво ще направиш?

Та ще се спреш върху три неща. Човек като мисли за онзи свят, като умре човек, той ще почне да мисли върху

любовта. Ти без тяло не можеш да мислиш за знанието, за светлината в мозъка. И хора няма да има наоколо. Никой няма да има. И ако влезнеш в един свят, дето никого не виждаш, питам, какво ще правиш? Сега някои от вас сте тук между хората, но като влезнете в другия свят, този свят ще ви бъде ли много приятен, понеже никого няма да виждате? И огледало няма да имаш, и себе си не можеш да виждаш. Тук може да се оглеждате, но там не можеш да се оглеждаш. Просто едно голо съзнание, което няма никаква същина. Но да ви представя, тази идея е отвличена. Да ви представя положението тъй ясно, че да разберете. Ето в какво седи ясното. Представете си един търговец, на когото касата е била пълна със златни монети и имал една доста голяма кесия – толкова голяма и пълна, че за целия му живот да си има средства. Допуснете, че му откраднат тази кесия. Знаете ли какво ще бъде състоянието на този човек? Стока не може да купи, и хляб не може да купи. В света, в който живееш, ще плащаш аржан-конте*. А кесията я няма, средства нямаш. Или представете си сега, че вие имате едно тяло и оръжие имате. Всичко имате, но краката ви са схванати, сухи и ръцете ви са свързани с вериги. Всичко туй имате, какво ще правите? Ще кажеш: Да съм аз свободен! Е, там да си свободен, какво ще направиш? Ще употребиш оръжието си и тялото си, а вързан си. Та казвам сега: Онова, което в Писанието е вложено, дръжте се за него. Има три неща, които човек трябва да прави на света. Не давайте никого да вържат. Престъпление е да дадеш това. Престъпление е да продадеш любовта да я вържат. Най-голямото престъпление е да продадеш любовта да я вържат! Не че тя ще остане там. Тя ще скъса въжето. И в такива случаи, щом искаш да продаваш любовта, тази мисъл ако ти дойде, ти ще умреш. Като намислиш да продадеш любовта, ти ще умреш, нищо повече. Престъпно е да продаваш Божествените чувства! Престъпно е да

* argent compté (фр.) – плащане в брой

продаваш Божествената мъдрост! Престъпно е да продаваш и Божествената истина! Само като си помислиш, че и без истина може, и без мъдрост може, и без любов може – това е предателство! Ти само като помислиш това, като възприемеш тази мисъл само, ти ще фалираш по всичките правила. Дойде ли до Любовта, там ще се спреш и ще имаш само едно мнение – ще бъдеш готов на всичките жертви. И ако ти се застъпваш за Любовта, и тя ще се застъпва за тебе.

Та казвам сега: Всички трябва да се застъпват за любовта, която живее във вас. Заради нея да бъдете готови вие да живеете тъй, не както аз мога да ви говоря отвънка. Защото, ако искате вие да знаете, не каквото ви говоря е вярно, но това, което аз правя. И това, което аз правя – и то още не е вярно. Но не и това. По някой път вие трябва да ме наблюдавате когато аз съм сам, никой няма наоколо ми. Когато съм между хората, както постъпва човек тогава, все ще се докарва малко. Както виждате, сега съм докаран малко. Та като се намирам в стаята си, облечен съм само за себе си тогава. Та аз, когато съм сам, си имам едни обувци, които обувам – отвън никога не ги нося. Имам едни дрехи – никога не ги изнасям отвънка. Така официално се обличам с дрехи, които никога не сте ги виждали. Тогава аз се обличам в една дреха на истината – една дреха имам, която представлява истината. Имам една дреха, която представлява мъдростта. Ще се облека официално – тогава на целия свят заповядвам. Аз съм един голям господар и един голям слуга. Най-силният човек съм. И на себе си заповядвам. И най-слабият човек съм, защото слаб и силен е все едно. Никога не съдя. Нито съдя истината. Никога не се карам. Казвам: Целият свят ще се оправи! И ако един ден хората, и те така се облекат в любовта – щом се облечеш с нея, тогава смърт няма вече. Пък и смъртта, като дойде и като рече да ме дигне и дращи, тя ще отскочи. И като дойде втори път и ме погледне само – о-хо-о-о! Този е големият огън, като го погледнеш само, казва ъ: Я го хвани!

(Учителя прочете от 38 до 41 ст.) Та Иона, когато вижда Господа, уплаши се, пренебрегва това и казва: С тази Божия мъдрост колко пъти ми каза и не става така. – И хукна да бяга. Но като го тури в утробата на кита три дена и три нощи, той разбра, че е страшно туй ограничение! Че не може да излезне! Тогава той каза: Господи, втори път няма да правя погрешки! Помогни ми да излезна от устата на кита и каквото ми кажеш, ще изпълня. Избави ме само от този кит. И понеже се помоли с дълбочината на душата си, и Господ му даде един пример. Господ заповяда на тази риба да го изхвърли навън. По някой път вие се намирате в мъчнотии. Вие имате опитността на Иона. Голяма мъчнотия имате – помолете се на Бога. И като излезете от устата на кита, ще отидете в Ниневия. Коя е Ниневия? – Ще идете при най-големите мъчнотии и от нищо няма да ви е страх. Окото ви да не мигне от страх! Това значи: като влезнеш в света с Господа, ще вървиш напред и ще отидеш да проповядваш, където ти казват.

Сега, как Иона трябва да проповядва? Ако аз бях на мястото на Иона, тъй щях да проповядвам: Още 40 дни и Божията любов ще дойде в света; още 40 дена и всичките хора ще се помирят; още 40 дена и всичките жени, които са бременни, ще родят; още 40 дена и всички, които имат да плащат, ще си платят дълговете; още 40 дена и разлюбените ще се залюбят. – Така ще им проповядвам. А пък Иона проповядва тъй и после видя, че всички вземат думите му и казват: Още 40 дена и Ниневия ще погине. А тя не погина – Бог прояви своята си, Божията Любов! А той се обиди, че както той каза, не стана. Обиди се за това, че той, ако беше проповядвал, всичките тези хора щяха да се облекат добре. А той така като проповядва, те си туриха вретище* и пепел и той чакаше да види разрушението на Ниневия. И казва: Всички тия да погинат, но да бъде както Господ каза. И тогава ще остане само Иона и Господ, а всички

* вретище – голяма торба, чувал

други ще бъдат заровени в земята. – По-добре нека са живи хората, макар и погрешки да правят. Има какво да работят.

Та казвам сега, аз ви казвам, така ще проповядвате вие: Наблужи времето. Още 40 дена проповядвайте положително, хубаво, тъй, както аз проповядвам сега! Срещнеш някой, той ти казва: Какво е вашето учение? – Нашето учение е точно както вашето учение. Какво е вашето учение? – Ела ми на гости и ще видиш. – Е, какво е вашето учение? Сега как го разбирате това? – Ела да си поговорим малко. – Ама как разбирате вие живота? – Ела да излезем малко на екскурзия на планината. Че тъй е, какво повече от това. И всичките тия залъгалки, които имаме в света... Питам някой актьорин, който се занимава целия си живот да изучава някоя драма, писана от Шекспир. Да кажем: To be or not to be – да съм или да не съм? Е, ако аз бях писал това, аз другояче бих писал „да съм или да не съм“: Да съм човек на Любовта и Любовта да е с мен; да съм човек на Мъдростта и Мъдростта да е с мен; да съм човек на Истината и Истината да е с мен. Това е To be, or not to be – да съм или да не съм. Туй значи Любовта да е с мен, Мъдростта и Истината да са с мен.

Казвам, новото учение или Божественото учение седи в съзнанието на земята. Да запознаем нашето тяло с живота, да запознаем нашия мозък със светлината и да запознаем нашето сърце с топлината. Това е свободата.

Отче наш

29. Утринно Неделно Слово, държано на 21 май, 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – леко облачно. Времето – меко и топло.

УЧЕНИКЪТ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото Послание към Коринтяните.

Размишление

Ще говоря върху ученика. Човек едновременно живее в четири свята, четири живота живее: материален, чувствен, умствен и Божествен. Материалният живот сега се изучава. Той започва от първата фаза. Когато детето се роди, то започва с материалния живот. Неговият кръгозор е много тесен. Едновременно материалният и чувственият живот вървят заедно. Детето каквото чувства, това и изисква от майка си тя да му послужи. Умственият и Божественият живот и те вървят заедно. Ти не можеш да живееш материален живот, докато не чувстваш. Ти не можеш да учиш, докато нямаш Божественото в себе си. В Божествения свят умственият живот е материален живот. Там мислите се виждат така, както тук плодовете се виждат. Така казвам, за да имате една представа. Казват: Къде е този Божествен свят? Като мислите, къде е вашият умствен свят? Четете един роман, четете една книга, един английски или френски, или германски, или американски роман. В Англия, Франция, Германия и Америка не сте ходили. И като четете този писател, така, както описва улиците, вие си създавате една картина така, като че ли сте били там. И ако отидете във Франция, ще видите, че има голяма разлика, че не е така, както е писал. Авторът разбира едно, а пък вие разбирате друго. После, мнозина са ми разправяли, казвали са ми: Ходих на концерт. Отличен беше. Много

хубав, Божествен. Казвам му: Я ми кажи какъв беше? Как Божествено, я ми изпей нещо от това Божествено. Той ми каза: Не го запомних, но беше Божествен. – Това, което не си запомнил, то нищо не е. Ти си въобразяваш, че е било Божествено. Всяко нещо, което се губи от твоя ум, то не е Божествено. Божественото всякога присъства, то никога не се губи. Онзи казва: То беше Божествено. Аз бях на онзи свят. Видях неща, но ги забравих. – И апостол Павел ходил на онзи свят, но не казва, че забравил. Той казва, че там видял такива неща, че не може да ги опише. Той казва: Невежа съм, нямам думи, нямам изрази да ги опиша и ако ги разправа на хората, няма да ме разберат. Какво ще разбере един българин да му свириш от симфониите на Бетховен? След като изслуша, той ще каже: Я ми изсвири една българска песен да разбере. И сега, както и да се разправа за Божествения свят, ще каже някой: Я, я кажете нещо за земята, ще има ли парици, ще има ли ябълки, круши, сливи, черешки? Каквото и да разправаме за Божествения свят, в края завършваме с човешкото. Започваме с Божественото и завършваме с човешкото. И всички религиозни хора, с малки изключения, гледат да подобрят своите материални условия. Казвам: Ако не служиш на Господа, работите ти зле ще станат. Живееш в една държава и ако не служиш на тая държава, зле ще ти бъде. Тази държава ще те повика на трудова повинност, на военна повинност. После има данъци. Ако не плащаш, има глоба. Казваш: Ние сме свободни. – Свободата зависи от изпълнението на закона.

Та сега ще ви чета за ученика от книгата „Учителят говори“ едно малко резюме – така, както е писано. Вие сте чели книгата „Пътят на ученика“. Ако ви задам една работа – да направите едно резюме, това би било хубаво упражнение. Би било хубаво да си имате едно резюме направено. Тук имате едно малко резюме. (Учителя чете от книгата „Учителят говори“, главата „Ученик“.)

„Аз разделям хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употребявам тия

термини, защото липсват други по-подходящи думи, и най-вече защото будят у хората познати образи и идеи. Тия думи изразяват четири големи епохи в развитието на човека, четири култури, четири общи, колективни течения в човешкото съзнание.“ (стр. 127) Тия четири категории се отличават така: материалната култура е твърда, чувствената е течна, умствената е въздухообразна, а пък Божествената е светлообразна. Така може да си съставите представа какво нещо е културата. Да живееш в материалната култура, това значи като кърт да ходиш из дупките. Къртът е материалист. Рибата е чувствена. Птицата е в умствения живот. А пък човек, който мисли, е в Божествения свят. Затова човек живее в Божествения свят, птиците живеят в умствения свят, рибите – в чувствения, в астралния свят. А пък къртовете живеят в твърдата земя. Това го казах, за да имате една ясна представа.

„Какви са били възгледите на старозаветните хора, ще намерите това в Стария Завет. Какви са възгледите на новозаветните, ще намерите това в Новия Завет. Какви са възгледите на праведните, можете да узнаете това като проучите съвременната култура. Праведните – това са хората на един установен правов ред. Но ако търсите пътя на ученика, не ще го намерите ни в Стария, ни в Новия Завет, ни в научните и египетски системи на днешния свят.“ (стр. 127) Божествения свят ще го намерите само в светлината. Светлината е единственият представител на Божествения свят. Посланик е тя, който всеки ден си дава думата какво иска Божественият свят от нас. И за светлината имаме два малки прозореца, през които този посланик влиза в нашия свят. Два прозореца. И като дойде посланикът, той влиза през едното око и излиза през другото. Защото, като влезе през едното око, не може да излезе през същото.

„Пътят на ученика – това е новото, което днес влиза в живота на човечеството.“ (стр. 127) – Значи днес човечеството се пробужда в Божествения порядък на нещата.

Това аз определям така: Това е епоха, в която човек съзнателно възприема Любовта от едно ново становище! Първо, той познава любовта като твърда; второ, той познава любовта като течна; трето, той познава любовта като въздухообразна, а пък сега ще познае Любовта като светлина!

„За да ви дам една представа за положението на тия четири категории хора в света, ще си послужи със следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли това, или не искате. Такова е положението на старозаветния. Второто положение: изпращат ви на земята, дават ви тяло, като се ползвате с една малка свобода да кажете къде искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Трето положение: изпращат ви от невидимия свят на земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате от сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния. В старозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а когато дойдете като ученик на земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовта.

При Любовта човек вече истински се самоопределя, той определя същевременно отношенията си към хората и към съвършените същества.“ (стр. 127–128)

И вие сте правили наблюдения как се координират ръцете и краката ви съобразно вашите мисли, как се координират с вашите мисли. Някой път някой пита защо падат хората или защо стават някои аварии, нещастия в живота им. – Защото няма координация между движенията на краката и ръцете им с тяхната мисъл. Щом се изгуби тази координация, то или ще падне човек, или ще си навехне ръката, или ще си изкриви гръбнака. Всички тези нещастия стават по единствената причина – поради изгубване на тази координация между човешкия и Божествения свят.

Така че ако не мислиш право, всякога ще ти се случват много неприятности в живота. И казвате: Какъв е черът на това? Тогава, за да се избегнат тия неща, трябва да има едно координиране – това, което е в главата ти, това трябва да бъде и отвън.

„Всичките противоречия, които съществуват в света, произтичат от тия четири вида живот, от тия четири колективни течения, които действат в света. Отнесени към човешкия организъм, те показват следните съответствия: старозаветният живот тече в стомаха и червата, новозаветният живот тече в дробовите и симпатичната нервна система, животът на праведните тече в долните слоеве на мозъка, а животът на ученика тече в горните му слоеве. Последният заема най-хубавото място. Затова животът на ученика представя идеалното в човека.

Мнозина са се мъчили да примирят тези течения в живота, да отстранят противоречията, които възникват като естествена последица от тях. Обаче резултатите от тези четири живота са сами по себе си непримирими. Тези течения не могат да се изолират изведнъж. Тяхното изолиране или по-скоро тяхното пълно овладяване става постепенно. То се постига едва когато животът на ученика достигне своя завършек и постигне своите високи цели.“ (стр. 128–129)

Ако мислите сега да се освободите и да станете съвършени, всички, които са дошли на земята, все са се намирили в това противоречие. И Христос, като беше на земята, и Той беше в същото противоречие. Макар че имаше сила и макар че имаше знание, имаше големи противоречия. Ако речем да обясняваме нещата, те ще станат още потъмни. Някой път вие искате да живеете по-щастливо, отколкото Христос е живял. Да живеете външно щастливо, това още не значи вътрешно щастие. Човек, ако живее външно щастливо, ще бъде вътрешно нещастен. Ако живее вътрешно щастливо, външно ще бъде нещастен. Това не можем да го избегнем. И ако някой намери някого на земята,

който е външно и вътрешно щастлив, то нека да ми го покаже. Аз не съм срещал някой щастлив на земята и външно, и вътрешно. Това е невъзможно. То е така невъзможно, както е невъзможно да събереш в една чаша океана. Ти казваш: Защо е невъзможно? Казвам: Събери тогаз океана в една чаша. Като искаш да бъдеш и външно, и вътрешно щастлив, това значи да искаш да събереш океана в една чаша. Океанът ще си бъде на своето място и чашата – на своето място. Щастие отвън и щастие отвътре – те са две неща несъвместими.

„Животът на ученика включва ценностите на тия четири живота. Защото сами по себе си те са фази, през които човек по необходимост преминава. Старозаветните подготвят пътя на новозаветните, новозаветните подготвят пътя на праведните, праведните подготвят пътя на учениците, а учениците подготвят пътя за идването на Царството Божие на земята.“ (стр. 129)

Сега ние не сме пратени на земята, за да бъдем щастливи. Пратени сме да подготвим нещата. Ако си старозаветен, ще подготвиш пътя на новозаветния. Ако си новозаветен, ще подготвиш пътя на праведния. Ако си праведен, ще подготвиш пътя на ученика. Ако си ученик, ще подготвиш пътя за Царството Божие на земята.

„Тям предстои разрешаването на тая трудна задача. И когато човек минава от старозаветния в новозаветния живот, той пренася всичко ценно от първия във втория. Като минава от новозаветния живот към живота на праведните, той пренася в последния ценностите на втория. Най-сетне всички ценности от живота на праведния се пренасят в живота на ученика. По този начин се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение – отвъд и свръх всички противоречия, които са присъщи на тия четири вида живот.

Различни са изворите на тия четири живота и различни условията, при които те се развиват. Ученикът, след като мине през всички школи на тия четири живота като

през подготвителни училища, навлиза в съвсем нови условия и черпи живот и сила от един съвсем нов извор. За този извор загатва Христос, когато казва: „Когато дойде духът на Истината, той ще ви научи на всичко.“ (стр. 129) – Духът идва само у учениците.

„Влязъл в пътя на ученика, човек има вече други схващания и възгледи за живота, съвсем различни от схващанията на старозаветни, новозаветни и праведни. Всички тия категории хора живеят все още в сферата на личния живот – те не живеят още за Цялото.

Старозаветните търсят богатство и имот. От негодите на живота те се озлобяват.

Новозаветните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и негодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват.

Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на личния живот и затова така болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното лично достойнство. За всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение.

Единствен ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които циркулират в живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши.

Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влязъл в пътя на ученика, след като се е отрекъл от живота на старозаветните, от живота на новозаветните и от живота на праведните.

И затова ви казвам: само ученикът учи, а всички други се занимават.“ (стр. 129–130) – Като се казва „занимават се“, това значи развлечение. Всички търсят развлечение,

занимават се. А само ученикът се учи. А пък човек, за да учи, трябва да бъде ученик.

„Обикновените хора се борят помежду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, нито морализира някого. Той съвсем не се занимава с погрешките на хората. За него те не съществуват. За него съществува само правилният живот – животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветният Иехова, който съди и наказва хората. За него Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и Радостта. Това са качества и на ученика.

И ако ме питате какъв е идеалът на ученика, ще ви кажа:

Любов, светлина, мир и радост за душите! Това не е един идеал за вечността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за мъдростта и истината – за тях ще дойде друга епоха. Те не са за днешните времена. Сега на учениците им трябва любов, но не без светлина светлина, но не без мир; мир, но не без радост. Там им трябва любов със светлина, светлина с мир, мир с радост. Всички тия неща са свързани в едно.

Съвременните хора нямат в себе си ни мир, ни радост. Затова, когато религиозните или учени хора говорят за някоя своя опитност, техните изводи и заключения са обикновени, преходни.

Когато един ученик изнася една своя опитност, тя трябва да бъде опитност на любовта, в която има светлина; тя трябва да бъде опитност на светлината, в която има мир; тя трябва да бъде опитност на мира, която носи радост за душата.

Любовта, светлината, мирът и радостта, за които аз говоря, в сегашния живот, в живота на обикновените хора, не се проявяват. Те са достояние само на учениците. Учениците са едничките проводници на техните сили, еднички техни изразители в живота.

Разбира се, аз само загатвам за тия велики области, в

който ученикът навлиза. Те представят една велика и обширна наука, за чието изучаване са нужни усилията на векове.

Любовта – това е един красив, необятен свят. Велико нещо е да опита човек любовта в нейния развой и непрекъснатата проява, като се почне от физическия свят, мине се през духовния и се стигне до Божествения свят.

Велико нещо е човек да опита светлината във всичките форми, които тя създава.

Велико нещо е да се опита мирът, да се опита радостта.

Това са области, които ученикът трябва да премине, да опита и проучи по своя път, докато стигне крайния предел на своя живот като ученик, след което той ще започне да изучава великия път на Учителя.

Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на живота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действа в света, до разбиране на причините, които заставят великите Учители да идват да работят между хората.

Любовта, светлината, мирът и радостта са плодове на Божествения Дух. Ученикът трябва да се храни с тия плодове. Първият плод, който той вкухва, е Любовта. Ученикът трябва непременно да вкуси от тоя плод, защото той носи вечния живот.“ (стр. 130–132) – Тук по нямане на изрази си служим с тези термини. Животът произтича от Духа. Ученикът трябва да вкуси от плода на Любовта.

„И който иска да намери вечния живот – живота, който произтича от Любовта, трябва отново да се върне към дървото на живота. Той трябва да напусне пътя на старозаветни, новозаветни и праведни и да тръгне по пътя на ученика.

Знаете думите на Христа: „Иди продай всичко, раздай го на сиромасите и ела ме последвай.“ (стр. 132–133) Някой казва: Какво трябва да раздам?

„И аз ви казвам сега: „Идете и раздайте живота на старозаветните, раздайте живота на новозаветните, раз-

дайте и живота на праведните и тогава идете при вашия Учител! Той ще ви посрещне.“

Учителят има четирима ученици в света, които обича. И ако тия четирима ученици ви препоръчат на него, той ще ви приеме в школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия учител, ако светлината ви препоръча, ако ви препоръчат мирът и радостта, той ще ви приеме. Ще отвори вратите на школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици и от този момент вие ще бъдете ученик на своя учител.

Ала пазете се да отидете при своя учител, преди да сте раздали вашите богатства като старозаветни, като новозаветни и като праведни. Ако отидете при него с всичките труфила и накити на тия три живота, ако отидете с всичкото си достойнство на праведник, великият Учител само ще се усмихне и ще ви затвори вратата на школата.

Ученикът трябва да има за живота само едно разбиране. Който иска да бъде ученик, трябва да има само едно схващане за нещата.

Ученикът може да има само един учител в живота.

Помнете една велика истина:

В света има само един Учител, и всички учители са произлезли от него.

В света има само един Ученик, и всички ученици са произлезли от него.

Ученикът трябва да знае едно: може да го обича само оня, който го учи – неговият Учител. И ученикът може да обича само оновова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентност, своята благодетелност, своята доброта.

Питате, кои са първите стъпки по пътя на ученика? Правило е – ученикът трябва да започне с любовта. После ще мине към светлината, след туй към мира и най-после към радостта.

Ученикът ще носи радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радостта, която се

мени, а за радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да го засегне. Божественото слънце всякога го огрява. Никакви бури няма на този връх – там царува любов, там царува светлина, там царува мир.

Този е естественият път на ученика – Любов, светлина, мир и радост. Човек може да обиколи целия свят, може да похлопа на вратите на всички школи, може да потърси всички велики учители, които носят Божието слово, те всички ще му покажат този път. Те всички имат само една определена, Божествена идея за пътя на ученика, който не може да се измени.

Навсякъде ще му кажат, че първата стъпка в живота на ученика, това е любовта. Като започне да прилага любовта, дверите на неговия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето ще започне да се втича у него по един естествен начин.

Наистина, има и по-велик път от този на ученика, но само след като човек извърви този път, пред него ще се открие великият път на Учителите. Това е пътят на Мъдростта, който е най-трудният.

Любов, светлина, мир и радост – ето етапите в пътя на ученика.

Като говоря за ученика, аз имам предвид преди всичко идейния ученик. Този ученик се учи и тук на земята, в този свят, и горе, в невидимия свят. Той никога не напуска школата – денем се учи в лабораторията на земята, а нощем отива горе при своя учител, който му преподава теория. На следния ден той пак се връща на земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията.

Идейният ученик знае, че всякога е ученик – бил е, е и всякога ще бъде такъв. И след време, когато земята, както и цялата слънчева система завършат своето развитие, той ще мине като ученик в една друга, по-велика школа. Тогава

той ще носи друго име. Думата „ученик“ е слаба да изрази дълбоката идея, която е скрита в туй понятие.

В по-тесен смисъл на думата под ученик се подразбира онзи, който учи тук на земята, в този ограничен кръг на живота. Той се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на земния живот позволяват. Той няма още съзнателна връзка с невидимия свят – със заспиването си вечер неговото съзнателно ученичество се прекъсва. Ето защо, под ученик в истински смисъл на думата се подразбира онзи, който има вече реален опит в духовния свят, който има съзнателна връзка с него.“ (стр. 133–135) – Съзнателна връзка значи: Онзи, който е вкусил захарта, той има вече опитност, а който не е вкусил захарта, няма тази опитност.

„Животът на ученика след пробуждане на неговото съзнание е живот на творчество, на работа – не живот на благодат. Благодатта се отнася само до пособията на ученика. От него обаче се изисква труд, усилия, работа. Дълго време ще изпитват и претеглят ученика, докато го пуснат в Царството Божие. За най-малкия недостиг веднага ще го върнат назад.

Влизането в Царството Божие зависи от знанието и мъдростта на ученика, а не от неговата любов. В Царството Божие по благодат не се влиза.

Христос определя в един стих какво трябва да придобие ученикът, за да влезе в Царството Божие, за да придобие вечния живот: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго Истиннаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа.“ Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на вечния живот. Само чрез него се придобива животът. Ако чрез знанието не може да се придобие животът, то е безполезно.

Но за да достигне това, ученикът трябва да се научи да твори така, както Бог твори.

Как? – В първата глава на Битието е дадена една символична картина на оня процес на творчество, който започва у ученика след пробуждане на неговото съзнание.

Ала преди да настъпи то, ученикът ще влезе във великото безмълвие: там няма ни звук, ни светлина. И тогава от глъбините на своята душа ще призове той Невидимия, Незнайния Бог на вечността, Създателя на всичко. Ще Го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да Те опитам. Един си Ти, Създателят на всичко, и освен Тебе няма други Бог!“ И ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне една малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учител, който ще му каже: „Ти искаш да ме познаеш и опиташ. Пригответи се тогава за работа. Настана първият ден на твоя живот. Твоята земя е неустроена и пуста, тъмнина е върху бездната. Отдели тъмнината от светлината и пристъпи да устроиш своята земя. Изречи: „Да бъде виделина!“

И ако ученикът е от избраните ученици, той ще произнесе „Да бъде виделина!“ – и в него ще настане виделина.

„Да бъде виделина!“ – това е великият стремеж в душата на ученика да учи.

И тогава ще се заредят в битието на ученика великите дни на творението, и той ще започне да строи своята вселена под вещото ръководство на своя Учител.

„Да бъде виделина!“ (стр. 136–137)

Отче наш.

6,05 ч. с.

30. Утринно Неделно Слово, държано на 4 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – облачно. Времето – тихо и топло.
На поляната направихме евритмическите упражнения.

ПРЕД НОВАТА ЕПОХА

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 64 глава от Исаия.

Когато Исаия е писал тази глава, епохата е била друга – старозаветна епоха. Сега я четем в християнската епоха, когато и тя приближава към края си, да се тури начало на една нова епоха. При четенето трябва да разбирате двете епохи. Те са две различни разбираня. (Учителя прочете главата.) Значи на пророка не му е било много добре, като иска Бог да слезе долу. Както когато някой иска от някого да слезе долу, за да го освободи.

Размишление

Вие сте хора, които сте взели един лотариен билет и очаквате да ви се падне една голяма сума. Аз ви казвам, че нищо няма да ви се падне. Това е един произвол. Защото лотариите не са едно Божествено учреждение, а едно човешко учреждение. Там изключенията са големи. Сега в някои семейства децата се карат, мислят щото баща им да умре и да им остави нещо, и да ядат и да пият. Исаия се намира в голямо затруднение. Градовете са били разрушени. И сега иде пак една епоха, когато градовете ще бъдат пак разрушени, и тогаз ще разберете. Сега казвате, че Царството Божие ще дойде на земята. Ще дойде с гръмотевица, с яйца, които ще се снасят отгоре. По десет хиляди души ще се избиват отгоре с самолани. Големи градове в Европа като Лондон, като Париж, като София ще бъдат унищожени, няма да остане нищо – ще бъдат пометени. Към края

сме на второто пришествие. Не второ пришествие, но съдба на света иде за онова лошото поведение, което хората имат. Християнският свят ще бъде съден. Ще го видите. Далеч няма да бъде. Всичките хора мислят, че са праведни, когото и да питате. Питам: Де царува любовта, кажете ми сега? В кой дом царува любовта – даже и в християнския свят? Едно време вземахме за пример американци, англичани, но сега нищо не можем да вземем за пример. Няма такива примери – нито германци, нито руси, нито сърби, нито българи, нито турци, нито японци, нито китайци. Всичките като те хванат, на шиш ще те опекаат – по един мек начин. Когато българите си правят кебап, турят парчета на шиш. И въртят шиша на огъня, мажат кебапа с малко масълце и му турят червен пипер, чер пипер и бахар.

Понеже не сте жители на тая земя, на нея дълго време няма да останете, така както е сега тя. На тая земя ще има един голям ремонт – такъв, какъвто светът не е виждал. Откак светът се е създал, от Адама досега, светът не е виждал никой път такава епоха, каквата иде и новата, която ще дойде след това. Това ще го видите. Тук или от онзи свят, дето и да сте, ще го видите. Ще го проверите.

Та казвам сега: Какви трябва да бъдете? Вие искате да турите основа на земята, да живеете щастлив живот. Всички търсят своите права. И във всички хора има една крайна неотстъпчивост. И всички делят косъма, казват кой е на правата страна, кой вярва в Бога и кой не вярва в Него. Като дойдат аеропланите, ти, който вярваш, и който не вярва, къде ще бъдете? Ще се криете в миши дупки. Вие се смеете на мишите и на къртовите дупки. Че кое научило кърта да се крие под земята? Той е бил при такива лоши условия, че горкият нямало къде да се крие. И се скрил под земята. И оттогаз го е страх, че и досега се крие под земята, сегиз-тогиз изпълня над земята и пак ще се скрие. И вие така ще се криете, по на десет метра отдолу и ще чакате докато мине гръмотевицата. Една гръмотевица няма да бъде, а много гръмотевици. Като забият камбаните,

всички ще бъдат в подземията. Това няма да бъде след сто години, няма да бъде след 50, няма да бъде и след 30 години, няма да бъде и след 20 години. Сега ще ви оставя десетте години. Ама да не мислите, че като се мине това, ще има пак стария живот. Не, до 1999 година светът ще види това, което никога не е виждал. Сега стегнете се да имате една жива вяра в Бога, за да може да издържите онези изпитания, които ще дойдат. От сто и двама души в тази английска подводница, която потъна, четирима души били изхвърлени с маски на повърхността, за да съобщят да дойдат и да помогнат. Двама от тях умрели и само двама са излезли на повърхността. А всички други – 98 души са намерили своята смърт вътре в подводницата.

Та казвам: Единственото нещо, на което може да разчитате, то е вашата вяра, вашата любов, вашето знание, вашата свобода на Духа, които имате. В бъдеще на тези неща ще можете да разчитате. На парите си, на силата си, на здравето си – на всичко това не можете да разчитате. Те са временни неща – днес ги имаш, утре ги нямаш. Но на вярата си можете да разчитате и на този свят, и на онзи свят! Питат сега: Кой е онзи свят? Питам: Когато четете едно писмо от един ваш приятел, за кой свят ви разправя той? Той ви разправя за ония отношения, които има към вас. За своите хубави мисли и чувства. За кой свят ви разправя той? Тези мисли и чувства виждате ли ги? Хубавите мисли и хубавите чувства не са от този свят. Ако бяха от този свят, щеше да ги видиш. Къде е онзи свят? Тук някъде. (Учителя посочи главата си.) В главата си ние мислим и чувстваме донякъде си. Къде започва онзи свят? Онзи свят започва от сърцето. И после отива нагоре към главата и минава още по-нагоре. Като заспите, къде отивате? Къде е онзи свят? Светът на съня къде е? Като заспиш, къде ходиш? Ти ходиш, но тялото ти лежи на кревата. Ти ходиш на онзи свят и после се връщаш къщи. Питам: Къде си ходил? Значи, ходил си в предградията на онзи свят. От гледището на онзи свят човешките тела са като къщи.

Жителите на онзи свят, като погледнат оттам, за тях човешките тела са неподвижни. За тях човешкото тяло има стаи – с баните им, с гостните им стаи. И когато жителите на онзи свят идват тук и посетят къщата ви, казват: Вашите къщи са много добре мобилирани, има черги постлани, имат автомобили, имат вътре и аероплани. Това са човешките мисли и чувства. Те са аеропланите. Вие на земята мислите, че това тяло е живо. Но за тях то е толкова живо, колкото и автомобилите са живи. Като се качите на автомобил, жив ли е той за вас? Той се движи, кряска, пъпли, вдига шум и от половин километър ще го чуеш. Но той ли кряска? Онзи, който кара вътре. Вашият автомобил шуми, вдига шум, но той не съзнава, че вдига шум. Като влезете в онзи свят, ще намерите такова уподобление между вашето тяло и вашите автомобили. И във вас ще влезе същественото. И ще разберете какво е вашето сърце и вашия ум.

Понеже имаме да минаваме тази пуста гора, тези големите мочурлаци, този големият океан трябва да се мине – какво трябва да се прави? В гората трябва да имаш едно ръководство, да знаеш как да излезеш. Знаете ли как се наричат тези гъсталаци в Африка? (Джунгли.) Някои ги наричат джунгули, а някои – джунгли. Човек, като мине през такава джунгла и като излезе вън, е одран, гол-голеничък излиза, одраскан, окалян, лицето му окървавено. Такива опасни места са те – със зверове, насекоми, змии, крокодили, какви ли не неща искаш. И в тези мочурлаци, като затънеш някъде, не можеш да се спасиш. Как наричат тези мочурлаци? (Тресавища.) Във време на войната нали русите бяха затънали в Мазурийските блата. И не можеш да излезеш, ще потънеш. От гората можеш да се избавиш, но оттам не можеш. И най-последно, когато минаваш през този голям океан, трябва да имаш голям параход. С лодка не може. Ще направя едно сравнение. Трябва да имате нещо вътре в себе си, за да можете да минете през тези времена. С вашето настоящо вярване не може да минете. Те са малки лодки.

Ако минете с тях през този океан, от убежденията ви нищо няма да остане. Тези убеждения, които сега имате, са палиативни, са парокондета.

Та казвам, пророкът тук се намира в трудно положение и казва: „Ще замълчиш ли, ще ни оскърбяваш ли докрай?“ Намира се в трудно положение. Може да кажете: Защо Господ не оправи света? Че как ще го оправи, кажете ми? Как искате да го оправи, когато вие не вярвате и не Го слушате? Кой от вас е изпълнил Волята Божия така, както Бог иска? Кой от вас мисли така, както Бог мисли? Кой от вас чувства така, както Бог чувства? Кой от вас постъпва така, както Бог постъпва? Че как ще оправи Господ света? За да ни оправи, Той като един железар майстор ще те тури в огъня, ще те нагорещи и със своя чук ще те накара да вземеш онази форма, която Той иска. И ако не се подчиниш, чукът ще играе отгоре ти. Ще кажеш: Другояче не може ли? Не може. В нивата като отиде земеделецът, глади ли я? Тури плуга си и обърне всичката тази трева. Когато някои дойдат да градят някоя стара къща, гледат ли къщата? Казват ли ъ „Не бой се, нищо няма да стане с тебе!“? С чукове събарят всичко, свалят керемидите и всичко и почнат да градят. Това, което хората са градили досега, ще бъде съсипано до основи – човешкото, което е градено. И ще се тури на нови основи. Ще се тури основата на новата култура. И което остане, ще бъде Божествено, а пък което ще се разруши, ще се премахне, за да се гради. Та казвам: Само онези от вас, на които вярата е Божествена, ще устоят. Да имаме вяра така, както Бог има вяра в нас! Та когато всички същества се обезсърчат в един грешник, за неговото поправяне в Бога има вяра, че той ще се поправи! Когато всички хора намразят едного и кажат „Този не искаме да го видим“, в Бога има още Любов, Той пак го обича! И като го поучава, все в Него остава една Любов, която не се изменя. Когато някой човек е толкоз неспособен и всички го оставят и казват „От него нищо няма да стане“, то пак Бог иска да го научи. И когато всеки се отрече да ти пома-

га, в Бога ще остане едно желание да те освободи от това положение. Вие имате такива спънки, които без името на Любовта не можете да ги поправите. Аз говоря сега за онзи личен вътрешен живот. Не говоря за онези външни отношения, понеже външните отношения ще останат завинаги непоправими. Ако искате всички хора да бъдат еднакво богати, еднакво умни, еднакво здрави, еднакво да се обичат, при сегашните условия това е невъзможно – при тези разбира- ния, които имате.

Питам: Ти залька си с едно куче можеш ли да делиш? Казваш: Да се обичаме! Как ще делиш залька си с кучето? Ако му дадеш паницата си, как ще постъпи кучето? Ако искаш да му я вземеш, то ще ръмжи и ще каже: Тази паница е моя. После всички вие ще заприличате на онзи знаменития Симеон Еленски от село Беброво – Бебровския Симеон. Той казва: Каквото човек каже, става. Веднъж той видял, че една бога* върви пред говедата и рови земята. Той казал на богата: Аз ти заповядвам да не ровиш земята и смирено да вървиш! Богата го напада, натиска го и говедарят едвам го спасява. Симеон сам ми разправи тази история. И ми казва: Богата не вярва в Христа. Казах му: И ти си бил слаб във вярата. Като си я хванал, силата ти не е била голяма и не си могъл да ѝ проповядваш. И богата ти проповядвала. Ако имаш силна вяра, то като хванеш богата, тя ще ти каже: Ти вярваш в Христа. А пък сега ти казва: Няма какво да ми проповядваш. – Слабите във вярата, в свободата, в Любовта не ходете да проповядвате на хората, не ходете да ги заблуждавате. Ще им кажеш нещо за Господа, но той го знае вече.

Тук има един цирк. Един руснак е дошъл, той има една своя възлюблена кокона и като я тури на своята ръка, тя играе танц. Това го има в един вестник, ако е вярно. Но той, за да се държи тя на неговата ръка, колко се е упражнявал! Този човек се е упражнявал и има мускули. Че ако мъчноти-

* бога (диал.) – бик

ите не могат да играят на вашата ръка, каква сила имате вие? Че мъчнотиите – това са вашите кокони. Тя ви измъчва, понеже иска да играе на ръката ви. Че ако играе на ръката ви, светът ще се учуди и на нея самата ще ѝ бъде приятно, че играе на ръката на един силен човек. Но ако няма на кого да играе, тя ще види, че си слаб и не може да те обича. А като поиграе, поиграе, тя ще си замине, а пък щом не може да играе, ще те хване за врата и ще те тъпче като мечка. Българинът казва: Тебе мечка тъпкала ли те е? Всеки, който не може да носи мъчнотиите в живота, мечка ще го тъпче. Сега общо говоря.

Не трябва да си правим илюзии. Всички изпитания, които имаме в частния си живот – това са все упражнения за в бъдеще. Ще бъдете изложени на изпитания. Едвам сте започнали вие сега. В края на християнската епоха сте. Всички онези евреи минаха през изпитания и които минаха изпитанията, влезнаха в християнската епоха. И всички сега ще се изпитат и които минат в Новата Култура, те са устояли. Те са устояли в изпита. И това ще бъде семето, което ще бъде посято. И всички вие, ако искате да минете от християнската култура в Новата, през девет сита ще минете! Аз не искам да ви проповядвам учението, което младите проповядват. Като дойде някой момък, как иска да обърне една мома? Той иска да я извади из бащиния дом. Той ѝ казва: Какво седиш тук да се мъчиш? Не те оценяват. На какво си замязала? Като дойдеш при мене, ще имаш автомобил, апартамент, две слугини, а пък ти като царица ще живееш! – И тя ще бъде облечена с копринени дрехи, с шапка с воал, с хубави обувца ще ходи. И момата се връща вкъщи и казва: Аз не искам да живея тук, ще отида при моя възлюблен. – Светът е вашият възлюблен. Вас са ви измамили и вие сте слезли в този свят. Останали сте недоволни от онзи свят. Как сте слезли? Измамиха ви, излъгаха ви. Защо сте излъгани? Богатство имате ли? Здравие имате ли? Знание имате ли? Любов имате ли? Автомобил имате ли? Няма ги. Тогаз младият момък става професор и казва: Слушай, та-

ка, както си живяла при майка си, тази работа така не става. Тук ще се научиш да готвиш, да переш дрехи, да мажеш къщата. – Почва да ѝ дава уроци. – При баща си ти си ходила с автомобил, но тук ще ходиш пеш, понеже не разполагаме със средства. И двамата ще работим, за да можем да направим нещо.

Това сега ще го преведете в духовно отношение. Защо страдате вие? Мнозина мислят, като станат верующи, всичко ще им тръгне по мед и масло. То е така, но какво ще правите с дълговете от стари епохи? Да кажем, че постъпите на една служба и имате десет хиляди лева заплата на месец, но в миналото сте направили сто, двеста хиляди лева дълг. Тогава от тая заплата ще ви вземат по четирипет хиляди лева. И колко години ще ви вземат, додето си изплатите дълга си! Не че сегашният живот не е добър, но сегашните дългове са направени от по-рано. И сега ги изплащате. Има минали дългове, които са правени преди хиляди години и там е всичкото зло. Сега трябва да се живее добре, за да можем да влезем в Новата Епоха без дълг! Защото, ако не си изплатим всичките си дългове, в Новата Епоха ще влезем с дълг. И тогаз ще се намерите в противоречие. Ще имаш вяра, за да влезеш без дълг в Новата Епоха. Ще имаш любов, знание и свобода, за да влезеш без дълг в Новата Епоха!

Та сега, през малкото години, които ви остават тук до 1999 година, какво ще направите? Защото епохата е изтекла вече. Колко години са изтекли вече? Колко години остават до 1999 година? (Шестдесет години.) Един човешки живот. Значи, в този живот каквото направите – това е. Някой казва: Като се преродя. Може да се преродиш. Но как ще се преродиш, то е въпрос. Свободен е този човек, който живее при най-благоприятни условия, а пък с дългове ще се роди при най-неблагоприятни условия. Човек с вяра, любов, знание и свобода ще се роди при добри условия, а пък човек със слаба вяра и със слаба любов ще се роди при лоши условия. Та казвам: Сега е времето да получите онова, ко-

ето за в бъдеще ще ви трябва. Срещне ви някой човек, който има известна слабост. Вижте в себе си вие имате ли тези слабости. Ако нямате, благодарете на Бога. А пък ако ги имате, благодарете пак на Бога, че можеш да ги изправиш. Ако срещнете някой добър човек, вижте имате ли неговите добродетели. Ако ги имате, благодарете на Бога. Ако ги нямате, пак благодарете, че ще може да ги развиете. В каквото положение и да се намирате – като баща, като майка, като слуга и прочие – и в най-доброто положение да се намирате, използвайте това положение. Сега работете, додето е ден. Нали е казано: „Сега е ден. Работете додето е ден, защото иде нощ, когато и да искаш да работиш, не можеш.“ Иде време, когато и да искаш да направиш добро, не ще можеш. Сега, докато имате условия, правете добро. Докато очите ви са здрави, гледайте хубавата светлина. Докато ушите ви са здрави, слушайте хубавите гласове. Докато стомахът ви е здрав, хранете се хубаво. Докато ръцете ви са здрави, работете тъй, както трябва. Докато краката ви са здрави, ходете както трябва. Защото щом заболяят очите ви, стомахът ви, ръцете ви, краката ви – и да искате да работите, не ще можете.

Аз казвам така: Отче, Господи на Любовта, слез и се всели в нашите сърца, за да можем да изпълним Твоята Воля! За да бъдем едно с Тебе! И вие казвайте така.

Отче наш

Да благодарим на Бога, че имате на разположение още 60 години, за да можете да си поправите своя живот.

6,15 ч. с.

31. Утринно Неделно Слово, държано на 11 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, времето – тихо, меко, слънчево.

На поляната направихме паневритмичните упражнения при отлично слънце.

ЗНАМЕНОСЦИ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще ви прочета първата глава от Първото Послание към Коринтяните. Това е писмо от Павла преди повече от 1500 години. Можем да мислим, че тогава хората не са били културни, както схваща съвременната култура.

Духът Божий

Ще започнем с най-елементарното изкуство – бояджилък. Кой бояджия е отличен? Който боядисва и боята му не излиза. След като боядиса и след един месец боята му излиза, това не е бояджилък. Или нека вземем изкуството на мазането. Коя мазилка е хубава? След като замажеш и който мине, мазилката остава по дрехите му, това не е мазилка. Като минаваш, тази мазилка да не остави нищо по дрехите ти при докосване до нея.

Кой човек е щедър? Някои хора са щедри на думи. Хората са много щедри на думи. Казват: Господ да те благослови, на добър път, пожелавам ви да бъдете щастливи. С думи са много щедри. Но като дойдеш до услугата – друго. – Я ми направи една малка услуга. – Бързам, на служба съм. – Няма някой, който да не е назначен на служба. Например, назначен си чиновник в голямата кухня на природата. Няма някой от вас, който да не си цъка зъбите. Който ги има, цъка ги, а пък на когото са паднали, той само си трие челюстите.

Ние живеем в един век, дето мислим, че сме много

силни, много умни. И който християнин срещнеш, всеки мисли, че като неговото разбиране няма, че то е вярното. На масата видях едно зелено паяче, че се разхожда. По едно време си обърна задницата нагоре, вдигна си краката и гледа насам-нататък. После пак върви, пак си дигна задницата и краката и казва: Какво знаете вие, можете ли да си вдигнете задницата като мене? Рекох: Слушай, задницата не си вдигай. То ми каза: Могат ли те да изпридат такава тънка паяжина, както аз? Казах му: Не могат. На това ти си майстор. Те си вдигат задницата като тебе, но не могат да изпредат като твоя конец, като твоя косъм. Той казва: Там е всичкото изкуство – в косъма. Той казва: Ние бяхме по-рано ученици и тогава учехме науката. Рекох: Вие учихте науката и паяци останахте. А пък паяк какво значи? Хора, които са се научили само да делят. Като им дадеш една трошица хляб, той знае да я раздели на две, на три и прочие. Паяците се научиха да изпридат мрежата си. Понеже съществата бяха много малки, тези същества, които хващаха, бяха толкоз малки, че трябваше много тънка, лепкава мрежа да изпридат, за да могат да се залепват тези същества. Защото ако бяха дебели като въжета, съществата не биха могли да се залепят. Та това изкуство паяците научиха, за да хващат малките, дребните същества. Аз ви навеждам сега на една мисъл: Искам днес да ви избавя от едно основно заблуждение, в което целият свят е потопен. И вследствие на това заблуждение всички хора страдат и умират. Всички нещастия в света произтичат от това. Човек винаги разчита на онова, което е научил в миналото. Там е неговото заблуждение. Миналото е послужило за миналото. Миналото не може да послужи за днес. Ти може да си бил едно време голям паяк, бил си цар на паяците, но като станеш птица, това няма да те ползва. Има паяци, които минават за много умни, но има известни оси, които като дойдат, и задигнат паяка от паяжината. Те ходят и хващат паяците. И тези оси по някой път турят по 20–30 паяка в гнездото си и си снасят в тях яйцата, за да се хранят

техните малки от тялото на паяците. И всеки един човек, който би бил паяк, изприда една тънка мисъл. Ще изпреде една тънка мисъл или ще напише едно любовно писмо. Изпридаш тънка мисъл, туряш много хубави думи: В името на Божията Любов, в Името на Божията Благост и прочие, но зад всички тези мисли седи нещо лукаво. Аз съм гледал малки деца – светиите, невинните ангелчета – как турят в село някое голямо корито на двора, повдигат едната страна на коритото и го подпират с клечка. И вържат клечката с конец, турят храна под коритото и държат отдалеч края на конца. И канят птичките и им казват: Няма нищо, влез, за тебе приготвихме храна. – Птичката влезе под коритото и детето дърпа жичката.

Аз един ден имах една котка възпитана. Защото няколко котки имах. Тази е сега третата. Тя беше ученик и каза: Учителю, каквото кажеш, твоята дума няма да направи на две. Един ден хвана едно птиче. Казах: Пусни птичето. Тя каза: Не го пушам. Казах: Ще ти пати главата. Тя избяга. Казах ѝ: Ти си осъдена на смърт, нищо повече! Не се минаха и три месеца и тя умря. Отиде. Ще пуснеш – като дойде за Бога, ти ще пуснеш. Ако не можеш да пуснеш птичката, която си хванал, ти си осъден на смърт, нищо повече! Та ви казвам сега: Ако вие не напуснете сега вашите стари навици – птичките, които сте хванали – всички ще умрете до един, нищо повече. Не физически, но ще се лишите от вашата свобода. В бъдеще ще бъдете като червеи, ще се влачите по земята за хиляди години. И най-малко хиляда пъти ще смачкат главата ви. На пестил ще стане тя, както казва Писанието. Какво ви коства, като сте хванали птичката в устата си – пуснете я да си хвъркне. И ако тя пусне птичката, ще ѝ се даде нещо по-хубаво. Има някои братя, които се съдят за една педя земя. Ако е за земя, аз да ви дам цялата месечина. Ако искате земя, да ви пратя на Венера, на слънцето, навсякъде. Смешни сте вие.

Или някой си взел една жена тук и мисли сега хората да не опетнят жена му. Никой не може да опетни твоята

жена, освен тя самата да се опетни. И никоя жена не може да опетни един мъж. Мъжът сам се опетнява. И никой верующ отвън не може да се опетни. Той сам се опетнява. Ти казваш: Онзи ме излъга. – Кой ще те излъже? Кажете ми! Сега вие искате да ви заведе в онзи свят. Че да ви заведе. Но какво ще представлявате? Представете си, че ви заведе на онзи свят такива, каквито сте сега. С какво ще се отличите, ако ви заведе на онзи свят? Да, има едно нещо, с което да се отличите – а именно Любовта! Апостол Павел казва: Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, нищо не се ползвам. – Вие може да имате вяра, да местите планини, но ако нямате любов, нищо не се ползвате. В онзи свят хората се интересуват само от Любовта.

Вие сте нещастен. Вие сте баща и искате децата да ви обичат. Не могат децата да ви обичат, ако вие не сте обичали. Вие не можете да бъдете богат, ако не сте обичали. Вие не можете да бъдете учен и силен, ако не сте обичали. Не само да обичате веднъж. Аз поставям въпроса малко другояче. Ти казваш: Баща ми бил верующ. Че е бил верующ, бил е. Че ако аз съм бояджия и това, което боядисвам избелява, какъв бояджия съм? Студентите в Америка на 1 април или на 1 май си казват бели лъжи. – Пощата донесе един чек от 25 хиляди долара, да го изтеглите от банката. – Гледаш, че чекът е направен с всичките му формалности. Друг чек ти идва от 50 хиляди долара. Друг от 100 хиляди долара! Ако отидеш на банката, чиновникът ще се усмихне малко. Който не знае, ще се излъже. Имаше една сестра, която носи от Австрия банкноти. Мисля, че бяха 500 хиляди австрийски крони. Тя казваше: Осигурена съм. Милиони струват тези банкноти. – Но като се разгледаха те, видя се, че срокът им е изтекъл и пет пари не струват. Тя имаше повече от един милион. Питам: Ако всички ваши добродетели, на които вие разчитате, ако срокът им е изтекъл? Защото всички добрини, които правите, са срочни. Но доброто, което струваше един милион, срокът му е изтекъл. И тази банка нищо не ти плаща. Изтекъл е вече срокът. Един мой приятел,

Голов, един мой добър приятел, намислил да ме посети и турил в Библията 10 хиляди лева като подарък. Но умира човекът и след много години ми донесоха тая Библия, но срокът на банкнотите беше изтекъл вече. Това беше 1917 година, когато бях във Варна. Отварям Библията и намирам в нея 10 хиляди лева, но с изтекъл срок. И всички вие, като отидете в другия свят, все ще имате подаръци – Библии с 10 хиляди лева, на които срокът е изтекъл. Това са срочни изплащания. Те искат голяма точност на времето. Не трябва да закъсняваш! Като изтече срокът, губят стойността си. И всички изплащания извън любовта са срочни. И единственото, което пребъдва, то е туй, което иде по закона на Любовта. Щом влезете в закона на Любовта, вие влизате в онзи свят, дето нещата всякога имат цена. А пък другите неща са книжни пари. А добродетелите на Любовта са звонкови пари. То е ефикасното, с което небето разполага. И хиляди години да минат, и векове да минат, и вечността да мине, то е ценно. Казвам: Само делата на Любовта ще преживеят всички промени, които ще станат вътре в нашия живот. Другите неща са едно предисловие.

Сега ни най-малко не мисля да подценя едно добро. Че правите добро някому, то е едно упражнение заради вас. Каквото и да правите, това за себе си го правите. Ако ти кажеш някому една блага дума, и на тебе ще ти я кажат. Ако кажеш някому една лоша дума, и на тебе ще ти я кажат. Турците имат една поговорка: „Доброто, което правиш, ще го намериш.“ Ако добро направиш, ще намериш добро. И ако лошо направиш, ще го намериш. Това нещо ще се повтори. Добрите неща в човека са неговата артериална кръв, а лошите неща в човека са неговата венозна кръв, която се връща. Лошото, което се връща, това е лошата кръв, която се връща. Та със злото само Бог има правото да работи. Само Бог знае тайната как да превърне тази венозна кръв в артериална. Затова ние трябва да употребяваме доброто, а пък със злото да не се занимаваме, защото ако се занимавате със злото, ще се опетните. Някой се занимава

със злото и казва за някого: Защо той прави зло? – Не се интересувай от това. Защо прави добро – от това се интересувай. А пък защо прави зло, не се интересувай и кажи: Господи, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукавото! Всички вие се занимавате и се интересувате защо Бог е допуснал злото. Вие се занимавате с един въпрос, който никой досега не е разрешил. Той ще остане въпрос неразрешен. Как ще разберете думите в Писанието: Аз съм, Който правя добро и зло? Че ти, ако разглеждаш злото и намериш там Бога, какво ще кажеш? Ако в лицето на онзи крадец, когото ти съдиш, след като осъдиш, ако намериш, че той е твоят благодетел? След като си хванал един крадец и си го осъдил, че е откраднал хиляда лева, а пък той е твоят благодетел, който те е облагодетелствал с хиляда милиона, какво ще бъде твоето положение? Ти ще го съдиш, че ти е взел хиляда лева, а пък той ще те съди, че му дължиш милиони. Искате да знаете защо ви се е случило някое зло. И казвате: Защо Господ допусна това? Но ако Господ ви тегли под съд за всички добрини, които ви е дал, какво ще бъде вашето положение? Не поставяй на никаква критика това, което Бог върши за тебе! Бог не може да направи никакво престъпление! Това е абсолютно невъзможно! Той работи не по човешки. Всичко е Негово! За да направиш едно престъпление, трябва един предмет да не е твой. Нали човек, който взема чуждото, върши престъпление? А пък извън Бога няма нищо. Всичко е Негово! Но вашето положение не е положението на Бога, понеже всичко не е ваше. Не е важно статистическото положение на нещата. Казват сега: Ние имаме сега ум Христов. Тогава нека постъпваме, както Христос постъпва. Той казва: Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.

Та казвам: Мога да ви обясня защо сте бедни и да ви покажа кога започва вашата беднотия, откога започнаха вашите болести и да ви покажа времето, когато започна вашето невежество. Но това нищо няма да ви ползва. Някой казва: Я ми кажи кои погрешки аз имам. Казах му: Мене

не ме интересуват твоите погрешки, а какви добродетели имаш! Погрешките ти сам си ги знаеш. Даже по-добре ги знаеш. И знаеш къде си ги скрил. Едно богато семейство минавали за вегетарианци. Те не били родени вегетарианци, но после станали такива. И един ден казали: Дотегна ни да ядем тези растения! И опичат една кокошка. Турят кокошката на трапезата. Но идва един съсед и те турят кокошката в долапа. А отгоре на масата турят вегетарианската гозба. Кокошката в долапа, а на масата вегетарианската гозба. И всички вие, които служите сега, у вас вегетарианската храна, растителната храна е отгоре, а кокошката е в долапа. Доброто е на масата, а пък злото е отдолу под масата. Злото е бомба, която ще се пукне и масата ще се разруши, и нищо няма да остане на нея. Когато ядеш кокошка, дръж я отгоре на масата. Щом ядеш кокошка, ще те пекат като кокошка. С двете ръце подписвам това. Не може да избегнете последствията на това, което направите. Не могат да ви заведат на онзи свят, ако кокошката е под вашата маса. В такъв случай всички ще останете тук.

Вие казвате. Аз не мога да му простя. Много добре. Тогаз казвам: За Господа не искаш ли да простиш? Ти казваш: И за Него не искам да простя. Ако вие за Любовта на Бога не можете да сторите нищо в света, де е вашата сила? Сега аз се спирам върху кокошките, които са останали скрити в долапите от векове. Вмирисали са се вече някои от тях.

Сърцето трябва да бъде абсолютно чисто! Има една чистота вътрешна. Аз говоря за вътрешната чистота. В ума си ще турите това и ще кажете: За Господа аз готов ли съм да направя нещо? Ще кажеш: Аз не мога да търпя. – Много мъчна работа е да търпиш. Но има едно търпение, което е лесно. То е: Ако ти обичаш! Защото търпението е външният признак на Любовта. Бог е дълготърпелив, защото всички обича! Ако Той не обичаше, Той не би бил дълготърпелив. Ще ви наведе пример. Представете си, че вашият десен крак е блъснал вашия ляв крак. Може ли сега леви-

ят ви крак да се сърди на вашия десен крак, че го е блъснал и че умишлено е направил това? Това е направено не умишлено от десния крак. Вие ако имате един брат, който ви е направил една пакост, това не е нарочно, това е стечение на обстоятелствата. И левият крак може да блъсне десния. Че ако човек падне на лявата си ръка, може ли лявата ръка да съди човека, че умишлено той го е направил? Тези неща са случайни. Или направиш една погрешка и се самоосъждаш. Има някои погрешки, които не са умишлени.

Та казвам, не се самохипнотизирайте, че това-онова не може да направите. Ще турите следното правило: Всичко мога! Всичко мога, което Бог може! Кое може Бог? Бог е дълготърпелив, всемилостив и благоутробен! Та, за да внесете мир сега във вас, за да утихнете, трябва Любов. Някои нямат пари. За да дойдат парите, трябва Любов. Защото и парите обичат Любовта. Вие обикнете всички хора – и парите ще дойдат. И ще почнат да се търкалят. Като видите една гъсеничка, една пеперуда, едно яйце; като видите, че се е явило едно облаче, че загърмяло – всичко, каквото става в света, да ви е приятно. И тогаз парите ще дойдат веднага. Направете опит и отворете вратата – и парите ще почнат да се търкалят, така ще вървят. И подир вас слугини с торби ще ги носят. И не една, но десет торби! И ще се чудите къде да ги денете. Питам сега: Ако аз изпратя десет торби по десет килограма злато, какво ще направите с тези торби? Това мога да го направя. Сто килограма злато, това пари ли са? Сто, двеста, триста, хиляда килограма, това е играчка, това е забавление. Сега си наострихте ушите, така както някоя котка наостря ушите си, когато види някоя птичка. Вие сте чудни, мислите откъде ще дойдат парите. Че ако един банкир ви обикне, мислите ли, че парите му няма да дойдат при вас? Изведнъж неговите пари ще бъдат на ваше разположение!

Ако днес слънцето грее, какво показва това? Обикнал ви е Бог! И да се скриеш някъде, пак те търси това слънце! Светлината те търси през някоя малка дупка. И през най-

малката дупка Бог ще ти изпрати благословение, понеже те обича! Днес искам от вас следното. На всинца ви давам по едно знаме! По едно бяло знаме със златна дръжка. Не е позлатена дръжката, но е златна. И това знаме е направено с най-хубавия плат! На знамето нищо не е писано. Но вие ще напишете. Какъв ще бъде вашият девиз? Какво ще напишете на знамето? Ако знаете как да носите това знаме, всички ще се подмладите, няма да остане нито един стар, няма да има нито един беден, няма да има нито един болен вече! И ако знаете как да го носите, всичко ще имате, но ако не знаете как да го носите – никой не може да ви помогне!

Искам сега да бъдете знаменосци на Любовта! Ще кажете: Напред! И ще вдигнете знамето! Когато дойде някой да плаче и каже „остарях“, ще вдигнеш знамето и ще кажеш: Напред! Че как ще се поправи светът? Този свят, сегашният век, очаква такива хора като вас. Не сейте гъсто цветята. Между цвете и цвете трябва да има малко разстояние. Даже за в бъдеще ще има такъв салон, дето да има два метра разстояние от един до друг – да не се докосват, да бъдете свободни. Вие седите във вашите сегашни тела и се интересувате от онзи свят. Вие се интересувате дали това може да бъде, или не. Че то е решено. Един художник, който знае да рисува, за него въпросът е решен. Но ако не знае да рисува, друг е въпросът. Даде му нещо учителят да нарисува и той не може да го направи. Ако можете да направите – художник сте. Ако не можете да направите – не сте. Всеки един от вас, който има ум, сърце, душа, дух, Божествените работи можете да ги направите. Всеки един от вас, който има сърце, трябва да направи възможностите на сърцето. Защото ако ме слушате и приложите, в десет години всичко ще имате! А пък ако не ме слушате, тогава след хиляди години всичко ще имате. И ще минете през такава дисциплина, която никога не сте виждали.

Наскоро ме посети един мой приятел, военен, подпол-

ковник. Ходил да гледа една модерна скотобойна. Гледал как убиват агнета, малки телета, говеда, свине, как ги одират модерно и ми разправя той как модерно можели да убиват! Има една нова пушка, която изхвърля за минута по 400–500 патрона. И всеки един патрон има за прицелна точка един човек. Някои големи оръдия има, които изхвърлят един снаряд около 900 килограма. И дето падне той между живите хора – всичко загива. И това ни се вижда като играчка и казвате: Колко сме въоръжени. Сега почнаха да потъват подводниците. Американска, английска и френска подводници.

Та сега казвам на вас: Иде, иде, иде! Знаете ли какво ще ви каже Христос като дойде? Ще ви каже: Какво направихте заради мене в две хиляди години? Аз направих това за вас, но вие какво направихте заради мене? От две хиляди години Христос е бил гарант заради вас. И всички блага, които сега имате, ги дължите на Христа. Да оставим миналото, двете хиляди години, но всичко това, което сега имате, го дължите на Христа. Но вие какво направихте заради него? Оставете малката птичка, която сте хванали. Онази мисъл, която ви съблазнява, оставете настрана. Онова, което внася разстройство във вашия характер – оставете го настрана! Храна, която не е здравословна, не я яжте. И къща, в която се разболявате, оставете я. И обуца, които ви убиват, оставете ги. Дрехите, които са остарели, съблечете ги. Книги, от които нищо не може да се ползвате, оставете ги настрана. Останете с това същественото, което носи веселие, радост и което подмладява! После, капици* не носете по джобовете си. Всеки да носи, да има поне по една златна монета. Скоро дойде при мене един и иска да се лекува. Казах му: Намери един български сребърен лев. И вземи 200 грама вода, тури лева вътре и пий по сто грама. Носете по една златна монета! Бъдете готови заради Любовта да направите всички отстъпки! Аз не говоря

* капица – медна пара

сега за човешката любов. Аз говоря за Божията Любов. Онези, които сте готови между вас, да кажете: Готови сме! Онзи, когото ти съдиш, в него можеш да намериш своя благодетел. Тогава? И ако намериш баща си в тях, приятеля си, брата си, сестра си, крадци ли са те? Те са толкова богати, както тебе. И те опитват. Като ги хванете, че са ви взели, кажете им: Съжалявам, че малко сте взели! Трябваше повече да вземете. Влязъл той в градината ви и взел плод. Кажете му: Трябваше да вземете повече! Че как ще се възлюбите вие? Някои от вас сте много отстъпчиви, а някои сте много неотстъпчиви. Неотстъпчиви сте, понеже мислите, че те нямат право. Аз сега разглеждам така: Всеки един човек има едно право, което Бог му е дал. Следователно, никога не ограничавай човека в неговите Божествени права! Има права, които човек сам може да си ги приложи. Но има права, които Бог му е дал. И ако го спрете в тези права, вие ще го турите в един крив път. И ще вpletете и себе си в крив път. Не се месете в правата на другите! Защото, ако едно малко насекомо знае как да направи восък, то вие не учете хората! Направете онова, което Бог е вложил във вас. Проявете онова хубавото, което Бог е вложил във вас, оная хубава мисъл, онова хубаво чувство и оная добра постъпка, които Бог е вложил във вас. Вие опитвате сега Божественото! Да оставим сега човешките работи. Защото в човешкия свят има недоимък. И там въпросите не се разрешават. В Божествения свят има изобилие. Това човешкото знание оставете настрана.

Да допуснем сега, че ви пратя при едно Божествено езеро. Ето къде е погрешката ви. Вие ще искате да ви дам тапия за езерото. Защо ви е тази тапия за езерото? За да може да продавате водата. Но представете си, че щом ви дам едно езеро, не се позволява да продаваш водата. Докато езерото не е твое, имаш право да продаваш водата, но щом стане твое, нямаш право да продаваш водата, ще я оставиш свободно да си тече. Не си създавай едно изкушение. И със самата мисъл, че искаш да продаваш водата, ще си съз-

дадеш своите нещастия.

Сега да дойдем до основната мисъл: Имайте всички ума Христов! Това, което сега ви мъчи, то е миналото. Оставете го настрана. Не влагайте вашата вяра в миналото. Вложете вярата си в днешния ден. Ако нещо не разберете добре, то е миналото. В бъдеще то ще ви се открие.

Вършете Волята Божия! Аз ви изваждам от едно заблуждение. Не мислете, че онзи ориз, който имате сега във вас, е чист. Трябва да го пречистите от всичките камъчета. Не мислете, че всички пари, които имате, са чисти. Има и някои лъжливи в тях. Не мислете, че всички ваши банкноти са валидни. Проверете вашите дрехи. Някои от тях може да са изядени от молците. Знаете ли какво правят молците? Аз като отидох и видях в шкафа, два чифта панталони са изядени от молците. Бях ги оставил на тава-на. Нови панталони – съвсем изядени. Казах: Браво! Хубаво направихте. Панталоните, които не се носят, да ги изядат молците. Но след като ги изядоха молците, ги подарих. И ги подарих не от добро, но за да се освободя от тях, да не ги гледам. Не го считам това за добро. Да се махнат, да не ги гледам. То е старото. Освободете се от старото. Едните панталони бяха черни, модерни, а другите бяха светложълти. Но и черните изядоха, и светлите. На общо основание ги изядоха. Та ние все имаме някои панталони изядени от молците: мисъл изядена, чувство изядено. Днес да оставим това, което молците не изядат. Нали е казано: Събирай си богатство, което молец не изяжда и крадец не го взема. Молците ядат панталони, а пък крадците вземат парите. Та да няма молци в нашето сърце и крадци в нашия ум. Да служим на Бога и да имаме вяра! И вярвам, че всички вие, които ме слушате, ще изпълните. На вас като ви говоря, по радиото се предава моята реч навсякъде през въздуха. Вярвам, че всички, които ме слушате, ще изпълните, ще носите знамето. И всички благословения ще дойдат. Но всички, които ме слушате и не изпълните, на тях ще дойде това, което не го желая аз. И то ще дойде неизбежно.

Та подвизавайте се в десеттях години, които идат. Защото годините, които идат, ще бъдат години за учение, за предметно учение. Приложете и носете едно весело сърце, един светъл ум, една силна вяра, силна Любов! И каквото Бог направи, кажете: Да бъде Името Божие благословено в нас, които ще Му служим и ще бъдем едно с Него!

Отче наш

„И не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукавото.“

6,20 ч. с.

32. Утринно Неделно Слово, държано на 18 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – леко прошарено. Времето – меко, свежо, като след дъжд.

На поляната направихме гимнастическите си упражнения.

СТАРИ И НОВИ СВЕТИИ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 6 глава от Исаия.

Нещата се повтарят така, както се повтарят в умерените пояси: пролет, лято, есен, зима. Но във всяко повторение все има едно разнообразие. Еднакво не се повтарят нещата. Какви са били тогавашните условия – при времето на Исаия? Когато пророкът е писал, условията не са били толкова благоприятни.

Духът Божий

Исаия видял неща, които даже и сегашните веруюци не виждат. Доста е напреднал. След толкова хиляди години, след повече от две хиляди години някой може да се съмнява дали е видял, или е сънувал. Отчасти се вижда. Какво е видял той? Мъчно може да си представи човек онази картина, която пророкът е виждал. Често ние говорим за слънцето и ние си предполагаме какво е то, обаче човек трябва да отиде на слънцето, за да види какво е състоянието му. И човек, като отиде на слънцето, ще има ясна представа. И той ще провери каква е разликата между онова, което учениците хора на земята говорят за слънцето и това, което е на слънцето.

Та ние сега гледаме на живота на земята, а пък животът е горе на слънцето, дето има светлина. Колко малко човек знае! Даже и онова, което става вътре в неговата

глава, в малкото пространство – и него не знае. Много пъти в ума на човека се явяват известни безпокойства, явява се страх, но той не знае от какво е този страх. Голям човек, учен човек, а пък го е страх от идеята, че сърцето му ще спре. И вечерно време си туря ръката на сърцето и казва: Ще спре сърцето ми. Или пък може да има страх у хората как ще прекарат тези лоши времена. Казват си: Ами ако всички банки пропаднат! В някоя майка е влязла мисълта: Ами ако децата ми измрат, кой ще ме гледа? Та много работи има, които постоянно ни смущават в живота. И когато се намираме в най-красивите състояния, след като си заминат те, дойде тъмнина върху човека и завладее човешкото съзнание. И дойдат пак тези горчивини, с които животът е пълен.

Та казвам, тук се изисква за човека знание, мъдрост. Човек сам може да си създаде своите неприятности. Някой път сам си ги създава, а някой път окръжаващите ги създават. Представете си, че някой минава обут през цигански тръне и трънете не могат да му направят голяма пакост. Той ги тъпче. А пък ако минавате с деликатни боси крака, ще имате двеста-триста тръне на стъпалата на краката си. И след като излезете из тези тръне, ще седнете и ще почнете да ги вадите. Значи, тези малки трънища, които влязоха в краката ви, ще ви направят неспособни да вървите дълго време. И тогаз ще се зароди във вас въпрос: Защо са тези цигански тръне? Именно циганските тръне ти казват, че бос няма да ходиш, а с хубави обуца. Циганските тръне ти казват: Когато ходиш тук, няма да виждаме твоите крака, защото те ни съблазняват. Всеки трън, който се забие, се съблазнява, понеже иска да изтегли нещо. И понеже човек върви, то вместо трънът да изтегли нещо, човекът го изтеглява. И трънът върви с човека. Та кой е виноват – трънът ли, който се е забил, или човекът, който е тръгнал бос из циганските тръне? Та човек се намира в положението на онзи циганин, който се оправдавал в своите погрешки. Той откраднал един кон и го дали под съд. И той

се оправдавал така: Господин съдия, аз не исках да го открадна, но берях круши на крушата и дойде един кон, по невнимание паднах на гърба на коня, той хукна и ме занесе из гората! Мислите ли, че този съдия е повярвал на циганина? Той на общо основание е съдил по закон! Сега сравнението: Когато ние направим една погрешка, понякога ние се оправдаваме като циганина. В дадения случай циганинът, когато бере круши на дървото, трябва да се свърже с едно въже, та да не падне върху коня. И който минава с боси крака по цигански тръне, ще каже: В тази местност онзи човек, чието е мястото, трябва да изкорени циганските тръне! Той няма пари да посее каквото се следва, нещо полезно. Та сравнението е: Вие често може да минавате през някой мислов свят, който е обрасъл с тръне. Сега светските хора и духовните хора разглеждат въпроса от две становища. Светските казват така: Нищо не е видял Исаия, той е сънувал. И ако речеш да му говориш, той ще каже: Този е един, който няма никакво понятие за наука. Това са сънища. И ако влезеш между религиозните, те вече приемат, че има такива работи. Въпросът е как си го видял и дали си го видял правилно, или не. Сега често се случва следното. Има в България ясновидци, които виждали Христа. Един от Сливен ми каза, че видял Христа. Казах му: С какви дрехи беше облечен? – Беше облечен с едно дълго палто, бяло шопско палто. – Друг ясновидец ми разправя, че и той е видял Христа и бил облечен с едно попско расо. Друг казва: Като Го видях, беше облечен като цар с корона. Какво ще кажете сега? Човек, като ги слуша, какво трябва да им каже? Те ми казаха: Как мислите? – Както си видял – така е, няма какво да се каже. Защото ти си Го видял. Аз не Го видях така. Вярвай така! Така казах на онзи, който Го видял с шопски дрехи, и на другия, който Го видял с попско расо, и на третия, който го видял с корона. Ако му кажеш, че не е така, той ще почне да спори. Но кажи: Както си го видял, така е.

В какво седи същността на един учен човек? Един учен човек е посветен, когато има знание. Ученият човек може

да го видите като професор с цилиндър, добре облечен, с редингот или може да е облечен много простичко, със скромнички дрехи. Сега професорството не седи в неговия цилиндър и в простите му дрехи, но в опитите, които прави в своята лаборатория, в знанието, което има. Ценното у цигуларя не седи във външността му, както е облечен, но той като хване цигулката, важни са онези тонове, които може да изкарва из цигулката. Той може да е облечен с много прости дрехи – нас ни интересува в дадения случай как той свири. Та в живота нас ни интересува не това, в което човек вярва, но какво той е видял, това е за негова сметка. Той може да е видял хиляди дървета, сенките на тия дървета – и това е илюзия. Ти виждаш отражението на нещата вътре в тебе. А пък всъщност какво нещо е дървото, ти не можеш да видиш. Ти казваш: Аз го пипам. Пипането не е доказателство. Ако пипнеш един праведен човек, неговата праведност не седи в твоите осезателни усещания. По пипането не се познава праведният. От праведния човек излиза нещо, което показва, че той е такъв. Силният огън по какво се познава, че е силен? По температурата, която има. Ако на огъня се топи само калая, този огън е слаб. Ако се топи желязото, той е по-силен. Ако се топи и златото, огънят е още по-силен. Следователно онзи огън, който топи нещата, е силен. Сега ще направим сравнение коя мисъл е силна. Вие имате известни мъчнотии във вас, които не можете да разрешите. Мъчнотиите са една твърда почва, те са твърд метал, платина. Тя при 400–500 градуса не се топи. Имате една мъчнотия, която не може да се разрешава. Защо? Защото температурата на огъня, с който боравите, е слаба. Значи, един светъл ум трябва да разрешава по възможност всички мъчнотии, които му се дават. Всички мъчнотии са една задача, която се дава на човека да разреши. И когато на човека се даде една трудна задача, той се оплаква и казва: Не трябваше да ми дадат тази задача.

Най-първото, лесната задача, с която хората са за-

почнали, е дишането! Дишане, ядене и спане са най-лесните работи, с които човек може да работи. Да приемаш и изпращаш въздуха както една помпа, която натискаш. Лесна работа е и яденето. И по-лесна работа от спането няма. И казват: Той е много силен човек! Всеки човек, който спи, не е силен. Той работи и гледаш го – след десетина часа той не може да седи на краката си. И легне на леглото си, и пак ще стане като се наспи. Човек, който спи, не е и пророк. Човек, който спи, не е и много учен човек. Човек, който спи, не е и много богат човек. Човек, който спи, не е много добродетелен човек. Казваш: Трябва да си почина. Почивката е едно, а пък спането е друго. Сега във вашите умове може да се внесе известно противоречие, понеже имате известни възгледи. Ако попитате един прост човек как стават гърмежите, той ще каже: Свети Илия тича по небето с колесницата и вдига шум. И простите хора вярват, че се движи тази колесница горе. Някой път правят възражение: Как може Свети Илия да бяга по въздуха и да не пада колесницата му? Ами сега един аероплан как тича горе и вдига шум? Не е ли вярно? Казват, прости били тези хора. Тича и когато тича, не пада. Но ако не тича, пада. Някой пита: Защо човек трябва да мисли? Докато ти мислиш, твоята колесница тича и няма да паднеш. Но щом престанеш да мислиш, веднага ще се намериш долу на земята и ще има авария. Следователно всеки човек, който не мисли, каруцата му ще падне от небето и ще има счупване и погребение. А пък ако мислиш, каруцата ти не пада. И ще слиза, и ще се вдига по всичките правила.

Та казвам: Мислете правилно, за да не падат вашите каруци. Щом почнете да мислите криво, непременно каруците падат. Изразът „каруца“ е много прост, нали? Да употребим думата „колесница“.

Та казвам: В сегашния живот мъчнотиите, от които се оплакват – това са задачи, изостанали от миналото. Всички задачи трябва да се разрешат. Например, дават ти задача да изследваш какво нещо е търпението – на опит, а

не само теоретически. Или да изследваш вярата – вярата и безверието; или надеждата и безнадеждността; или любовта и омразата; или доброто и злото; или истината и лъжата. Те са предметни учения.

Сега някой път ние мислим, че сме търпеливи. В Китай живял един мъдрец, който се отличавал с голямо търпение. При него ходел един беден да проси. И когато ходел, мъдрецът все го посрещал и му помагал. Никой път не се скарвал, не му казал, че е прекалил. Друг някой, и той искал да стане като него светия. И той си турил фирма. Защото и светиите си имат фирми. Един пророк си има име. Езекиил, Данаил си имат имена. Сега някой искат да минат без име за пророци. Те са лъжливи пророци. Ще си туриш името, и като кажеш и не е вярно, ще те хванат и ще ти кажат: Защо говориш неща, които няма да станат? Та този сиромах като чул, че има още един светия, той благодарил на Бога. И той отивал и при единия, и при другия. При новия светия като отишъл бедният пет пъти, светията казал: Прекали го! Стига толкоз! Бедният казал: При онзи съм ходил 19 пъти и все ме търпи, а пък ти си много млад светия и 5 пъти не можеш да ме изтърпиш.

Та някой от вас сте от старите светици. А пък някой – от младите. Старите светици 19 пъти изтърпяват, а пък младите и 5 пъти не могат да изтърпяват. Та сега казвам: Заприличайте на стари светици – да издържите 19 пъти.

Сега ще ви прочета малко върху мъдростта. (Учителя прочете от книгата „Учителят говори“ главата „Мъдрост“, с. 34)

„Умът на човека се отваря и той вижда, че този велик Божествен свят е красив, че в него царува хармония и ред и че когато мъдростта управлява, редът не се нарушава. Той вижда да се разкрива пред неговия дух необятно поле за работа. И тогава той започва да гради.“ – Тогаз идва постижението. Без знание нещата не могат да се постигнат. (Дочете се до края главата.)

Отче наш

6,03 ч. с.

33. Утринно Неделно Слово, държано на 25 юни 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно. Времето – меко, топло.
На поляната направихме гимнастическите упражнения.

НОВАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първо Послание към Коринтяните.

Да се види разликата между онова, което човек знае и онова, което е придобил.

Духът Божий

Кое е същественото в живота? Това, което остава. Човек може да бъде богат и да осиромашее. Значи богатството в дадения случай е относителна реалност – не може да остане в човека. Човек може да е учен, но и знанието – и то се изгубва. Може и това, което знаете, след време да не ви бъде полезно. Нима онова знание, което детето е имало – как да суче от майка си – това знание, което първоначално е било необходимо, като възрастен мъж ще му бъде необходимо? Ще му бъде ли необходимо да търси майка си, че да я пита как да суче? Безпредметно е това знание вече. Не че това знание не е било необходимо. То е било необходимо на своето време и човек ще има само едно възпоминание заради него. И той трябва да го замести с друго нещо. Нереалните неща се заместват с реални. Заместване става.

Сега има една нова наука, която трябва да се учи. Тепърва хората има да учат науката за Любовта. Например, от хиляди години малките птички са пели, а хората сега се учат да пеят. Но ако попитате когото и да е какво е предназначението на пеенето, какво трябва да се отговори? – Едно развлечение е. Така. Запример, музиката сега в

училището не е застъпена много. Имате един-два часа седмично. Не е нещо много съществено. Защото пеенето се счита само разклащане на въздуха, малко да поразбъркаш. Но то е външната страна. Ти не можеш да бъдеш музикант, докато не можеш да мислиш. А пък ти не можеш да мислиш, докато не обичаш. Човешката мисъл започва с Божествената любов и следователно, когато ние казваме, че човек трябва да започне да мисли, подразбираме, че човек трябва да изучава Божествената любов. Трябва да я приложи в живота си. Не това, което ти чувстваш в дадения случай. Това е само едно много малко преживяване. То е едно начало в сравнение с великата любов, която трябва да проявим.

Защо хората трябва да пеят? Защото в Божествения свят нещата цъфтят, като пеят. И ако не пеят, цветята не цъфтят. Нищо повече. В Божествения свят хората, които искат да се събудят, те ще запеят. Това е външната страна. Нали всеки един човек на земята трябва да се облече, както човек се облича с хубавите мисли и с хубавите желания. Сега навсякъде хората са верующи. Но ти имаш една мъчнотия в душата си и не можеш да се освободиш от нея. Мъчи те мъчнотия – съмнението. Съмняваш с в нещо. И това съмнение е като живяница. После те мъчи и безверието. Имаш вяра, но казваш: Кой го знае дали е така, не съм го виждал. Може да е така. Апостол Павел описва и казва: Ако имам всичкото знание, но любов нямам, нищо не съм. – Кой са тия християнски народи, които вярват така и които имат това разбиране? Християнските народи много малко са разбирали тогава. И тогава е имало между верующите спор. И днешните християни, които вярват в Христа, имали ли са много вяра? Не са имали. Имат ли те едно сърце? Няма едно сърце. Знаят ли всичко, което е писано в Евангелието? Може да са го чели. Ако вземете и сегашните християни, днес те са около 500 милиона и у тях има само един общ стремеж. Всеки иска да придобие спасението. Тъй както някой човек иска да осигури живота си, за да може да се прехрани. Та християнството днес е като едно осигуря-

ване. Всеки иска да се осигури, да не би като умре да отиде в ада и да го пекат във вечния огън. Какво подразбирате вие „да се пече човек във вечния огън“? Аз ще ви оставя да си мислите, както искате. Както на някой от вас се струва, че обича някого, а не го обича. Тогава какво е това? Че целия ден всички хора си представят, че се обичат и някъде искат да те убедят, че те обичат. Каква нужда има светлината, че тя ме обича? В какво седи любовта? Да кажем, когато светлината иска да убеди, че обича някого, в какво се изразява тази любов? Ако любовта може да ме направи да не се спъвам в живота си, да не падам и да не си пукам главата, ако светлината може да ме научи как да служа добре в живота, как да живея и ме научи да работя, тогава това е любовта на светлината. Какво повече мога да искам от нея?

Сега например, вие седите и мислите какво ще бъде днес времето. Казвате: Днес времето е много хубаво. Но аз ви казвам, че това хубавото време ще трае два, три, четири, пет дена, но след четири-пет дни може пак да се развали. Кой разваля времето? Откъде-накъде хубавото време ще се развали? И кой смее да го развали? А как се разваля? Ти имаш хубаво настроение в душата си. Казвам: Туй настроение може да се развали. Кои са причините, за да се развали то? И кои са причините за развалата на времето? Сега няма да ви отговоря на въпроса. Вие сами трябва да си отговорите. Но косвено само ще ви загатна. Коя е причината, че човек осиромашава? Ще кажете: Всеки човек, който не работи, осиромашава. И всеки, който не се учи, невежа остава. Питам: Ако малкото дете се отказва да бозае от майка си, неразположено е, какви резултати ще има тогава? Това дете ще отслабне. Но не се нуждае детето само от това да бозае от майка си. Но то има нужда и да диша. Но ако това дете се откаже да диша както трябва, то ще отслабне още повече. Следователно, когато човек се откаже от необходимата си дейност, когато престане да мисли, когато престане да чувства нещата и когато престане да

прилага нещата, да прилага онова, което знае, какво ще стане с него? Той ще спре своето развитие. Човек трябва постоянно да мисли, постоянно да чувства и постоянно да прилага онова, което знае.

Вие искате да знаете какво ще правите, като отидете на небето. Вие се стремите да отидете в другия свят, за да се освободите от големите страдания, които имате тук. Защото от големите страдания хората търсят другия свят. Онези, които нямат страдания, не го търсят, а само бедните, страдащите го търсят. Здравите хора не търсят здравето. Добре. Искате да запазите своето здраве. И богатите хора имат право. Те казват: Какво ще търсим рая в онзи свят? Какво ще ни даде раят повече? И те казват: Тук е нашият рай. Вие как си представлявате, като отидете в рая, какво ново ще имате там? Аз бих желал да кажете какво ново ще имате в рая, което не знаете. Вие искате един рай точно такъв, какъвто богатият го има. Богатството, което богатият има, здравето, което човек има и щастието, което има, може ли той да ги запази? Един богат може да е щастлив до известна степен в началото, но когато богатият почне да осиромашава, когато сиромашия почне да влиза в него – и богатият почва да става недоволен. Всеки богат в началото е доволен, но после почва да става недоволен от богатството и иска повече пари. Онзи, който има малко любов и онзи, който има достатъчно – и двамата искат повече любов.

При любовта има един закон, който трябва да го изучаваме. Ако ти се влюбиш в слънцето и искаш постоянно да го гледаш, какво ще стане с тебе? Ако постоянно го гледаш, има опасност да ослепееш. Ако ти привличаш много близо до съзнанието си онзи, когото обичаш, ти ще ослепееш. Така е, ако човек обича слънцето и всеки ден го търси по небето, той ще ослепее. Това, което обичаш, не трябва да го търсиш отвън. Но туй, което обичаш, трябва да му служиш, заради него. Трябва да служиш на този, когото обичаш. Ти трябва да работиш за него. После, трябва да

има мисъл в тебе. Сега, за да стане мисълта ясна, ще ви дам един пример. Ние често мислим, че знаем работите. Преди години двама наши приятели ми пишат писмо, когато аз бях тук, в София. Те ми пишат, че един наш приятел в Търново боледува. Те ми пишат писмо, че той е добър наш брат и той се е парализирал почти, не може да стане от леглото. Викат ме да го лекувам. А пък аз нямам време да го лекувам. Казах на двамата братя: Идете вие и кажете му така и така и направете така и така. Те отиват да го лекуват от болестта, но там и двамата заболяват. И те ми съобщават: Тази работа не е за нас, ела и свърши работата си сам. Искат аз да отида, защото и двамата заболели. Единия го боли кръстът, а и другият е болен. Болестта е едно благословение за човека. Това е мосто сквашане. Този брат е заболял, а пък те ме викат да го излекувам. Аз им казвам: Идете и вземете благословението и за себе си. Този същия пример имаме и в Евангелието. Веднъж някои ученици Христови, при които дойде страждущ от някаква си болест, и учениците се мъчеха да го излекуват, но нищо не можеха да направят. А Христос беше през това време горе на планината. И като дойде Христос, казаха му: Дойдоха учениците ти и не можеха да го излекуват. Тогава Христос го излекува. И учениците Му го попитаха: Ние не можехме ли да го излекуваме? Христос каза: „Този род не излиза въвн, освен с пост и молитва.“ В дадения случай трябва да знаеш какво нещо е да постиш. Няма нещо по-хубаво от поста. Да не окалваш езика си с нечисти думи – това е пост; да не окалваш ума си, мозъка си с лоши мисли – това е пост; да не окалваш сърцето си с лоши чувства – това е пост; да не окалваш волята си с лоши постъпки – това е пост. А да се отказваш само от яденето – това не е още същински пост. Как ще разберете думите Христови „Аз съм живия хляб, който е слезнал от небето и който ме яде, има живот“? Какво е предназначението на поста? Предназначението на поста е да не окалваш ума си, сърцето си, душата си, духа си и тялото си. Има една кал, която се образува от човешки-

те мисли. Ужасна кал е тя. Има една кал, която се образува от човешките чувства; има една кал, която се образува от човешките постъпки. Ужасна кал е това! Аз съм давал няколко пъти пример какво е калта. Каква е тази кал? Пак ще приведа онзи пример. Един пример, даден от Християнската църква. Едно лице било игумен на един манастир, но си живеел така, както той си разбирал. Той оставил паричните сметки на манастира неуредени. Той си заминава вече. И като дошъл младият игумен на манастира, намира сметките много разбъркани. И за да не го обвинят в разбойничество, той почнал да се моли да повикат от онзи свят стария игумен да уреди сметките си и да ги представи в братството. Той мислел, че този игумен е горе, в рая. А пък този старият игумен бил такъв грешник, че го турили в ада. И оттам го изпратили да дойде да уреди сметките на манастира. Той се върнал, дошъл, уредил сметките и си отишъл. Но след това манастирът запустял. Той се толкова вмирисал, че никой човек не могъл да остане там. И манастирът съвсем запустял. Защото адът дошъл в манастира.

От тази кал трябва да се освободи човек. Имаме една трудна задача в света и тази задача само любовта, само огънят на любовта е в сила да я направи. Само тя е в сила да ни освободи от калта на човешките мисли, от калта на човешките чувства и от калта на човешката воля. И Писанието казва, Бог казва: Елате да разсъждаваме какви са греховете ви и аз ще ги залича. Но тази кал как се образува? Щом човек намали своята любов, калта почва да се образува; щом увеличи своята любов, калта изчезва. Щом намалиш любовта си, умът почва да се каля, сърцето почва да се окалва и целият човек се окалва вече в тази кал. Не може да се живее в нея.

Та казвам: Винаги трябва да правите един опит. Онези, които искат да знаят дали добре пеят, трябва да правят опити. Според мен, аз по някой път правя опит дали добре пея. Отида при едно дърво, което е напъпило и е приближило да цъфне. Като му запая, то цъфне и аз намирам,

че хубаво съм пял. Искам да зная по-добре дали добре пея, не искам само да видя дали ще цъфне дървото, но искам да зная дали ще дойде и втората фаза. Продължавам да пея и дървото върже хубави плодове. И като попея още половин час и плодовете узряват. И аз хапна от тях. Ако зле съм пял, плодовете не узряват. Ако във вашия живот имате страдания, коя е причината за страданията ви? Любовта ви е малка. Попейте малко и страданията ще изчезнат. Любовта ще дойде и вие ще бъдете в Божествения свят. Но ти не можеш да пееш, ако правилно не мислиш, и правилно не чувстваш, и правилно не постъпваш. Това е втората фаза. Сега вторият закон е: Ти не можеш правилно да мислиш, да чувстваш и да постъпваш, ако не обичаш.

Та казвам: От всичките неща Любовта е, която дава подтик, която дава живот на всичко в света. Тя дава подтик и на човешките мисли, и на човешките чувства, и на човешките постъпки. Любовта дава подтик на всичко вътре в човека. За това казва Писанието: Любовта – това е плодът на Духа. И Писанието казва, че които служат на Бога, те ще му се покланят в Дух и Истина.

Казвам ви, в сегашния живот идат големи изпитания. Те ще дойдат и всички вие ще минете през огъня. Питам: Ако един разбойник те срещне на пътя и те обере, ти силен човек ли си? Ти казваш: Обраха ме. Ама ако ти изгубиш своята мисъл, силен човек ли си? Ако ти изгубиш своите чувства, силен човек ли си? Ако не можеш да постъпваш добре, силен човек ли си? Сега може да се зададе друг въпрос: Какво трябва да се прави?

Сега, толкова пъти сме чели тази глава, десетина пъти сте я чели. Много пъти сте я чели. Но кой от вас знае тази глава наизуст? Някой от вас я знае. Ако ви говоря, то всеки един от вас може да повтори казаното от мен. А някои ще кажат: Много хубаво говори той. Но аз не мога да го повторя. Вие, ако след като свърша своята беседа, не повторите онова, което съм казал, кога ще го повторите? Вие казвате, че много хубаво говоря, но в този ред вие не

може да повторите нещата, както аз съм ги казал. Ако един певец, ако един гениален музикант, който е написал една музика и ако ти не можеш да изпееш музиката така, както той я е пял, ако не можеш да изпееш музиката като погледнеш нотите, ако не можеш да вземеш всеки тон вярно – и във възходяща, и в низходяща степен не можеш да го вземеш вярно, тогава какъв музикант си ти? В низходяща степен са бемолите, а пък във възходяща степен са диезите. Ти трябва „ре“-то да го вземеш и във възходяща, и в низходяща степен вярно. Да знаеш какво нещо е „ре“.

Ако нямаш в света идеал, ти не знаеш да пееш „ре“. Ако нямаш любов, ти не можеш да пееш „до“. „До“ дава подтик. То е първият подтик. Той е основният тон на живота. Най-малката любов, с която човек може да започне в света, това е „до“. Това е най-малката любов, при която се пробужда човешкото съзнание. Това е първият Божествен лъч, който показва пътя, по който човешката душа трябва да тръгне. И като дойде до „ми“, това е границата на физическия свят – до, ре, ми, фа, сол, ла – това е духовният свят. А при „си“ – една нота имаме от Божествения свят – това е „си“. Оттам нагоре има два тона, които съвременната музика не ги знае какви са. И понеже тези Божествените тонове не ги знаем, ние пак повтаряме отначало до..., т.е. почваме пак оттам, отгдето сме започнали. И това са хубави работи.

Онзи музикант, който е разбирал първите три тона, той е станал специалист на физическото поле. Той трябва да знае всичките начини на физическото поле, всяка работа. Той ще познае всяко изкуство на земята, ако знае трите тона и тогава всичко може да прави. И всичко ще му бъде ясно като бял ден. Окултистите ходят в Индия, за да търсят начини как да изучават окултните науки. Индусите, които са разбирали малко от тази музика, те знаят, че за змиите има един тон – змийски тон – и щом вземат този тон, всички змии се събират на едно място, само като го чуят. Те се събират както войниците, като ги викат от

запаса на обучение. Като чуят този тон, всички змии тръгват като един войник. И този, който е пял този тон, ще види, че 200–300 змии са изправили главите си и казват: Какво заповядвате сега? И тези факири знаят и като им запееят друг един тон, всички змии се връщат оттам, отдето са дошли. Ти може да ги викаш както искаш, но те идват само ако им запееш тяхната песен.

Та силата седи в човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, доброто ще дойде при тебе. Ти търсиш доброто, но доброто иска да му пееш. И ако не пееш, то не идва. Щом му запееш неговата песенчица, то идва и казва: Какво заповядвате, аз съм на ваше разположение! Питам: Като отидете в небето, какво ще учите? Ще направите онази погрешка, която са направили двама души. Един американец се хванал на бас за 500 английски лири, че ще може да отиде при един английски милиардер и ще бъде приет от него. А неговото време било много скъпо. Веднъж отива американецът при милиардера и му казва да го приеме. Този пратил при него да му кажат, че няма време. Той казал: Моето време е много скъпо, нямам време. – И той отлага. Два-три пъти той така го изпращал. Милиардерът все казал: Времето ми е много скъпо. Всяка минута ми струва по десет английски лири. Американецът казал: Аз искам да се срещна за пет минути и колкото искате – ще платя. Приел го милиардерът и му казал: Какво обичате? Американецът му казал: Дойдох да ви видя. И си извадил часовника, държи го и го гледа. Изтекли петтях минути. Той турил часовника си в джоба, изважда 50 английски лири и му казва: Твоето време струва 50 лири, а пък моето – 500 лири. И на него останали 450. И му казва още: Аз спечелих този бас. Ти спечели 50 лири, а пък аз – 450 лири за 5 минути. – И в живота печелят хората. Едни печелят 50, а други – 450. Само че онзи, който печели 450 и онзи, който печели 50 – дали са още в този свят, или са и двамата в онзи свят?

Същественото в света е Любовта. Казано е: „Това е живот вечен да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“

Това е законът: Вечният живот е в познанието на Бога. С това не искам да ви кажа, че вие не познавате Бога. Но един баща, когато има един син – как иска да го познава синът му? Бащата иска неговият син да се учи. После, иска да има обхода. Ако син му знае хубаво да се облече, после да си тури връзката и пръстените, да се разхожда с автомобил, с аероплан, ако не се учи и не разбира нищо от музика, от математика, от геометрия, от изкуствата, питам: Този баща мисли ли, че това, което знае неговият син, е достатъчно? И това знание на сина му ще го радва ли? Хубаво е това знание, но не е съществено. Апостол Павел дава едно сравнение, казва: „Ако имам всички тези външни дарби и знания, а пък любов нямам, нищо не съм.“ Защото всички тези неща са преходни, а пък Любовта е единственото реално нещо, което остава.

Та казвам сега: Търсете Любовта, която носи всички блага в живота. Любов, която не подмладява човека всеки ден, не е тази любов, която търсите. Любов, която заставя човека – напуснете я. Напуснете старата любов. Мислите ли, че тази любов, която ви е обременила, че гръбнакът ви е охлузен, и устата ви са охлузени, и ребрата ви се четат – мислите ли, че тази любов е истинската? Някой път аз, като видя някой кон, казвам: Много зле са разбирали любовта хората. А пък като видя някой човек, който го кара, казвам: Много добре си караш кончето. И на коня казвам: Много добре си носиш товара. И на себе си казвам: Аз не бих желал да бъда на мястото на коня и на мястото на онзи, който кара коня.

Едно време художниците се хвалеха, че знаят да рисуват. Но сега и малките деца знаят да рисуват. Той си носи апарата и като цъкне, цялата картина е нарисувана наведнъж. Сега се рисуват цветни картини. Той, като цъкне – и се получи картина, цветна. И това дете само в няколко часа си има една картина. А според стария метод се искат 10, 15, 20 години, за да стане човек художник. Но това цъкне не е изкуство. Много лесна е тази работа. Ако човек знае да

мисли, той ще рисува. Ако знае да чувства, той може да рисува. И ако знае човек как да постъпва, той знае как да рисува.

Сега се изискват хора, които навсякъде да помагат. Често идат да ме питат, казват: Учителю, как да проповядваме Христа? Казвам: Тъй! Те казват: Знаем да пеем, разбираме нотите, пеем свещени песни. Казвам им: Ти като си пял досега, Христос идвал ли е да те слуша? Той казва: Че аз все мисля за Него. Казвам му: Досега писал ли ти е някое писмо? Колко писма си Му писал? И колко твои писма са дошли до Христа? Ако отидеш в пощата, ще видиш, че те седят в кутията. И пощаджиите имат закон, че ако не се вземат писмата навреме, те се унищожават. И от тези писма, после помен не може да се намери от тях.

Няма по-ужасно нещо в света човек да бъде измамен в онова, което вярва, в онова, към което се стреми и в онова, което той иска да постигне. Първите хора останаха излъгани в рая, изгубиха светлината, с която бяха, и останаха голи. И Писанието казва така: „Адам виде, че беше гол.“ Адам, преди да съгреша, беше царски облечен. Вземете един черен въглен. След като изгасне въгленът, как ще гори – нали е гол? Но като прекарат през него електрически ток, той светва и пак става с царска дреха. И много лампички има тогава. Като светнат те в тока – и всичките веднага са облечени. Но като съгрешат те, престават да светят – оголяват и почерняват.

Казвам сега: Дръжте връзката. Коя връзка? Едната връзка. Новата връзка. Любовта е, която спасява света от големите нещастия, които са оплели хората.

Сега ако сте в Севлиево, какво ще видите? (Това беше във времето на голямото наводнение, което стана в Севлиево.) Дошла една толкова голяма вълна, повече от 8–10–15 метра с вода. И тази вълна минава и завлича къщите. И става едно нещастие. Един ден може да дойде такова нещо и в твоята къща. Сега ние ги съжаляваме. Но Писанието казва: Гледайте и вашите къщи. Защото тази вълна ще

дойде един ден и във вашата къща. Един разправя своята опитност. Тъкмо се върнал вкъщи с яденето и яли, и майката и децата легнали да спят. И той легнал да спи. И дошла вълната и задигнала цялата къща. Той се спасил, но жена му и децата се удавили. Вие казвате: Какво голямо нещастие. Но това нещастие иде върху всички. То ще дойде. Не съграждайте къщите си в низините, долините, дето водата може да дойде и да ви завлече. А съграждайте ги по високите места, та като дойде тази вълна, да не ви засегне. Да мине и да си замине.

Та сега се показва и любовта на другите. Всички проявяват съчувствие, отиват да помагат там. И така трябва да бъде. И още повече трябва да бъде. Онова, което ни отдалечава от Бога, от живота – то е безлюбието. Онова, което ни отдалечава от Бога, е неясната мисъл, неясните чувства, неясните постъпки, с които всеки ден всички хора си служат. И Писанието казва, Бог казва: Обърнете се към Мене! Бог казва: Приемете любовта, новата любов. – В старата любов младата невеста, като ѝ е турено булото отгоре, тя е много добра, по-добра от нея няма. Тя на всички целува ръката и мълчи. Тя мълчи и гласът ѝ не може да чуеш. Но щом се вдигне булото от главата ѝ, и тя вече се проявява.

Та казвам сега: Аз харесвам булото. Това показва започване с Божествената любов и свършване с човешката. Като се махне булото, тогава иде вече човешкото.

Да започнем с Божественото и да продължаваме с него, това е смисълът на живота – вечното опознаване на любовта, която носи вечния живот за всички души.

Отче наш

6,10 ч. с.

34. Утринно Неделно Слово, държано на 2 юли, 1939 г, 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – ясно, чисто. Времето – меко, топло, светло.

САМООТРИЧАНЕ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Иоана.

Духът Божий

Размишление

Човек с едно ядене не може да се нахрани. Едно ядене топло за през целия живот не държи. Най-малко три пъти ядете на ден – закуска, обед и вечеря. На другия ден пак започва същото и все се повтаря същата работа – 80, 90, 120 години по три пъти ядене на ден. Сутринта какво ядене вземате? Някой си стопля вода и пие чай. Някой българин ще си направи попара; някой американец ще вземе бифтек, месо; някой вегетарианец ще вземе някоя ябълка, круша – през лятото ако е. Казвам: Какъв е смисълът на яденето? Яденето е най-ниската степен, чрез която човек се запознава с материалния свят. Трябва да яде, за да си предостави материала, с който да се изгради нещо. Трябва му този материал. И сега трябва да си го сготвите и сами трябва да го възприемете, да го сдъвчете и после да го изпратите навън във вид на мисъл, на чувство и на постъпка. Тези чувства той ги продава. Мислите, чувствата и постъпките се продават както грънците, шапките, обувката, както ябълките, крушите и други. Кога се е научил човек да продава нещата? Като е излезнал из рая навън. В рая той не знаеше какво нещо е продаването. Там имаше изобилие. Там, дето няма изобилие, има продажба. Всеки иска скъпо да продава. Например, една мома иска скъпо да продаде любов-

та си. Търси някой княз, тя не иска да се ожени за един овчар. Ако се ожени за един овчар, ще гледа колко овце има. Ако има 10 овци, тя казва: Не стигат. Иска 100, 200, 1000 и прочее. Ако той е земеделец, тя иска той да има много земя. Ако е учен, тя иска да е най-ученият. Но тези неща са неразбрани. Ние продаваме което не може да се продаде. Един от учениците Христови продаде Учителя си за 30 сребърника. Цял човек го продаде за 30 сребърника, за много малко. Не знаем дали това е вярно, или не. Това е иносказание. 33 – това е числото на заблудението. Събрани, двете цифри дават 6. А пък числото 6 е число на заблудението. Например един момък се съблазнява, че една мома е красива, че го е погледнала така някак си и само с един поглед той продава душата си и тръгва подир нея като шашав. Защото веждите ѝ и очите ѝ били черни. Чудят се бащата и майката! Той казва: Така ме погледна! – Очите ѝ били черни. Че какво има в черните очи? Само младият момък, който е виждал черните очи, знае какво нещо са те. Черните очи са очи на заблудение, нищо повече. Когато човек иска да извърши едно престъпление, търси черни очи, понеже в тъмнината нищо не се вижда и няма кой да те съди. Така че, като правиш едно престъпление – само при черните очи се прави престъпление. И момъкът търси черните очи на момата. И това го счита за голяма любов.

Престъплението какво е, какво значи? Престъплението е първата стъпка, за да дойдеш до някакво познание, което е горчиво, престъпно. Ние казваме „пристъпалник“, когато детето проходи за пръв път. В България има такъв обичай, че за пристъпалника правят цяло угощение. Някой път ще заколят кокошка, ще направят баница.

Труден е животът в своето проявление. Сега казваме, че е виновата любовта. Да кажем, че любовта е младата мома, която тика момъка в престъпление. Хубавите работи тикат хората в престъпления. Например човек, който е опитал кокошето месо и си е похапвал печена кокошка, само като я види, почва да си въобразява колко е вкусно то. Той

ни най-малко не мисли за нейните страдания. Той хване кокошката, откъсне ѝ главата и я опича. Значи, хубавото месо на кокошката го тика към престъпление. Той мисли, след като изяде тази кокошка, може да придобие нещо. След като е изял кокошката, човек ще придобие онова, което има в кокошката. А пък кокошката никакъв такт не владее. Каквото извади, ще го разрови с краката си. И тя е много неблагоприятна. Каквото ѝ дадеш – ще ѝ дадеш една крина жито – тя ще покълвне и другото ще го остави. Казва: Пет пари не давам заради него. Може след няколко дена да погладува малко – не го оценява. И на хората дай и най-голямата любов – той постъпва както кокошката. Аз съм виждал много мъже, които са били обичани от жените си, но нека да бъде последователен. Да не говорим сега за мъже и жени. Да вземем сега момъка, който е обичал момата, момъкът, който е тичал подир момата и е казал, че без нея не може да живее, че е готов да се жертва за нея и т.н. А момата на това се смее и казва: Вижте този колко е шашав, тръгнал е като смахнат. Той изявява най-голямата си любов, а тя няма вяра в него. И тя е права. Защо? В света в закона на любовта има едно голямо противоречие. Има един пример. В древността една от големите жрици се влюбила в първосвещеника – един велик адепт, много напреднал. Но той нямал разположение към нея. Тя правела всичко, за да го убеди в любовта си. Тя казвала: Искам да ме обичаш така, както аз те обичам. Той я обикнал така, както тя го обикнала, но в момента, когато той я обикнал така, тя го намразила. И в тази измама той я проклина и тя станала на змия.

Питам сега, ако ти обичаш някого, каква нужда имаш той да те обича? Това е едно от неразбиранията в живота. Ако аз съм изработил една стока и я продавам, то всякога искам да получа нещо в замяна на стоката и което да съответства на стоката. Такава една обмяна съществува между хората.

Но какво подразбираме под думите „аз те обичам, но

и ти да ме обичаш“? Седели ли сте вие някой път да мислите, защо трябва да обичате? Аз си обяснявам по следующия начин. Ако ти запалиш един съвременен котел, с който се движат треновете и параходите, ако го нагриваш този котел и нямаш отдушник за парата, то котелът ще се пукне. Значи ти трябва да любиш, защото иначе ще се пукнеш. Нищо повече. И ако не искаш да се пука котелът, то тогава не подклаждайте котела. Но въпросът с това още не е решен. Ти казваш: Аз го обичам. Да обичаш някого, това е едно лекуване заради тебе. Ти ако не обичаш, тебе ще те сполети едно по-голямо зло. Да обичаш е едно зло, но да не обичаш е два пъти по-голямо зло.

Сега аз искам вие да разсъждавате. Така, както ние разбираме любовта при сегашните условия, при нея се раждат всичките престъпления. Майката, като роди деца, за тях тя може да направи много престъпления. Онази вълчица, която е родила няколко вълчета, вечерно време ще скочи върху една кокошка или ще открадне едно агне; ще скочи върху друга кокошка и ще открадне друго агне и т.н. Двадесет-тридесет години всеки ден по едно агне, значи в годината 365 агнета или кокошки тя ще ги донесе на своите деца от любов към тях. Онази малката птичка за своите деца ще хване по десетина мушички или стотина червейчета и ще ги занесе на своите деца. Сега къде е разрешението?

Въпросът е как трябва да обичаме. Христос е разрешил този въпрос малко другояче. Досега всички, които са обичали, са изяждали тези, които са били обичани от тях. Така е било в старата любов. А пък Христос, като дойде на земята, в новата любов казва: Аз обичам другите не да ги изям, но аз, като ги обичам, искам те да ме изядат. Значи, обратното става. Следователно, ако ти, като обичаш другите хора, искаш да ги изядеш, ти искаш старата любов, в която стават всички престъпления. Новата любов седи в това, като обичаш някого, той да те изяде. И в това изяждане се раждат всички добрини в света. И върху това се гради всичко. Ако тебе не те изядат, ти не си в новата

любов, и като те изяждат, доброто се ражда тогава. Когато те изядат хората, тогава ти ще изградиш доброто. След като хората изядат Христа, той ще влезне в тях и ще ги научи как да любят. Ако ти ги изядеш, те ще те научат, каквото те знаят. Ако изядеш една кокошка, тя ще те научи да ровиш; ако изядеш една свиня, тя ще те научи също да ровиш. Свинята с муцуната си се е предала на ровене на земята. Та и всички вие се занимавате с ровене навсякъде. Защото свинята рови с носа си – муцуната си, а муцуната е израз на човешката интелигентност, на неговата мисъл и всичко. Ако ти изядеш хората, то те, като влезнат в тебе, ще те научат на това, което те знаят. Ако ти в своята любов не можеш да влезеш в душата на някой човек, то ти не можеш да го научиш на нищо. Ако ти ги изядеш, то ти ще ги научиш на онова, което ти знаеш. Казва някой: Знаете ли, че Иван си купил нови обуца, че Драган си купил парижка шапка, че той носи дрехи от английски плат. Часовникът му е с красива линия. Че какви книги той донесъл. Че какъв апартамент хубав има. Че какви били прозорците – големи, широки. Та какви са стъклата на прозорците му. Пък какво пиано има. Какъв хубав умивалник, парижки. Пък тенджерите какви са. Креватът му е направен от орехово дърво и колко е хубав. А пък възглавниците му с хасе. А пък нощните му обуца, нощната му риза копринена е. А пък банята му каква е.

Питам: Какво е добил човек от всичко това? В тенджерата ти можеш ли да влезеш вътре и да те сготвят? Ти влизал ли си в неговата тенджера, в неговите обуца? Ти бил ли си в кожата на един вол, от която са приготвени обуцата? И ние се хвалим с тези неща. Когато ги турим на краката си, казваме: Отлични са тези обуца! А когато се е драла кожата на едно животно, ти какво трябва да мислиш? Трябва да мислиш: Колко е пострадало това животно заради мене – за да ми запази краката от острите камъни, които могат да наранят краката ми.

Та казвам: Кое е онова, в което седи любовта? Ако

живеем по стария начин, ние ще имаме това неразбирателство в живота, което съществува сега, и животът ни ще бъде несносен. Само когато човек почва да се жертва, тогава ще влезне в един нов свят. Често вас ви е страх да се жертвате. Всеки, който се пожертва, казва, че трябва да умре. Но при умирането ти ще влезеш в един особен свят. Ти като не се пожертваш, не можеш да влезеш в света на любовта. Само като влезеш в света на любовта, ти можеш да я намериш. Човек, който разглежда любовта отвън, за него това е един вид, а пък като я разглежда отвътре, за него тя има друг вид. Ако ние разглеждаме Бога отвън само, то ние Го разбираме по един начин. И там се ражда злото. Но ако Го виждаме отвътре, тогава ние Го възприемаме отвътре, тогава Той ни научава на смисъла на нещата и почва да ни учи как трябва да живеем. И ако не влезне Бог в нас, ние не можем да живеем както трябва. Трябва да имаме един модел за това. И Христос казва: Аз и Отец ми ще влезнем и ще направим жилище във вас. Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в мене, тогава и аз ще ви се изявя. – Изявяването ще покаже каква е тази любов, с която ние трябва да се проявим.

Аз съм ви привеждал и друг път примера за онзи светия, който търсил 30 години Христа. Той бил един римлянин, патриций и той се оттеглил в едно пусто място и се предал като голям светия. И всичките му дрехи съвсем се окъсали. Той оголял и си казал: Как ще изляза пред света сега? Веднъж му донесли един хубав костюм – римски, хубава шапка, хубави обуца. Донесли му и хубаво ядене. Но в този ден един млад човек, който искал да се жени, а нямал дрехи, идва той при светията и казва какво иска. Светията погледнал себе си, погледнал и новите си дрехи и мислил какво трябва да прави – себе си ли да облече, или този момък, който иска да се жени? Той му дал дрехите си. А хлябът, който донесли на светията – идва при него една бедна жена с децата си, която нямала хляб, и той дал хляба и яденето. Оставил само едно малко парченце от хляба. Но

една мишка излязла от дупката си и той ѝ хвърлил това парченце хляб. Мишката го взела и го занесла в дупката си. Той се замислил и се търкулнали две сълзи от очите му. И той казал: Нищо нямам пак. И дрехите отишли, и яденето отишло, и всичко друго отишло. И той нищо не разбрал. Но в този момент се явява Христос и тогава той, като пожелвал всичко, разбрал смисъла на живота. Разбрал, че тази храна идва отвътре вече.

Та казвам: Докато в нас двете сълзи не потекат от очите ни, че всичко е изгубено, ние не можем да имаме постижения. Докато ти се държиш за своята тъща, за баща си, за майка си, за приятелите си, за народа си, и за себе си най-последно, ти не можеш да имаш постижения. И като се отречеш от всичко това и се решиш да служиш на Бога, тогава ти ще разбереш любовта, която отвътре в тебе ще работи. И Писанието казва: „Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят.“ Това е най-хубавото служене! Ако така живеем, какво ще стане с нас? – казват хората. Чудни сме в нашите разсъждения. Че сега както живеем, какво става с нас? Идете на гробищата. Вие казвате: Така, както сега служим, ще бъдем нещастни. Че както сега живеем и служим, не сме ли нещастни? Обаче, ако служим по новия начин, смърт в къщата ни няма да има и всецяло ще разрешавате въпросите си. А пък сега отчасти ги разрешавате. По новия начин на любовта ние ще се освободим от страданията. А пак по старата любов ако остане, ние ще имаме сегашните противоречия, които съществуват в света. И по никой начин вие не можете да примирите хората, ако не приемете учението на любовта. По никой начин така светът не може да се преобрази. Ако не приемеш учението в себе си, ще имаш борба в себе си. Някой път всеки от вас се бори, не знаете как да постъпите и какво да правите. Борите се с онова свое чувство дали да обичате хората, дали да обичате другите и кого да обичате повече, да престанеш, да не обичаш никого. Как ще разберете това? И себе си няма да обичаш по външен начин.

Кого ще обичаш? Ако обичаш тялото, това тяло един ден ще се разкапе. Кое е онова, което трябва да обичаш? За да обичаш нещо, то трябва да е нещо, което да е постоянно и да не се изменя. Ако ти обичаш един човек и той се изменя спрямо тебе, питам тогава: На каква реалност или на каква база седи тази любов? Тя е неразбрана тази любов. В любовта се подразбира онази цена, която в цялата вечност не може да се измени и освен че не се изменя, но нейната цена се увеличава. В любовта животът се увеличава постепенно. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил.“

И в новата любов ти трябва да виждаш Бога във всичко, в цялата природа. Не отвън, но вътре, вътре трябва да чувстваш Бога. При новия начин на любовта, ти като имаш любов, то всичко в природата ще ти говори. На Христа казваха: Благословен, който иде в името Господне. И веднага след това Христос казва: „Ако те млъкнат, тези камъни ще проговорят.“ Тези камъни – това са спящи души. Един ден, когато дойде любовта, те ще се пробудят, те спят сега. Виждате един човек спи сега, понеже душата му е извън неговото тяло. Неговата душа ходи в другия свят, отдето е дошла. И когато човек се събуди, душата се връща в своето жилище, отдето е излезнала – връща се в тялото си. Защото на служба е душата – като един чиновник. Ние сме на земята, за да изпълним Волята Божия. Един директор на банката, като служи 30 години, уволняват го и го пенсионират. Дадат му 3–4 хиляди лева пенсия и той си прекарва последните дни не като директор, но като екс директор. Но важно ли е директорството? Не е важно. Важно ли е тялото? Не е важно. Като излезнеш от тялото си, ще бъдеш пенсионер и ако си служил като добър директор в тялото си, като отидеш в невидимия свят, ти си пенсионер и ще ти дадат 3–4 хиляди лева заплата и ще живееш добре. А пък ако не си служил добре, ти горе ще бъдеш без пенсия и ще ходиш да търсиш нова служба. Та

единственото нещо, което може да гарантира нашия бъдещ живот, е любовта. Без любовта животът не може да се гарантира. Това е новото схващане на любовта, която жертва всичко, за да намери Бога. Ние трябва да пожертваме всичко, за да намерим Бога. И като намерим Бога, ние ще влезем в целокупния живот и тогава ще намерим смисъла на нещата. И тогава навсякъде, гдето минеш – и като ядеш, и като спиш, и пр. – навсякъде ще има смисъл, ще намериш дома си. И апостол Павел казва: Онова, което Бог е приготвил за онези, които любят Бога, нито око е видяло, нито ухо е чуло. – И ще бъдеш в един свят между братя и сестри, които ще имат една такава любов, каквато ти очакваш. И ти ще бъдеш към тях с такава любов, каквато те очакват. Ти ще бъдеш към тях такъв, какъвто те очакват. И те ще бъдат към тебе такива, каквито ти очакваш. А пък ние сега сме един към друг такива, каквито не трябва да бъдем. И там е всичката мъчнотия. Едного обичаме повече, а другото – по-малко. Когато обичаме повече, даваме му повече. А когато обичаме по-малко, даваме му по-малко. А когато никак не обичаме, нищо не му даваме. Хората търсят любовта по единствената причина, понеже чрез любовта се добиват богатата в живота.

В новото схващане – не само в схващането, което вие сега знаете – вашата любов трябва да мине от смъртната любов в безсмъртната. От любовта към себе си и от любовта към ближните си трябва да минете в любовта към Бога. И тогава Бог във вас ще създаде едно ново общество. Ближният ви ще се прероди и вие ще се преродите. И Писанието казва: „Ако не се родите изново...“ Значи, след като възприемем Божията любов, тогава отново ще се родим. И тогава ще станем деца на Царството Божие. И ще бъдем готови да разберем вътрешния смисъл на живота. Само тогаз ще бъдем готови за онова, което търсим. Да не се вижда трудно за вас. Защото това е една неизбежност. Никой досега не е влезнал в Царството Божие, който не е пожертвал себе си. И вие не можете да влезнете в Царството Божие, ако не пожертвате себе си. Това е вратата. Царството Божие

не може да се отвори за вас. Христос казва: Който не обича мене повече от майка си и баща си и който ненавижда своя живот, не може да бъде мой ученик. – Тези неща ние ги знаем, но сега трябва да ги приложим. Трябва да изучавате какво нещо е самоотричането. Например, трябва да знаете, когато някой човек иска да ви обиди, какво трябва да направите. Станете глухи! А когато иска да ви каже една хубава дума, тогава да си наострите ушите, да бъдете чутки, да можете да чуete хубаво.

Та сега трябва да бъдете глухи за злото, а с такова чутко ухо за всяка една хубава дума, колкото и да е малка тя. И да я запишете във вашето календарче. Вие нали си имате календарче, където си записвате някои неща? Всяка една хубава дума ще я запишете там. Същото се отнася и за зрението. Като дойде да видите нещо лошо, да си затваряте очите. А пък за добрите неща – да си отваряте очите на четири. И ушите си, и очите си, и устата си, и всичко за доброто да се отвори на четири. Само така може да бъдете носители на онова великото учение, което сега иде. Този е пътят, по който Бог може да ни се изяви. Ако приложим Словото на Бога, Бог ще ни се изяви. Ако не го приложим, то ние ще разберем Бога отвън. А ако приложим Словото, тогава Бог ще ни се изяви отвътре. И тогава и външният свят ще стане за нас достъпен.

Отче наш

6,15 ч. с.

35. Утринно Неделно Слово, държано на 9 юли 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – чисто, ясно. Времето – тихо и топло.

СЛУГИНЯ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Духът Божий

Размишление

Ще прочета 12 глава от Иоана – Евангелието на любовта. Едни го четат като любовно Евангелие, а други го четат като обикновено Евангелие. „Защо да се не продаде това миро за триста динарии, и да се дадат на сиромасите?“ (5 ст.) Сиромасите – хора на безлюбието – всеки ден ще ги имате, защото хората на любовта рядко се срещат. „А фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползвате? Ето, светът отиде след него.“ (19 ст.) Много са прибързали. Те мислили, че ще отидат всички след Него, а пък ето, вече 2000 години и всички не са отишли подир Него.

В начало бе Словото

Какво е предназначението на сиромаша? Какво е предназначението на богатия? Сиромашията е една длъжност. И богатството е една длъжност. Мнозина, като разглеждат, виждат, че сиромашията не им се харесва, понеже нямали никакъв приход. По това се отличава, че е без пари. А пък при богатството отвсякъде иде. Богатството прилича на едно езеро, дето всички реки се вливат. А пък сиромашията прилича на едно езеро, одето всичката вода излиза навън. И досега човечеството още не е разрешило въпроса за сиромашията. Хората не искат да бъдат сиромаси. Всички искат да бъдат богати.

Един еврейски проповедник, като чел няколко мои беседи, казал, че намерил само две думи, които разбрал. Че повече не трябва да разбере. Кои са двете думи, които е разбрал? Значи моята беседа засегнала и неговия ум и неговото сърце – две думи разбрал той. И аз това искам. Аз не искам повече. Като почнат да работят умът и сърцето, това е вече достатъчно. Той искал да каже, че нямало нищо за разбиране. Другите работи са безпредметни за него сега.

Когато вие се влюбите, когато някой млад момък се влюби в някоя мома, кое е важното в момата? Нейните дрехи, украшенията, пръстени, обувца и прочие – те са важни. Но кое е най-важното в момата в дадения случай? Нейният ум и нейното сърце. А пък дрехите при един отличен ум и сърце са намясто. А пък без ум и сърце не са намясто. Когато умре някой човек, когато излезнат от него умът и сърцето, тогава го тургат на една благородна носилка и го носят четири души и казват: Ето един човек, който не разбира двете думи.

Най-първо, когато вие изучавате Божественото Слово, то трябва да апелира на вашия ум. Ако едно слово не внася светлина в ума ви, то не иде от Бога; ако едно слово не внася топлина в сърцето ви, то не иде от Бога; ако едно слово не внася сила в ума ви и не внася мир в сърцето ви, то не иде от Бога. Ако слушаме някой философ, той казва: Всяко нещо си има причина. Каква причина има да си сиромаш, или каква причина има да си богат? Казват за някого: Той има голяма заслуга. Чудна работа, аз не разсъждавам така. Че който е сиромаш, трябва да има заслуги. Само със заслуги може да стане човек сиромаш. Само със заслуги човек може да стане богат. Ти ако със заслуги не можеш да станеш сиромаш, ти със заслуги и богат не можеш да станеш. Сиромашията предшества богатството. Чувствата са предшественици на човешкия ум.

Нима мислите, че онази мравка, която седи в този мравуняк, е някой голям философ? Аз виждам, че никаква философия няма тя. Тя си извежда децата навън, изнася ги

от едно място и ги туря на друго. Погледнеш, целия ден пререждат мравуняка в една малка купчинка. И след хиляди години този мравуняк не е станал по-голям. Те имат философия, че една малка сламка, шушка не трябва да е на едно място в мравуняка и я преместят на друго място. Та вземете и съвременните хора. Какъв е последният модел на шапките? Накривена на едната или на другата страна. Обущата трябва да бъдат остри или тъпи. Имате френски, американски, английски и български цървули. Цигуларите, като свирят, се питат как трябва да се държи цигулката и колко да я стискат отдолу под брадата. Учителят по цигулка всякога ще поправи ръката ти. И хубаво е това. Човек може да знае много добре да държи цигулката си и ръката си, но не може да свири. Хубаво е човек да знае как да държи цигулката, лъкът и ръката си. Не е лошо това. Но това не е същественото, това са второстепенни неща. А пък някой, гледам, че не държи цигулката както искат, като я хване – криво някак си, но тон има в нея. И умът му, и сърцето му тон имат.

Сега искам да ви кажа едно нещо ново. Защо страдате? Защото не разбирате сиромашията. Защото сте недоволни, затова страдате. Защо по някой път се измъчва умът ви? Защото не разбирате богатството. Човек като стане богат, той пошурее.

Един турски хамалин в Цариград си взел един лотариев билет и му се паднал един английски параход на лотарията. И като го въвели в парахода, той полудял. И съвременните богати хора полудяват. И като полудее, той си купи един автомобил, хване един шофьорин, който не знае как да кара. И той бухне автомобила някъде! Или като забогатее, той ще си направи някой апартамент. Ще хване някой, който не знае как да го направи и тази къща ще го затисне. Като стане богат човек, той трябва да се запознае най-първо с най-умните хора в света; той трябва да се запознае с най-добрите хора в света, с най-силните хора в света, с най-щедрите хора в света. Ти трябва от единия до другия

край да търсиш щедрите хора. Четири-пет години ще ходиш да търсиш, да видиш какви хора са щедри. И после четири-пет години ще търсиш милостивите хора, да видиш какви са тези хора. Трябва да имаш обект. Питам сега: Ако трябва да изучавате десет живи добродетели и за всяка една добродетел ако посветите по четири години, то трябва ви 40 години да ходите в света да ги търсите, да ги срещнете, да се разговаряте с тях. И след това ще почнете да прилагате това, на което те са ви научили. Да внесете нещо в живота си вътре.

Знаменитият Питагор е седял и чакал 20 години при египетските пирамиди. Учен човек бил той. Египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Толкоз голямо недоверие, че единственият грък, когото са приели в школата, 20 години са го изпитвали. После и няма да ти говорят. Ще седиш и ще чакаш. Ще ти дадат такива обикновени работи. Питагор е прекарал 10 години в Палестина и след това се върнал в Гърция. И Питагоровата школа не е успяла, понеже той от своето престояване 10 години изял. Трябваше 40 години, а пък 30 като прекарал, не стига. И отишъл в Гърция и образувал една школа. И понеже на посветените не позволявали да се женят, той щом се оженил, закъсал вече. Той се оженил и затова школата му изгориха и учениците му се подсмиваха. Вие ще кажете, че женитбата – това е богатството; да не се жениш – това е сиромашията. Че ти трябва да изучаваш школата на сиромашията и тогава да влезеш в школата на богатството. А пък някой изведнъж, без да е свършил школата на сиромашията, влиза в богатството. И като този турски хамалин полудява.

Сега ще ви наведе един пример. На един човек му била мирна главата. Но по едно време, най-първо влиза в главата му мисълта, че той е адепт, че е посветен вече и че е свършил вече своята еволюция. И той търсил една красива мома за другарка. И много отлична идея имал той. Но след като я намерил, той ѝ станал стражар, почнал да ходи да я наблюдава какво прави. Дойде си тя вечерта, той я пита:

Ти днес с кого се срещна? Тя му казва: Срегнах един доста красив човек. Той я пита: Какъв беше? Тя му казва: Един млад. Той пак пита: Мустаци имаше ли? – Имаше. – Очите му какви бяха? – Черни. – Ами устата му? – Червени. – А пък ръцете му? – Доста гладки и хубави. – А на всеки неин отговор той все казвал: Хъм, хъм, разбирам. Защо пита той кого тя е срещала?

Сега да ви наведе един пример. Бог, който е толкова съвършен, е направил всички хубави работи в света, а вие и богати, и сиромаси сте недоволни. Учениците на сиромашията и на богатството са недоволни от това, което Бог е направил, а вие сте недоволни от богатството, което имате. Един милион имате, но не сте доволни, понеже вашият съсед има два милиона. Или вие сте недоволни, че вашият съсед е повече сиромаси от вас, понеже той, като е по-сиромаси от вас, а вие сте по-малко сиромаси, иде да ви безпокои и иска от вас пари и други неща. Той казва: И аз съм сиромаси като тебе, но ти не си толкова сиромаси като мене. – Сиромаси от сиромаси просят. – Че от тебе какво просят този сиромаси? Просят от твоята сиромашия. Дай му, което иска. Казват, при Иова, когато изпаднал съвсем и тялото му било покрито с рани, отишли сиромаси да просят. Той нямал нито пари, нито овце, нищо нямал, не останало нищо от онова, което имал. И като просили, той горкият от своите мъчения, понеже в раните му имало червейчета, изваждал и им давал по едно червейче от своите рани. И това червейче се превръщало в златна монета. Месоядците идвали ден след ден и Иов благодарение на това, че давал червеите, се освобождавал от тях, като помагал на другите хора. Той боледувал само докато раздал всички червеи и казал: Няма вече какво да давам. Като казал „Няма вече какво да давам“ – и тогава оздравял. Този анекдот можем да преведем така. Всички онези несъобразности в нашия живот са червеи. И кой обича червеите? Човек обича ли един недостатък? Извади го и го дай навън. Един недостатък трябва да го изпратиш някъде навън. Ще го изпратиш някъде да стане съвър-

шен. Има недостатъци в човека, които са останали от миналото съществуване. Дойде някой път някой човек и ти не можеш да го търпиш. Или да допуснем, че ти вървиш по път и бръкнеш в джоба си, за да дадеш някому, който има нужда. Но като бараш, ти виждаш, че си извадил 10 лева. А този човек е от сиромасите. Но ти пак ги туриш в джоба си тези пари и търсиш по-малка сума, за да я дадеш. Ти не си от сиромасите. Дай навън десет лева, за да се освободиш. Докато ти вярваш, че парите са едно велико благо в света, без което не може, ти си на крив път. Ти трябва да считаш, че парите са едно голямо бреме, от което трябва да се освободиш. Зарадвай се, че джобовете ти са празни. И като отвориш кесията си и видиш, че имаш златни монети в нея, то ти се освободи от тях. Не да ги хвърлиш. Ако ги хвърлиш на земята, ще дойде нещастieto върху тебе. Но като дойде някой приятел и проси, ти трябва да благодариш, че този човек проси от тебе. Извади кесията си и дай. Казваш: Как да го разбираме това? Струва ли си? Извади ги от кесията си и ги дай на някой нещастен човек, който дойде при тебе. Ти казваш: Как да ги дам, толкова време съм работил за тях. Ти си работил за злато – това е едно друго заблуждение. Вие не създадохте златото, други го създадоха. Има същества, които със своя ум в миналото преди хиляди векове създадоха златото. Вие знаете ли какво са турили те в златото? И вие се ползвате от него. Когато ви вземат златото, те ще ви кажат: Ще бъдете така чисти, както златото – да не се изменя вашият характер. И като намерите златото, трябва да бъдете като него, като златото чисти.

Като намерите желязото, какви трябва да бъдете? Остри като нож. И като дойде някой недостатък, изведнъж отрежете главата му, без да ви мръдне окото! Всеки един недостатък, който имате в себе си, като дойде при тебе, с ножа си ще се освободите от него. И вие ще приличате на онзи грък – той бил голям герой. Веднъж, една вечер той пътувал както гръцките мъже с фустанела и въоръжен.

И вижда един чукан и наоколо бѣз. В тъмната нощ той мислил, че чуканът е някой човек и му казва: Бягай оттам, един герой грък ще мине. Но онзи не се мръдвал. Гъркът казал: Гъркът знае и да заобикаля, и да мине от друго място. На сутринта той видял, че това не са хора, а чукан и бѣз. И като извадил ножа и сече горкия този бѣз. Кое е това бѣз? Вечерно време вие се намирате пред един високопоставен господин. Вие го намирате богат и веднага вземете особено положение спрямо него. А пък като го намерите сутринта, че е сиромаш, че не е такъв, какъвто си го мислехте, и ти почваш да режеш на общо основание, както бѣза. Ти имаш слуга въщи – режеш го като бѣз. Този грък реже бѣза, а господарката налага слугинята. Ако тая, която ѝ е слугиня, беше една княгиня, господарката не щеше да я реже. Мислите ли, че ние разбираме Божия закон? Дойде някой учен и ние изведнѣж вземем една поза. А пък дойде един невежа – вземем друга поза. То е същото нещо.

И какво се крие в написаната книга? От написаната книга вие ще се учите какво е писал онзи, който я е писал. А пък ненаписаната книга е бяла книга. И в тая сиромашка книга вие ще пишете нещо. Вие ще пишете най-хубавото, което вашият живот може да създаде. И ако срещнете един невежа, един сиромаш, който има нужда от вас и ако вие не можете да напишете в неговата душа, вие не сте разбрали живота. Че това е предметно учение за вас. Написаната книга е за онзи, който я е писал. Написаната книга повдига онзи, който я е писал. А пък ако ти искаш да прогресиращ, ти трябва да напишеш нещо. Какво ще напишеш? Ти ще му кажеш така, както Христос е казал: Аз съм пътят. Като срещна сиромаша, ще му кажа: Аз съм път, истина и живот. Който дойде при мен, няма да го изпѣдя. Значи в този момент ти трябва да станеш проводник на Христа, т. е. да оставиш Христос да се прояви чрез тебе.

Питам сега: Вие, всички тези, които са дошли при вас, приехте ли ги? Всички тези, които са ви обичали досега, оценихте ли ги? Всички тези, които са ви направили някак-

ва услуга, каква да е, поблагодарихте ли им? Не.

Когато Полша водеше преговори още с англичаните и с русите, русите предлагаша на Полша руските войници да минат през Полша. А пък Полша каза: Руски войник не може да мине през Полша. А пък сега какво е? Ако руски войник не може, германски войник може.

Аз вземам сега нещата и ги изяснявам принципиално. Ако ти не допуснеш войника на доброто да мине през твоята държава, войникът на злото ще дойде. Предметно учение е това. Щом дойде Русия, пусни войниците да минат през държавата ти. Нищо повече. Щом войниците на любовта дойдат, пусни ги. Защото ако не пуснеш войниците на любовта да минат през твоята държава, непременно тези на омразата ще дойдат. Ти казваш: Какво е искал да каже Христос? Защо се случват тези работи? Това е предметно учение. Народите се учат сега. Англия ще си учи урока. Тя има много да учи. Тя е била богата. Тя е една голяма държава. Трябваше да даде свобода навсякъде. А пък тя дава свобода, но кому и на кого? Когато е по нейните интереси – дава. И тогава е щедра. А пък дето не е по нейните интереси – не дава. А пък сега работата се изменя. Един англичанин написа една книга: „Онова, което не достига на англичанина“. Има нещо, което не му достига.

И аз ви казвам сега: Онова, което не достига на сегашния окултист, е новото учение. Някои казват: Аз съм от новото учение. Аз не искам да имам само една философия, една табела на новото учение. Сега не е за упрек, не е време само за философия, но ние имаме една задача. Ние трябва да разбираме положението, в което Бог ни е поставил. Важно е да изпълним Волята Божия така, както Бог изисква. Трябва да дадем свобода на Бога вътре в нас. Първото нещо е, че човек трябва да даде в себе си абсолютна свобода на Бога да работи – да даде свобода на Божественото, което има в себе си. Да не правиш ограничение на Бога в себе си, да не протестираш. Сега колцина от вас има, които да не протестираш? Често някоя сестра слушам да казва: Защо ми

даде Господ този мъж? Слушам един мъж, някой брат да казва: Защо ми даде Господ тази жена? Че какво трябваше да ти даде? Преди години един брат дойде и казва: Дотегна ми да живея с тази жена. Искам да я напусна. Казах му: Искаш ли да се жениш пак? Той каза: Разбира се. Казах му: По-добра от нея няма да намериш. Тази, която ще вземеш, ще бъде по-лоша. Няма да намериш по-добра. Той ми отговори: Какво да правя тогава? – Дръж тази жена, която имаш сега.

Благодари на Бога за онзи мъж, когото не обичаш и благодари на Бога за оная жена, която не обичаш. Там е силата! Да обичаш тази жена, която те обича – това не е мъчно, това е по-лесно. Но да обичаш тази жена, която не те обича – там е силата. Благодарни на Бога, че имаш една жена, която не те обича, понеже тя ще те научи на много работи.

Благодари на сиромашията, тя ще те научи на нещо. И богатството ще те научи на нещо, но и сиромашията ще те научи на добродетели. И богатството може да те учи, но трябва да си свършил сиромашията. Под тези думи разбирам следното: когато човек в сърцето си е всякога благодарен. Аз наричам благодарността сиромашия, защото богатството, което е на земята, е наше богатство. Ние не сме сиромаси. Сега някои от вас мислят, че са сиромаси. Но да си представим, че някой ви дава 200 000 лева, но с условие да ви извади двете очи. Да кажем, че някой може да го направи. Искан да направи този опит. Че ти да видиш слънцето – това струва много повече от 200 000 лева. Да видиш звездите също струва повече от 200 000 лева. И ти, богатият човек, седиш и си нещастен. Казваш: Никой не ме обича. А как ти си обикнал, че никой не те е виждал? Казваш: Никой не ме обича. Че там е хубавото. Като не те обича никой – ти да обичаш. Там е геройството. Като те обичат е лесно, но да обичаш, когато никой не те обича – там е силата. Мен ми трябва хора, които никой не ги обича. Ако привлече аз тези, които обичат или които са обичани, ще причиня стра-

дания на другите. А пък при вас да дойдат тези, които никой не ги обича. Онези нека седят при своите си. А при вас да дойдат тези, които никой не ги обича. Ще кажеш: Аз такъв човек търся от 20 години. Търся да намеря някой човек, когото никой не го обича. И аз не съм обичал досега. И тъкмо двамата се намерихме. – Аз, като говоря това, нямам предвид никого. Разберете в най-добрия смисъл нещата. Нямам никаква умисъл, без никаква примеса за никому. Аз вземам нещата в най-хубавия им смисъл.

Дойде вечерно време и се блъсна о някого. Вечерно време е. Аз се блъсна о този, о онзи, но не че го искам. След това си туря вече пръста напред и внимавам, и все в съзнанието си съм буден и гледам да не се блъсна някъде. Когато дойде светлината на Любовта, няма да има блъскане. Понеже сме още в тъмнината, има блъскане.

Когато дойдете до един човек, който казва „Мене никой не ме обича“, този човек е излязъл от областта на блъскането. При сегашното разбиране на любовта, щом те обича някой – това е робство. Това е идеята. Той като те обича, става ти стражар и тръгне подир тебе. Ако двама те обикнат, двама стражари има; ако трима, четирима те обичат – и толкова стражари има. И всеки наблюдава къде ходиш.

Един американец среща една англичанка и казва: Имаш ли някаква опитност? – Каква? Той казва: Има ли да те обича някой? Тя му казва: Защо ме питаш? Че аз от такива бягам. И сега съм на път, бягам. – Та и ние, съвременните хора, при съвременното разбиране на любовта страдаме от голямата обич, която светът има. Аз наричам това онази неестествената любов. Това е едно ядене, една храна, която няма хранителност. Няма качествата на хранителността, но има вкус. Външно тя е примамлива, но като я изядеш, имаш неразположение, разстройство. И казваш: Още веднъж не ядвам!

Сега съвременната любов трябва да я направим слугиня. Аз не искам да изхвърляме съвременната любов. Ние сме

я направили господарка на себе си и каквото тя ни заповядва, ние вършим. А в бъдеще съвременната любов трябва да я направим слугиня на Божествената любов. В това е решението на въпроса. Трябва да ги примирим и като направим съвременната любов слугиня на Божествената, светът ще се оправя.

Отче наш

Богатият – това е вашето сърце. Сиромахът – това е вашият ум. И затова сърцето трябва да пожертва всичко за бедния, за да могат и двамата да се повдигнат.

6,10 ч. с.

36. Утринно Неделно Слово, държано
на 3 септември 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

Небето – чисто, ясно. Времето – тихо, звездно, топло.

ЕДИНСТВЕН ЦЯР

Добрата молитва

Духът Божий

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей

В начало бе Словото

Размишление

В цялата глава, която прочетохме, Христос изнася едно ново понятие. Кой са близки и кои са онези връзки, при които хората могат да бъдат близки едни с други? От гледището на земния живот майка, която ражда детето, му е майка; и баща му е майка един вид. Онези, които се раждат сега от същата майка и баща, минават за негови братя и сестри. Христос не приема това за основа. Той казва, че майка е само оная, която изпълнява Волята Божия, която служи на Бога. Че майка, брат, сестра са само онези, които изпълняват Волята Божия, които служат на Бога. Няма да се впускам повече в това. Казвам: Какво роднинство може да има между двама, които не се обичат и какви връзки може да има между хората, които не служат на Бога? Защото Бог е единствената връзка в нашето съзнание. И когато се говори, че на човека не било забранено да яде месо, но му било забранено да употребява кръв, това е било, понеже считали, че в кръвта бил животът. И затова не било позволено да се яде и употребява кръвта за храна.

Какво трябва да се разбира под думите „Божествено“ по никой начин не трябва да се разваля“? Защото след като ти дадат един плод, например един орех, и ти го изядеш, какво ще се ползваш само от един орех? Ще го изядеш и ще се свърши. Но ако го посадиш, той след години може би ще ти даде орехи за през цялата година и ще имаш с

какво да се храниш.

Да, Божественото трябва да се насади в самия човек. Христос е дал една формула: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Ако буквално се тълкува това, тогава ще вложим в тези думи едно значение, което не е вложил Христос. Той дава едно малко тълкувание със следните думи. Той казва: Плътта нищо не ползва. Словото е, което ползва.

Малцина хора има, които разбират как е произлязъл съвременният език. Вземете думата „хляб“ на български и думата „хляб“ на турски, немски, италиански, френски, арабски, санскритски език – все е с различни имена. Може да се попита защо хляб няма едно име, а толкова много имена. Арабите за камилата имат хиляди имена. Понеже тя им е била толкова приятна, че през разните поколения за тази камила какви ли не имена са турили. Нали един баща казва на своето детенце: пиленцето ми, агънцето ми, гълъбчето ми? Аз съм чувал мнозина да казват: Моята крушка е това. Аз съм слушал баща, който казва за детето си: Моето прасенце. Или в ума на бащата седи друга идея. Ако ви каже някой думата „Ба“, какво ще помислите? „Ба“ е стара дума и има смисъл. Или ако ви каже някой „Аа!“, какво ще помислите? С тези звукове българинът се учудва чрез този знак. Но „А“ е цяла една дума в първоначалния език и сега почват да я изследват. И намират, че „А“ е означавало вода, а пък „Ба“ означавало „слово“, „дума“. И сега, когато изучават старите езици, които не се говорят, намират в тях думата „А“, думата „Ба“. И как се е писала думата „А“? В клинообразна форма. А сега означава първата буква, с която ние започваме.

Та казвам: Нещата имат значение за онзи, който ги разбира. Ние говорим за любовта, но колко е мъчно човек да разбере любовта и да остане устойчив в нея. Колко лесно се губят човешките чувства! Някой път, когато сте в приятно разположение, вие чувствате, усещате под лъжичката ви нещо топло, приятно. Това място го наричат сърцето на

човека. То е в слънчевия възел. Там чувства човек и това, което чувства човек там, то е вярно, то е по-вярно от това, което мисли. Това, което чувства човек, някой път го изгубва. Някой път човек изгубва приятното чувство в слънчевия възел. Някой път човек чувства, че има нещо там, нещо грубо, студено и тогава целия ден е в нервно разположение. Щом се измени това състояние, човек става весел. Щом се измени естественото състояние на слънчевия възел, човек е недоволен, кисел, очите му са свити, лицето му е сбръчкано и дето ходи, само си пуска пояса и само чака някой да го настъпи. И става като един мъж, който е много вискателен към жена си, която е много добра, и иска да я бие. Или прилича на някой съдия, който иска да намери някоя вина в подсъдимия.

Една вечер жената видяла, че Кокошката (Плеядите) е на средата на небето. Мъжът казал: Я ми сложи масата под Кокошката. А после казал: Не виждаш ли, че Кокошката може да ми оцапа яденето? Защо слагаш масата под Кокошката? Жената му казала: Тая кокошка е толкова далече, че нейните извержения за хиляди години не могат да стигнат земята. Той казал: Ти така мислиш. Тя казала: Така си е. И понеже тази кокошка, която Господ направи горе на небето, е много разумна, тя не пуска никога тези извержения, които пускат нашите кокошки в курника. Мъжът ѝ казал: Много си умна.

Някой път си задават въпроса: Защо Господ създаде света така? Как го е създал? Вие питате: Защо хората не ме обичат? Един важен закон има в света. Никога не можеш да бъдеш обичан в света, докато не си обичал. Щом обичаш, вече можеш да очакваш да те обичат. Но иначе е невъзможно. И когато говорим, че трябва да обичаме Бога, това се основава на този закон, понеже Бог е единственото същество, което най-първо ни е обикнало. И Писанието казва: Когато ние бяхме грешници, Бог ни обикна. И едва ли ще се намери някой, който да умре за някой праведник. А пък Апостол Павел казва: Когато ние бяхме грешници, Христос

умря за нас. И Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.“

Сега другата страна е, че ние на земята искаме да бъдем щастливи без любовта. Някой казва: Мене малко ми коства дали ще ме обичат, или не. – Всеки човек, който не люби, е осъден на смърт. Осъден е на смърт, понеже Бог е същество, което люби. И Той е, Който има в себе си вечния живот. И казва: Който ме люби, възлюбен ще бъде и ще има живот.

Не можеш да имаш Божието благословение, ако ти не обичаш. И бащата винаги е доволен от сина си, който прилича на него. И синът, който не прилича на бащата, бащата не го обича. И дъщерята, която прилича на майка си, майка ѝ я обича. Обични деца са тези, които обичат. И обични майки са тези, които обичат.

И казвам: От гледището на любовта – любовта е, която може да поддържа живота. Щом човек изгуби любовта, той вече постоянно умира. И ние виждаме, че хората умират. Те умират от безлюбие. Всеки един човек, като няма вече на земята кой да го обича, той умира. Един човек, докато има един да го обича, той живее. И ако няма нито един да го обича, той умира. И защо умират хората? Защото не ги обичат. И като се ражда някой, има кой да го обича. И затова се ражда. Та хората идват на земята, като ги обикнат. И като ги разлюбят, заминават си от земята. Така седи въпросът. И тогава на небето не можете да отидете, докато не ви обичат там. Някой казва: Искам да отида в онзи свят. Че как ще отидеш в онзи свят, като не те обичат там? За да отидеш в другия свят, трябва да има един да те обича. И ти трябва да имаш кого да обичаш.

Разправя един от английските проповедници – Муди. Той казва: Едно време ми проповядваха за небето, за Господа, за ангелите, а пък Господа не съм Го виждал. Това беше нещо непонятно за мене. Чудех се какво нещо е Господ, какво – ангелите, какво нещо са светиите. Но умря майка

ми и почнах да мисля за Бога, за ангелите и майка ми. Умря и баща ми и почнах да мисля за Бога, за ангелите, за майка ми и баща ми. После умряха и други близки приятели и вече имах стотици, стотици, които ги познавам и които са горе. И ми се поиска да отида там.

Кои са онези, за които живеем? – Онези, които ни обичат и онези, които ние обичаме. Толкова души са си заминали за онзи свят. Бащи, майки и други умират. Когато говоря за онзи свят, онзи свят аз го наричам света на любовта, защото има и друг свят – на безлюбието. За мен има два свята: един свят организиран, съвършен – той е Божественият свят, а пък другият е несъвършен, неорганизиран свят. Когато говоря за физическия свят, подразбирам света на безлюбието. И смъртта съществува в безлюбието, съществува в неорганизирания свят. А пък любовта е в организирания, съвършения свят. За мен има два свята. Един свят организиран, съвършен свят – той е Божествения свят. А пък другия свят е несъвършен, неорганизиран. Законът е: Понеже Бог е Любов, този съвършеният свят се стреми към несъвършения, за да го повдигне. И несъвършеният свят има стремеж към съвършения. Когато се говори в Писанието за Духа и плътта, там законът е същият. Плътта е неорганизираният, несъвършеният свят, а Духът е съвършеният, организираният, Божественият свят. И една воля има между тях. И тази воля е много естествена. Човек в света трябва да се бори. Борбата не е лошо нещо. В нея се показва силата на човека. Човек някой път трябва да се бори. Често юнаците се борят, да се покаже кой е по-силен. Човек в себе си се бори със злото. И трябва да се бори по всичките правила. И тогава може да се развие неговият характер – когато доброто има сила да побеждава злото. Ако в тебе една добра мисъл не може да победи една лоша мисъл, една неорганизирана мисъл, тогава твоите мисли не са силни; ако в тебе едно добро чувство не може да победи едно лошо чувство, то тогава в тебе Божественият свят слабо действа; и ако в тебе една добра постъпка не може да

победи една лоша постъпка, ти си на слабата страна. Искате някой път да знаете кога сте силни. Силни сте, когато добрите ви постъпки побеждават лошите, когато добрите ви чувства и мисли побеждават лошите мисли и чувства. Лошото съществува извън човека. Човек отпосле е дошъл в този неорганизиран свят.

Питам: Когато едно житно зърно падне и се зарови в земята – земята е една неорганизирана материя – какво прави тогава това житно зърно? То показва своята сила. То веднага превръща неорганизираната материя в организирана. В оная материя, в която няма живот, то туря живота си и влиза в Божествения свят. Под Божествения свят разбирам светът, дето това житно зърно може да расте. Ако човек при най-лошите условия, в които се намира, не може да изплава, той е слаб. Някои стари учения дават едно механическо тълкувание на нещата. Те казват: Човек да има добри условия. Много добри. Вземете много мумии в Египет, които са приготвени преди 5–6 хиляди години. Турено им е храна в стомни и турили са мляко за тях. Те са били заровени при най-добри условия и пак не са могли да оживеят. И днес много от тези мумии са в английските музеи. Ти казваш, че можеш да имаш добрите условия. Добрите условия без любов не могат да се използват. Светлите мисли, добрите чувства и добрите постъпки – това са външната обвивка, това са един резултат на онази велика Божествена любов, в която е скрит Бог и в която работи Бог. Любовта е дреха на Духа. За да се изяви Духът, трябва да се прояви любовта. Тогава ти не можеш да познаеш Духа без любовта. Това е дрехата, с която Духът е облечен. И Апостол Павел го казва: Любовта е плод на Духа. Тя е плод, с който Духът се изявява. И ние, следователно, като ядем този плод, имаме живот. Духът чрез любовта ни оживява. Ние казваме: Любовта носи живот, дава ни условия за живота. Сега това не е практически още приложено.

Някой път вие казвате, че не можете да отстъпите. Ние имаме сега един нов пример. Германия и Полша се скара-

ха за един малък коридор. Когато се създаде Полша – Полша се създаде скоро след войната, която избухна в 1914 година – на нея туриха един коридор, за да се сношава с морето. Но там имаше германско население. И този коридор дадоха на Полша. И дойде време, когато Германия стана силна и каза: Ще ми дадеш коридора. Поляците казаха: Не може да го дадем. Не даваме. Но за да кажеш, че не можеш да дадеш, трябва да бъдеш силен. А пък като си слаб, какво ще правиш? Германците казаха: Ще ни дадеш коридора. Сега поляците дадоха Данциг и освен че Данциг отиде, но сега германците отиват във Варшава. Вие казвате сега: Защо е така? Но често вие се намирате в същото положение. Когато се състезавате с един силен човек, какво ще придобиете? Или ако се състезавате с един умен човек, какво ще придобиете? Все ще придобиеш нещо. Със силния като се състезаваш, ще видиш че си слаб; с умния като се състезаваш, ще видиш че си глупав; с добрия като се състезаваш, ще видиш че си лош. А пък ако се състезаваш с лошия и го победиш, ще видиш че си добър. Докато те побеждава лошият човек, ще бъдеш недоволен, а ако ти побеждаваш, ще бъдеш доволен.

А пък в света не може да има победа без Бога. Някои казват: Германците ги поразиха хубаво, взеха това и това. Колко ще задържат германците – това е важно. Римската империя беше превзела голяма част от Европа. Тя беше най-голямата империя. В Откровението се говори за една голяма империя. Тя там е представена като един от най-страшните зверове, който със стъпките си, дето стъпне, всичко смазва. Но от него не е останало нищо. От Римската империя останаха сегашните царства в Европа.

Преди потопа имаше грамадни животни с дължина 50–60 метра. Такива животни да има 2–3 – ще опустошат цяла гора. На това животно не му стига един тон храна на ден. Трябват му 4–5 тона храна на ден. Значи 4–5 хиляди килограма храна на ден. Всеки ден по 5 тона, в сто дни, колко тона ще изяде? За двеста дена – хиляда тона. Те колко хиляди килограма правят? Представете си, че вие

сте едно такова голямо животно и се нуждаете от 4-5 тона храна за един ден. Ако в сегашния живот ви трябват 5 тона храна на ден, вие щяхте ли да бъдете щастливи?

По някой път ние с нашите желания приличаме на тези предпотопни животни. Ти искаш всички хора да те обичат. Но който те обича, трябва да го обичаш. Като ти дават, трябва и ти да даваш. Представете си, че те обичат 5 милиона души. И всеки иска да ти целуне ръката. И ако минат и целуват вашата ръка, какво ще стане? Представете си, че 5 милиона същества си турят устните на твоята ръка. И 5 милиона души, като вземат ръката ти и я поопнат малко, и като ти целунат ръката 5 милиона души, не знаей дали ще остане тя здрава. Разправя ми един, който ходил в Италия. Там имало една бронзова статуя и като са я целували с векове, тя горката, бронзът вече се е вгълбил навътре. А пък камо ли твоята ръка да остане здрава.

Та казвам: Не е време да те обича множеството. Достатъчно е един човек да те обича. Не е в количеството, но в качеството на нещата. Не е в изобилието на желанията. Някои наши желания приличат на някои паразитни същества. Представете си, че имате едно желание да пиете вино, бира и прочие. Да пиете боза, както и да е, но абсент, коняк, ракия, спирт и прочие – те са вредни. Когато дойдоха русите в България, българите казваха: Колко са юнаци те – 100 драма* спирт изведнъж пият. Мислите ли, че онзи, който изпива 100 драма спирт, може да прокопса? Спиртът става някой път за лекуване.

В Шумен имало някой си Иван кръчмаринът. Влиза при него един бекрия (голям пияница) и казва: Иване, дай една стотарка. Понеже Иван затварял кръчмата си, в тъмното дава едно шише и му налива 100 драма. Но вместо да му налее ракия, налял му газ. Онзи вдига, пил и казва: Иване, какво направи? – и излязъл навън. И като се минало една

* драм (от гр.) – стара мярка за тежина, равна на 1/400 част от оката или 1/312 част от килограма

година, казва: Много ти благодаря, че ми даде една стотарка. Отучих се вече да пия.

Та някой път и ние в нашите желания, когато ни дойдат някои желания в нас и ние пострадаме, ние се отучваме от един лош навик. Този невидимият свят, употребява разни начини, за да ни изправи.

Сегашният живот седи в едно голямо разумение, разбираме, което трябва да съществува в човека. Човешките мисли, които са още в нежно, зародишно състояние и всички чувства и постъпки, които са още в зародишно състояние – човек трябва да разбира техния органически произход още когато са в зародишно състояние. На всяка една мисъл или желание човек трябва да разбира нейният органически произход. Също така и на всяка една постъпка. Защото ако не разбираш естеството на една мисъл, можеш да си създадеш цяло нещастие за себе си. Ако вземеш и излюпиш едно змийско яйце, какво ще придобиеш? Ако излюпиш яйцето на боата, след няколко години тази боа може да те погълне.

Сега ще се повърна върху основната мисъл. Онази истинската връзка, истинската сила, която създава човека като човек, е любовта. Трябва съзнание! В любовта човек слуша гласа на Бога най-ясно. Но щом като влезе в света на безлюбието, той става глух и не слуша вече. Не слуша гласа на Бога. Много пъти Духът му говори и човек забравя. Трябва да имате предвид, че новият живот в човека се внася чрез любовта. Животът, който имаме на земята, той ни служи като условие, за да придобием новия живот. Всички несгоди, които имаме на земята, са само едно средство за пречистване на човешките мисли, желания и постъпки.

Един българин пътувал през Полша. За пет дена дошъл оттам в България и казва на колко места са обстрелвали трена с аероплани. И трябвало да бягат и да се крият. Всяко едно нещастие, което ни сполети на земята, не е ли аеропланът, който ни обстрелва? И Писанието казва, че ненапредналите духове, които слезнаха от невидимия свят,

са във въздуха и като намерят, че не си от тях – преследват те. Писанието казва: Когато лошият дух излезне от човека, се скита и се безпокои и казва: Да се върнем! И като се върнали, онзи човек станал седем пъти по-лош. Онзи човек, в когото отивал духът, на него му станало седем пъти по-лошо.

Та единственият лек в света, който спасява човека, е любовта! Тя е единственото лекарство. Някой казва: Защо трябва да любиш? Трябва да любиш, защото другояче си осъден на смърт. С любовта ти ще се спасиш. Без любовта ти ще погинеш. С любовта ти ще се въздигнеш. Без любовта ти ще пропаднеш. С любовта в тебе всичко онова, което е възвишено и благородно, ще се прояви. А без любовта ти ще изгубиш всичко.

Та казвам сега, идеята която трябва да имате, е следната: Онова, което може да опази света – това е само Любовта. И вътре в нас, и вън от нас това е вярно. Един народ без любовта не може да се повдигне. И цялото човечество без любовта не може да се повдигне. Без любовта не можем да отидем в онзи свят. Без любовта нищо в света не можем да постигнем. Можеш да постигнеш, но всичко, което постигнеш, ще ти го вземат.

Та сега казвам: Не водете полска политика и не водете и германска политика. Двама души, които се състезават, двама братя, които се състезават – те не извършват волята на баща си. Двама братя, които още докато баща им е жив делят имането – те не са добри синове.

Аз оставям само една мисъл. Обръщайте внимание на онази борба, която става във вас. Има една борба, която става във вашия ум, във вашето сърце; има една борба, която става във вашите постъпки. Бъдете внимателни в тази борба. Днес запример времето е по-силно, отколкото някога.

Мисълта, която искам да извлечете, е следната: Ще дойде един ден, когато никой няма да може да ви помогне. Ще дойде един ден, когато вие ще се намерите на леглото

си и въпреки всичките ваши приятели никой не ще може да ви помогне. Единственият, който може да ви помогне, е само Духът Божий! Христос казва: В Твоите ръце предавам Духа си. В Твоите ръце на Любовта предавам Духа си. В ръцете на Твоята Любов аз предавам душата си. И нека да бъде името Ти благословено. Нека да стане както Ти си определил. И на вас ви казвам: Вложете всичката си надежда, всичката си вяра и всичката си любов в Бога. Това е смисълът на вашия живот.

Отче наш

6,05 ч. с.

37. Утринно Неделно Слово, държано
на 10 септември 1939 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

Изпитът на Любовта	29.I.1939 г.	5
Пътят на светите	5.II.1939 г.	24
Качества на силния човек	12.II.1939 г.	42
Благо и блаженство	19.II.1939 г.	60
Зрелостният изпит	5.III.1939 г.	77
Радостта	12.III.1939 г.	93
Божественият параход и станцията „Благовещение“	19.III.1939 г.	107
Елате да разсъждаваме	26.III.1939 г.	123
Трите пътища	2.IV.1939 г.	141
Двете благодарности	16.IV.1939 г.	156
Естествената среда на човешката душа	23.IV.1939 г.	172
Качества на Любовта	7.V.1939 г.	184
Ценността на вашата душа	14.V.1939 г.	193
Силата на човека	21.V.1939 г.	202
Ученикът	4.VI.1939 г.	214
Пред новата епоха	11.VI.1939 г.	227
Знаменосци на Любовта	18.VI.1939 г.	236
Стари и нови светии	25.VI.1939 г.	249
Новата любов	2.VII.1939 г.	256
Самоотричане	9.VII.1939 г.	268
Слугиня на Божествената Любов	3.IX.1939 г.	278
Единствен цар	10.IX.1939 г.	289

ПОРЕДИЦА „УТРИННИ СЛОВА“

1. Абсолютната истина. Година I (1930 – 1932), 1 – 16 беседа. София, 1949 г., 1994 г.
2. Ново разбиране. Година II (1932 – 1933), том I, 1 – 12 беседа. София, 1949 г.
3. Сеятелят. Година II (1932 – 1933), Том II, 13 – 27 беседа. София, 1950 г.
4. Дреха на живота. Година II (1932 – 1933), Том III, 28 – 40 беседа. София, 1950 г.
5. Ново разбиране за времето. Година III (1933 – 1934), Том I, 1 – 20 беседа. София, 1996 г.
6. Младият, възрастният, старият. Година III (1933 – 1934), Том II, 21 – 48 беседа. София, 1996 г.
7. Учение и работа. Година IV (1934 – 1935), Том I, 1 – 14 беседа. София, 1939 г.
8. Ценната дума. Година IV (1934 – 1935), Том II, 15 – 41 беседа. София, 1941 г.
9. Трите родословия. Година V (1935 – 1936), Том I, 1 – 17 беседа. София, 1943 г.
10. Устойчиви величини. Година V (1935 – 1936), Том II, 18 – 34 беседа. София 1943 г.
11. Той създава. Година VI (1936 – 1937), Том I, 1 – 15 беседа. София, 1947 г.
12. Старото отмина. Година VI (1936 – 1937), Том II, 16 – 35 беседа. София, 1947 г.
13. Ликвидация на века. Година VII (1937 – 1938), Том I, 1 – 18 беседа. София, 1948 г.
14. Красотата на душата. Година VII (1937 – 1938), Том II, 19 – 39 беседа. София, 1948 г., 1994 г.
15. Добрият език. Година VIII (1938 – 1939), Том I, 1 – 15 беседа. София, 1998 г.
16. Изпитът на Любовта. Година VIII (1938 – 1939), Том II, 16 – 37 беседа. София, 1998 г.
17. Първият момент на любовта. Година IX (1939 – 1940), Том I, 1 – 18 беседа. София, 1997 г.
18. Обичайте и радвайте се. Година IX (1939 – 1940), Том II, 19 – 36 беседа. София, 1997 г.
19. Съгласуване на мислите. Година X (1940 □ 1941), 1 □ 29 беседа. София, 1998 г.
20. Важни и належаци неща. Година XII (1942 – 1943), Том I, 1 – 17 беседа. София, 1997 г.
21. Плодовете на любовта. Година XII (1942 – 1943), Том II, 18 – 34 беседа. София, 1997 г.
22. Новото начало. Година XIII (1943 – 1944), Том I, 1 – 13 беседа. София, 1944 г.